

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període



Sèrie P - Número 42

Dijous, 20 de març de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 29, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública a Catalunya

Designació

d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i catorze minuts.

1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública a Catalunya (Tram. 302-00074/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (10:44)

Presentació: Sr. Huguet i Biosca (ERC). 2753

— *Esmena del G. P. de Convergència i Unió* (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Curto i Forès. 2755

— *Esmena del G. Socialista* (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal. 2756

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 2758

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 2758

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 2760

Posició del grup presentant: Sr. Huguet i Biosca (ERC), que anuncia la retirada del punt 9 de la Moció i presenta un text transaccional entre els punts 1 a 7 de la Moció i les esmenes del G. P. de Convergència i Unió i el G. Socialista. 2761

El secretari primer llegeix el text transaccional. 2762

Votació del text transaccional (10:46): aprovat per 92 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció. 2762

Votació del punt 8 de la Moció (10:47): rebutjat per 42 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció. 2762

2. Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Tram. 284-00020/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (10:46)

El president anuncia que hi ha presentada una única candidata i proposa que la votació sigui secreta. La proposta és acceptada per assentiment. 2762

Votació (10:49): és designada la Sra. M. Eugènia Cuenca i Valero, per 100 vots. 2763

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa (Tram. 301-00041/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (10:49)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 2763

Resposta: conseller d'Ensenyament. 2764

Rèplica: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 2766

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament. 2766

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal (Tram. 302-00076/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (11:21)

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Presentació: Sr. Mir i Bagó (S). 2767

— *Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual. 2769

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 2770

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 2771

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas. 2772

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Aymerich i Aroca. 2773

El president reprèn la direcció del debat.

Posició del grup presentant: Sr. Mir i Bagó (S), que accepta les esmenes 1 a 3. 2775

Votació dels punts 1 a 3 de la Moció, amb les esmenes 1 a 3 incorporades (12:16): rebutjats per 39 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions. 2775

Votació del punt 4 de la Moció (12:17): rebutjat per 36 vots a favor, 50 en contra i 13 abstencions. 2775

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de con-

traprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis (Tram. 302-00075/05)
(Punt catorzè de l'ordre del dia.) (12:18)

<i>Presentació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	2776
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	2777
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2778
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Lora i Lillo.	2779
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	2780
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Hinojosa i Lucena.	2781
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S), que anuncia la retirada del punt 1, en benefici d'una esmena que reculli l'esmena núm. 2 i la proposta feta pel G. P. Popular, de creació d'una ponència conjunta.	2782
<i>El president intervé per anunciar que per a la tramitació de l'esmena transaccional són necessàries la conformitat del grup esmenant i la presentació d'un text alternatiu.</i>	2783
<i>Posició del grup esmenant:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC), que anuncia la retirada de les seves esmenes en benefici de l'esmena transaccional.	2783
<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per posicionar-se respecte a la pertinença del tràmit i del mètode seguit en relació amb la ponència conjunta.</i>	2783
<i>El president llegeix un paràgraf de l'article 135.1 i demana el text de l'esmena transaccional que ha d'ésser posada a votació.</i>	2784
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per sol·licitar la suspensió de la sessió.</i>	2784
<i>El president anuncia la suspensió de la sessió, d'acord amb la petició formulada.</i>	2784

La sessió se suspèn a la una del migdia i tretze minuts i es reprèn a un quart de dues i dotze minuts.

<i>El president llegeix l'esmena transaccional i n'anuncia l'admissió a tràmit per majoria dels membres de la Mesa.</i>	2784
<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per posicionar-se respecte a l'esmena transaccional i per demanar al G. P. Popular la retirada de la seva proposta.</i>	2784
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per posicionar-se respecte al contingut de l'esmena transaccional.</i>	2784
<i>El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per manifestar el seu acord en relació amb l'admissió a tràmit de l'esmena transaccional.</i>	2785
<i>El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per manifestar el seu acord en relació amb l'admissió a tràmit de l'esmena transaccional.</i>	2785
<i>Posició del grup esmenant:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC), que manifesta el seu acord en relació amb l'admissió a tràmit de l'esmena transaccional.	2785
<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per manifestar el seu desacord respecte a la pertinença de l'esmena transaccional.</i>	2785
<i>El president anuncia els termes de la votació.</i>	2786
<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per demanar una resolució motivada de la Mesa respecte a l'admissió a tràmit de l'esmena transaccional.</i>	2786
<i>El president anuncia la suspensió de la sessió per resoldre la sol·licitud formulada pel Sr. Camp i Batalla.</i>	2786

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i deu minuts.

<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per explicar el sentit d'unes paraules d'una intervenció anterior.</i>	2786
<i>El secretari primer llegeix la resolució motivada de la Mesa del Parlament i, tot seguit, l'esmena transaccional objecte de la dita resolució motivada.</i>	2787
<i>Votació de l'esmena transaccional (16:16): aprovada per unanimitat.</i>	2787
<i>Votació dels punts 2, 3 i 4 de la Moció (16:17): rebutjats per 50 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.</i>	2787

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut (Tram. 302-00078/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (16:18)

<i>Presentació:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV).	2787
— Esmena del G. Mixt (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2788
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Borràs i Solé.	2789
— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 5)	

<i>Torn a favor:</i> Sr. Bustos i Garrido.	2791
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martin.	2792
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	2793
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV), el qual accepta les esmenes núm. 1, 4 i 5.	2794
<i>Votació dels punts 1, 2, 3, 5 i 6, amb l'esmena núm. 4 incorporada (17:15:04):</i> rebutjats per 45 vots a favor, 48 en contra i 9 abstencions.	2795
<i>Votació del punt 4 (17:15:52):</i> rebutjat per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	2795
<i>Votació de l'esmena núm. 1 (17:17):</i> rebutjada per 19 vots a favor, 58 en contra i 26 abstencions.	2796
<i>Votació de l'esmena núm. 5 (17:18):</i> rebutjada per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	2796
7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya (Tram. 302-00077/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (17:19)	
<i>Presentació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC), el qual, tot seguit, proposa un text transaccional a les esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.	2796
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	2797
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	2798
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.	2799
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Piella i Vilaregut.	2800
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Mutjé i Pujol.	2800
El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.	2802
<i>Votació del text transaccional (18:00):</i> aprovat per unanimitat.	2802
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya (Tram. 302-00079/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (18:03)	
<i>Presentació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	2802
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2803
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	2804
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	2805
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	2807
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Borràs i Solé.	2807
<i>Votació (18:41):</i> rebutjada per 35 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.	2808

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 29.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quart d'onze del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública a Catalunya

La iniciarem, aquest matí, amb el dotzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública a Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula el diputat senyor Josep Huguet, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com a resultat de la interpellació substanciada en aquesta cambra, fa quinze dies, sobre la inversió pública a Catalunya, els poso a la seva consideració la Moció subsegüent, a la qual espero el seu vot positiu.

La Moció consta de nou punts, destinats a corregir el que amb les dades a la mà, que l'altre dia ja vam comentar en aquesta cambra, significa una situació insostenible per a la majoria de ciutadans i ciutadanes d'aquest país. El primer punt insta el Govern a negociar amb el Govern de l'Estat perquè les inversions públiques habituals no es territorialitzin sota el criteri de solidaritat que ja s'aplica a través del Fons de compensació interterritorial, dels fons europeus i, a bastament, a través de la recaptació fiscal i del mateix sistema de finançament. En qualsevol estat modern del món occidental, oimés si aquest té estructura federal, la solidaritat s'exerceix d'una forma transparent a través del mateix sistema impositiu i d'una fórmula de compensació. A l'Estat espanyol, en canvi, qualsevol partida de diner públic té funcions pseudosolidàries. A part dels sistemes esmentats en la Moció, tenim que altres comunitats autònomes reben assignacions especials en concepte de deute històric o en concepte de subsidis especials d'atur, com el PER; qualsevol altra partida de diner públic –pensem en l'escàndol, per exemple, del repartiment de les beques universitàries i no universitàries per comunitats autònomes; pensem en el tema, que algun dia s'haurà de posar sobre la taula, de les prestacions de la Seguretat Social– també es fa perjudicant les hipotètiques comunitats riques, i en tercer lloc, les inversions no territorialitzables, i que, per tant, escapen a la regla de la transparència del repartiment territorial, es concentren fonamentalment a Madrid, que

actua com a principal beneficiari econòmic del sistema, consolidant així el paper imposat pel franquisme, i com a principal beneficiari polític, erigint-se en àrbitre i part dels conflictes interterritorials perifèrics.

El segon punt de la Moció insta el Govern a prendre mesures perquè la inversió pública, en conjunt, sigui proporcional al nombre d'habitants de cada comunitat autònoma i que en cas de desviació aquesta tingui per finalitat corregir els dèficits en dotacions de capital públic que pateix Catalunya. La inversió pública de l'Estat no assegura una assignació equitativa dels recursos públics per als ciutadans de Catalunya; els ciutadans catalans només reben el 59% del que ens tocaria per nivell de població i per nivell de competències de les inversions regionalitzables de l'Estat del 1997, i la inversió regionalitzable al llarg dels anys només és, en el cas de Catalunya, el 14% del total de les comunitats 151, quan li correspondria el 28%. Per tant, doncs, continuem amb una situació que la mateixa memòria de les cambres de comerç indiquen que Catalunya és la comunitat autònoma que, en termes de pessetes per habitant, ha obtingut menys inversió directa del sector públic central: 48.000 pessetes per habitant, davant de les 62.000 pessetes per habitant.

El tercer punt de la Moció insta el Govern a considerar que en la distribució de la inversió pública, si algun criteri cal retocar, cal que retoqui el de neutralitat, sigui el d'eficiència, per tal d'aconseguir que el conjunt de l'Estat no es distanciï progressivament dels nivells de competitivitat i de benestar europeus. Segons diversos estudis, la política redistributiva aplicada per l'Estat espanyol pot arribar a comprometre l'objectiu global de l'economia espanyola, és a dir, es tractaria de provocar una convergència interior en la pobresa. Segons l'economista Begoña García Graciano i altres autors, una política regional molt activa que en el seu afany redistributiu oblidés la contemplació de les consideracions d'eficiència podria caure en la paradoxa d'aconseguir una renda internament distribuïda de forma més homogènia entre les províncies espanyoles, a l'ensem que aquestes províncies, globalment considerades, podrien trobar-se progressivament més allunyades dels nivells mitjans de renda europeus. Segons altres economistes, Rafael Romero i Joaquim Trigo, la inversió definida únicament amb paràmetres de reequilibri territorial pot comportar efectes negatius per al creixement del conjunt de l'Estat, en deixar sense resoldre les necessitats d'infraestructura de territoris on sí que es pot aconseguir aquest efecte dinamitzador del sector privat. Si són els territoris menys afavorits els que tenen prioritat en matèria d'inversions, es pot posar en qüestió l'eficiència productiva del conjunt del sistema econòmic, en imposar un cost als territoris que reuneixen les condicions més favorables per al creixement econòmic. La prioritat atorgada als territoris de menys renda no ha estat capaç de millorar de forma significativa la capacitat generadora de treball i riquesa d'aquests en la primera part dels anys vuitanta, com assenyalava l'economista Eva Ventura, ni tampoc en el període 85-91, segons els estudis del Servei d'Estudis del Banc Bilbao - Vizcaya. Així, doncs, àrees afavorides per la inversió pública, com Andalusia i Extremadura, no només mantien el 1991 els nivells de renda relatius de 1985, sinó

que van créixer per sota de la mitjana estatal, amb un creixement anual respectiu del 3 i 3,4%.

El quart punt de la Moció insta el Govern a negociar el deute històric de l'Estat amb Catalunya, procedent del sistemàtic desnivell d'inversió pública per habitant de l'Estat i del conjunt d'administracions. Ja ho he dit en alguna altra ocasió: si atenem l'estoc net de capital públic, estem en el 10% del de carreteres, estem al 10,1% d'infraestructura sanitària pública, estem al 13,4% d'infraestructures escolars públiques. Per tant, doncs, el total d'estoc de capital net deficitari en infraestructures bàsiques a Catalunya, si es comptés en relació amb el nivell corresponent als habitants, és, com a mínim, de 602.000 milions de pessetes. Si es partís de l'eficiència, en el tant per cent de PIB estaríem en 1 bilió 200.000 milions de pessetes. Una altra xifra, doncs, a tenir en compte a l'hora de poder negociar un possible deute històric davant de Madrid.

El cinquè punt de la Moció insta el Govern a prioritzar l'assoliment de l'equilibri d'inversions públiques entre comunitats autònomes en el camp d'infraestructures, que condiciona la productivitat i la competitivitat de l'economia productiva. En aquest camp és evident que la inversió pública a Espanya no defensa aquesta productivitat i que, per exemple, les inversions 90-94 a Catalunya, en xarxes de carreteres, són un 20% inferiors a la mitjana espanyola i fins a un 54% inferiors a les inversions executades a la xarxa viària de Madrid. En xarxa de carreteres per habitant, Catalunya és la més maltractada, fora de les insulars, fora de les comunitats insulars. S'ha arribat..., això provoca una situació de congestió en zones que tenen capacitat de creixement, i aquest creixement s'ha vist frenat i, a canvi, les comunitats de menor renda, que rebien més inversió, no s'han desenvolupat. Per tant, tant la subutilització com la sobreutilització d'infraestructures produeixen un excés de costos socials perjudicials per al conjunt estatal. Les institucions europees marquen unes condicions que la xarxa viària, per exemple, a Catalunya, per parlar d'elements de productivitat, no compleix: l'element d'oferir als usuaris infraestructures i serveis de qualitat, amb la discriminació que patim del peatge, permetre la utilització òptima de capacitats existents —és la zona més productiva i és la més castigada—, cobrir tot el territori —tenim bona part de l'interior mal connectat—, i preveure l'ampliació de xarxes dels països mediterranis és un altre objectiu que marca la Comunitat Europea, i nosaltres tenim un eix mediterrani ferroviari del TGV que acaba a Tarragona, i les autopistes encara continuen fent-se amb criteris radials entorn de Madrid. Per tant, doncs, infraestructures de peatge que disminueixen competitivitat; pressió, per tant, sobre salaris de l'índex del cost de la vida, empès per la privatització diferencial de la societat catalana, deguda a la manca d'inversió pública; menys recursos d'un mal model de finançament per abordar una política d'estructures i modernització de sectors d'autònoms, comerç, pagesia i de les PIME, i si això no són autèntics colls d'ampolla per a la productivitat, què és?

El sisè punt de la Moció insta el Govern a prioritzar també l'assoliment de l'equilibri d'inversions públiques en els aspectes de benestar social bàsic i, per tant, que

assegurin la cohesió social a Catalunya; ciutadans i ciutadanes de Catalunya que no tenen el nivell mínim de prestació de serveis de què gaudeixen altres ciutadans de l'Estat espanyol. Aquest fet ha imposat, com deia abans, a Catalunya un procés de privatització diferencial en relació amb la resta de l'Estat; esdevenim pagadors per duplicat dels nostres serveis, mentre som els principals finançadors del nivell superior de servei dels altres. L'assignació esbiaixada de la inversió pública provoca una privatització dels serveis públics diferenciada a Catalunya de la resta de l'Estat, que obliga, en la majoria de casos, els ciutadans d'aquest país a haver de sufragar de la seva butxaca despeses complementàries que realitza en recórrer a serveis privats o no del tot públics. Els persistents índexs d'inflació superiors a la mitjana de l'Estat que té Catalunya són, en bona part, fruit d'aquesta sobreprivatització imposada a Catalunya per la sistemàtica marginació de les inversions públiques. Catalunya esdevé, doncs, un fet diferencial pel peatge, pel peatge que han de pagar els seus ciutadans, i no només en les autopistes, sinó en sanitat, en ensenyament o en altres sectors. I això fa perillar potencialment la cohesió social. Seria bo, doncs, que els partits que es diuen nacionalistes i liberals accentuessin l'element nacionalista, perquè al liberalisme, en definitiva, li pot anar bé tenir una societat privatitzada, i també seria bo que l'esquerra amb vinculacions estatals subratllessin l'apartat esquerra, perquè prioritzant l'Estat el que estan fent és impedir la cohesió social a Catalunya.

El setè punt de la Moció insta el Govern a avaluar i publicar el dèficit d'estoc de capital públic a Catalunya, i cal, doncs, que s'estudiïn tots aquests elements.

El vuitè punt insta el Govern a preparar un programa d'inversions plurianuals perquè puguem aconseguir els nivells mitjans de l'Estat.

I, finalment, el novè punt insta el Govern a presentar recurs d'inconstitucionalitat als pressupostos de l'Estat de l'any 97 i el nou sistema de finançament, perquè entenem que atempten contra els principis defensats a la Constitució, principis continguts als articles 31.1, 31.2, 38, 40 i 58, que marquen la necessitat d'una assignació equitativa de recursos públics, que marquen la necessitat de garantir un nivell mínim de prestació de serveis públics, que marquen que la despesa pública s'ha de fer amb criteris d'eficiència i economia, que marquen la necessitat de defensa de la productivitat, que marquen les condicions favorables al progrés econòmic i social i que marquen que el sistema tributari ha de ser just i no tenir caràcter confiscatori.

És per això que entenc que aquesta Moció soluciona o, diguem-ne, posa que el Parlament posi sobre la taula una de les qüestions fonamentals, que és el desnivell d'inversió pública per habitant, i demanaré, per això, el seu vot afirmatiu al conjunt de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha esmenes presentades a aquesta Moció. Per a la primera, del Grup de

Convergència i Unió, té la paraula el senyor Marià Curto, el diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Illustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, el senyor Huguet, en nom d'Esquerra Republicana, començava la seva interpel·lació en l'últim Ple anunciant que el detonant que l'havia precipitat estava, d'una banda, en la nova demanda de recursos d'inconstitucionalitat sobre el model de finançament per part de la Junta d'Astúries, que s'afegia als d'Extremadura i Andalusia, la presentació de les estimacions del nou model de finançament fetes per un grup d'economistes recentment i l'anàlisi comparada de la inversió territorialitzada dels pressupostos de l'Estat de 1997. Per un altre costat, avançava la preocupació d'Esquerra Republicana pel malestar d'amplis sectors, segons deia, sectors socials que avui pateixen veritables obstacles a la seva competitivitat, degut als colls d'ampolla imposats per l'Estat a l'economia catalana, o bé es veien directament afectats en el seu nivell relatiu de benestar, és a dir, en definitiva, fragilitat en àmbits importants del teixit productiu i perill en la cohesió social a Catalunya. Acabava també introduint elements en el debat, com eren els dèficits en els serveis públics que ell entenia que es produïen a Catalunya, i la discriminació en inversió pública per habitant, que ha imposat un procés de privatització diferencial en la prestació d'aquests serveis al nostre país.

En definitiva, finançament i inversió pública, és a dir, les dues parts d'una mateixa moneda en què, al final, podríem discutir què és més important. Catalunya podria tenir un nivell de finançament i una capacitat, per tant, financera que li possibilités dur a terme totes les infraestructures que necessita el país; per tant, podem avançar en la millora del benestar, en la millora de les infraestructures al nostre país i en totes i cada una de les comunitats autònomes en funció dels recursos i, per tant, en funció de la capacitat de les mateixes comunitats per dur a terme aquelles actuacions en infraestructures que creguin convenients. Per tant, la discussió, evidentment, pot caminar en les dues direccions: avui, amb aquesta Moció que presenta Esquerra Republicana, se centra..., perquè avui per avui no tenim la capacitat total per a poder assumir totes i cada una de les infraestructures que necessita el nostre país i, per tant, és aquest aspecte el que ens proposa en la seva Moció.

Per tant, hem de partir clarament..., i tots sabem que el capital públic forma part de la funció de producció de la pràctica totalitat de les indústries a les economies modernes i que es tracta d'un factor de producció pel qual no sempre es paga quan s'utilitza, i el conjunt d'infraestructures educatives, sanitàries, de transport, de depuració i abastament d'aigua, etcètera, constitueixen elements essencials sense els quals el funcionament del sistema econòmic és simplement impossible. La discussió està en com es pot fer compatible la demanda d'infraestructures en un determinat territori amb la necessitat de compatibilitzar aquesta inversió pública i aquesta col·laboració per part de l'Estat amb l'aspecte de solidaritat amb tot el territori i amb totes les comunitats autònomes. Aquesta és la discussió, i, per tant,

Convergència i Unió, el Grup que dona suport al Govern a Catalunya, entén que, efectivament, el criteri de solidaritat és un criteri que és necessari en el moment actual i probablement en el futur a nivell de l'equilibri a tot l'Estat, i també és conscient dels dèficits i la poca atenció que els pressupostos de l'Estat han destinat a Catalunya amb les seves inversions. El cert és que la dotació de capital públic, sigui d'una administració o sigui d'una altra, és un dels condicionants del creixement econòmic d'un país.

La discussió sobre el paper de les infraestructures no és tant el volum –també–, sinó el grau amb què la dotació d'aquest capital públic expressa el creixement econòmic d'un territori i, en conseqüència, quin és el paper que ha de jugar la inversió en infraestructures dins d'una política activa de reequilibri territorial. Podríem parlar de molts estudis..., el senyor Huguet ha fet referència a diversos estudis i diverses aportacions d'especialistes en el tema; jo li'n podria parlar d'altres i, en concret, d'aspectes que ell demana en la seva Moció, com és la quantificació de l'estoc públic real que tenim a Catalunya i, per tant, quina és la diferenciació; li podria dir que..., i després, si ho vol, li ho ensenyaré, amb un estudi recent, també, de la Fundació del Banc de Bilbao - Vizcaya, que parla precisament i fa una anàlisi de quin és aquest estoc públic net a nivell de les diferents comunitats, i el cert és que evidencia que Catalunya no està precisament al nivell que tots desitjaríem –tampoc està a la cua del tren.

Per tant, som conscients de la necessitat de reequilibrar l'Estat, reequilibrar Espanya, en la mesura que els processos de creixement i desenvolupament no són equilibrats, i, per tant, som conscients d'aquest paper que ha de jugar, lògicament, l'Estat, i que les diferents comunitats juguen un paper diferent segons aportin o rebin amb aquest reequilibri, i som conscients que Catalunya està ja col·laborant i està aportant, amb aquesta solidaritat, un gran nivell d'aportació, bàsicament a través del sistema de finançament. Per tant, som conscients que ja estem fent des de Catalunya una aportació important, segurament per damunt del que se'n podria demanar pel paper que juguem i la força que tenim dins l'Estat. No solament no n'hi ha prou amb això, sinó que, efectivament, l'actuació posterior redistributiva de l'Estat amb Catalunya en el que fa referència a infraestructures no està a l'altura que nosaltres entenem que seria desitjable.

Per tant, hem de pensar que, tot i que no és cert del tot que una política activa d'inversions en infraestructures pot jugar un paper de reequilibri per reduir les diferències regionals –això ho ha dit el senyor Huguet, precisament, en la seva intervenció–, és evident que la inversió pública ha de tenir i ha de contemplar altres paràmetres que no siguin simplement la relació de producte interior brut de cada una de les comunitats o del nivell de renda de les diferents comunitats, perquè, com molt bé ha dit, podríem tenir la inversió pública i la renda molt ben distribuïda per tot l'Estat però no ser competitius a nivell mundial. En aquest sentit, el nostre Grup demana una atenció a la política d'inversions públiques de l'Estat que atengui els criteris d'eficiència i que afavoreixi les potencialitats de cada comunitat, les poten-

2756

cialitats de cada comunitat en benefici de la competitivitat del conjunt de l'Estat.

Catalunya –com he dit abans–, que ja aporta la seva solidaritat mitjançant el sistema de finançament autonòmic per damunt del que li correspondria..., és precisament per això que el Govern de Convergència i Unió entén que és una prioritat en la seva acció i en la seva relació amb el Govern de Madrid millorar aquest, precisament, dèficit amb el finançament, i dèficit vol dir la diferència tan important entre el que Catalunya aporta i rep de l'Estat. I aquest dèficit que no pot continuar mantenint aquest alt diferencial també ha de vindre acompanyat per una reducció del dèficit, també, o la diferència en relació amb la inversió pública de l'Estat a totes i cada una de les comunitats autònomes.

Per això es fa necessari canviar aquesta tendència i augmentar la inversió relativa de l'Estat, i és per això que el nostre Grup ha presentat una esmena a la Moció del Grup d'Esquerra Republicana, en la qual demana, precisament, introduir en la política d'inversions públiques de l'Estat alguns criteris que facin variar aquesta tendència. Per exemple, demanem que les inversions públiques a Catalunya siguin equivalents en pessetes per habitant a les del conjunt de comunitats autònomes de l'Estat. També demanem que les inversions públiques a Catalunya s'orientin a aquells sectors i infraestructures que ajudin a millorar la productivitat i la competitivitat de l'economia catalana. En tercer lloc, demanem que la inversió pública, en la seva distribució territorial per habitant, a realitzar s'ajusti als criteris també de solidaritat però que permeti a la vegada corregir les diferències actuals amb l'estoc relatiu de capital públic. I per últim, també, que la distribució territorial de la inversió pública dels pressupostos de l'Estat obeeixi a criteris d'eficiència, i així el conjunt de l'Estat s'apropi progressivament a nivells de competitivitat europeus.

Aquestes són les nostres propostes quant a la Moció que ha presentat Esquerra Republicana, i anuncio que aquestes propostes nostres, conjuntament amb una part, una bona part de les propostes d'Esquerra Republicana i les propostes a la Moció del Grup Socialista, faran, motivaran la presentació d'una esmena transaccional que recollirà bàsicament la globalitat d'aquests objectius que, fonamentalment, els tres grups, presentant de la Moció i esmenants, ens hem plantejat com a prioritaris.

No podem donar suport a dos aspectes plantejats pel Grup d'Esquerra Republicana, com són el d'avaluar el dèficit..., perdó, el de...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el termini.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, per a la presentació de l'esmena a aquesta Moció, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Per posicionar-nos sobre la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, i així també, a més a més, per presentar la nostra esmena.

El debat que es va introduir entre el senyor Huguet i el conseller Alavedra en la passada sessió era un debat, des del nostre punt de vista, suficientment dispers com perquè estiguéssim expectants per veure quina seria, finalment, la Moció. Ens vam trobar amb un debat on vam parlar d'inversió, on vam parlar de finançament, on vam parlar..., bé, de greuges, d'un conjunt de temes que la veritat és que després, a l'hora de presentar la Moció, dèiem: «Bé, cap on anirà aquesta Moció?»

De fet, la Moció que ha presentat Esquerra Republicana es centra molt, no diria exclusivament, però sí que es centra molt només en una part del plantejament que es va fer al seu moment, que és el dedicat al tema de la inversió pública, al tema de la inversió pública de l'Estat, però també la inversió pública que es fa des de la Generalitat aquí a casa nostra. I des d'aquest punt de vista sí que hem de dir que ens sembla a nosaltres, ens ha semblat un tema, un debat interessant, i, deixant de banda algunes de les expressions i manifestacions que es van fer en el moment del debat, que segurament ens portarien a un debat més directe sobre alguns aspectes i algunes discrepàncies del que va dir el senyor Huguet i el que va dir també, evidentment, el conseller Alavedra, ens hem volgut centrar essencialment en aquesta part positiva de la Moció, que és la part que intenta introduir alguna reflexió sobre el que ha de ser la inversió pública a casa nostra. Per tant, em centraré essencialment en aquesta part.

Jo crec que hi ha un element que no es va citar en el debat però que en canvi sí que, com a element de reflexió general, és bo tenir-lo en compte, que és: seria interessant fer una anàlisi històrica no solament de quina ha estat la inversió pública a casa nostra, la de l'Estat i la de la Generalitat, sinó, a més a més, també veure com s'ha efectuat aquesta inversió pública. I segurament arribaríem a una conclusió: que la inversió pública que han fet tant l'Estat com la Generalitat els darrers anys a Catalunya és una inversió que ha estat molt centrada en un finançament a càrrec del deute, un finançament a càrrec del dèficit. És a dir que ens trobem amb una inversió que té el seu origen únicament i exclusivament, o en molt bona part, en l'endeutament i en la generació de dèficits. I això en el marc..., i això és important, fer aquesta reflexió, des del nostre punt de vista, perquè en el marc del futur, els propers anys, això ha de canviar de forma substancial. Les restriccions, per dir-ho d'alguna manera, de la convergència econòmica europea, que a més a més es traslladaran en el futur –com ens recordava el conseller en la seva resposta a la interpellació del senyor Huguet–, ens portaran que el caràcter del finançament de les inversions els propers anys hagi de ser un caràcter totalment diferent. No serà possible recórrer de forma pràcticament exclusiva a l'endeutament; no serà possible incrementar els dèficits de forma il·limitada per finançar inversions, sinó que caldrà cercar nous models.

I és en la recerca d'aquests nous models que ens semblava interessant fer alguna aportació sobre el que ha de ser la inversió pública els propers anys. No s'ha inclòs en la nostra Moció –perquè segurament no en formava part i perquè no corresponia fer-ho–, però sí que en qualsevol cas fem en aquesta cambra una crida important a un element, que és que, en la mesura que no puguem recórrer a l'endeutament, si es vol mantindre el nivell d'inversió, no hi ha cap més solució que intentar introduir elements d'estalvi. Introduir elements d'estalvi és quelcom que el nostre Grup ha vingut reclamant i demanant al Govern de la Generalitat els darrers anys.

Ara bé, anant ja a les propostes concretes, sí que, veient el fons general de la Moció que presentava Esquerra Republicana, ens semblava –un problema més de forma, segurament, que de fons– que calia fer un plantejament diferent, atenent als seus criteris, atenent a les seves raons i, fins i tot, atenent als elements que la mateixa Moció plantejava. I és per això que l'esmena que hem presentat, que no és a la totalitat del text però que sí que és parcial, i sobretot a la part que afecta les inversions, planteja essencialment dos punts.

Un primer punt és que a nosaltres ens sembla que seria bo que en aquest model de futur de la inversió pública en el conjunt de l'Estat espanyol hi hagués la possibilitat d'establir un acord entre les diferents administracions públiques –la local, l'autonòmica i l'estatal– sobre quin ha de ser el model de la distribució territorial de la inversió pública per a aquest conjunt espanyol. En aquest moment ens trobem amb sectors totalment desequilibrats, la qual cosa ha vingut patint la inversió pública local, que, sotmesa a una restricció que en aquest moment no recordaré a les senyores i els senyors diputats perquè ho coneixen, però que ha estat suficientment important com per fer baixar el pes del conjunt del sector públic local en la despesa pública estatal; les restriccions que s'han anomenat en algun moment «sobre la despesa en inversió local autonòmica», i el mateix sistema de finançament, fan que segurament considerem necessari que es trobessin les bases per..., diríem que, a partir del moment que s'ha establert un sistema de finançament general en què cadascun de nosaltres ha mostrat els seus acords i els seus desacords –i que, en tot cas, després, al final, hi farà algun comentari addicional–, a partir d'aquest moment, i que tenim un model que està, en principi, vigent per cinc anys, seria bo que s'encetés la discussió sobre un nou model –un model en què no hem entrat en cap moment–, que és el model de quin ha de ser i de com s'ha de distribuir la inversió pública en el conjunt de l'Estat espanyol.

Per tant, aquest primer punt el que intenta és introduir aquesta necessitat, i el segon punt és el que intenta d'establir alguns criteris que des del nostre punt de vista s'han d'incloure en aquest model: el tema de la igualtat en el nivell de prestacions per a tots i cada un dels ciutadans –que és el que en algun moment se n'ha dit també «el finançament per habitant»–; considerar quin és el nivell d'infraestructures existents a cada territori –evidentment, és important que en el moment de considerar quina és la inversió pública que s'ha de fer es tingui en compte quina és la inversió pública que hi ha realitzada; això és el que el senyor Huguet anomena

com a «estoc de capital», segurament en uns altres termes–; veure, però, també que les necessitats han de ser en funció de les característiques de cada territori –no tots els territoris tenen les mateixes necessitats d'inversió; les característiques d'uns territoris, més agrícoles, més industrials, amb una orografia o amb alguna altra orografia, fan també que les seves necessitats puguin ser diferents, i, aleshores, en el moment de considerar la inversió necessària s'ha de tindre en compte, o, fins i tot, com recordava l'honorable conseller en la interpellació, el fet de fenòmens puntuals que es puguin donar en un període de temps determinat–; aconseguir que aquestes inversions s'efectuïn amb el màxim de descentralització; el principi de la subsidiarietat, per nosaltres, també és un element que cal tenir en compte en el moment de considerar la inversió pública, i, evidentment, els principis de solidaritat i d'equilibri territorial són elements que cal considerar en el moment de distribuir la inversió pública del conjunt estatal. Tot això, evidentment, en un marc que ja he citat inicialment, que és el marc que conformen els criteris de la convergència econòmica europea, dels quals durant molt de temps, de ben segur, n'haurem d'estar parlant, perquè vindran emmarcant no solament la política d'inversió, sinó, en general, la política econòmica que es pugui fer des dels diferents governs.

Aquesta era la Moció que nosaltres havíem plantejat. La transacció que ja anomenat el senyor Curto és una transacció que, des del nostre punt de vista, recull suficientment les expressions i suficientment els criteris que nosaltres hem expressat, i, per tant, retirarem aquesta esmena, en benefici de la transacció que, posteriorment, doncs, es farà arribar a la Mesa.

Ens sembla que aquest és un punt interessant de l'evolució del debat sobre les inversions, perquè estem fent una aportació positiva sobre com creiem que s'han de distribuir les inversions en el futur. Una aportació que potser no recull tots els criteris que cada un dels grups desitjariem que es consideressin i que en deixa algun de banda, però que, en qualsevol cas, si tingués l'efectivitat de motivar el debat sobre la distribució de la inversió pública en el conjunt de l'Estat espanyol, per nosaltres seria suficientment positiu.

I dos apunts sobre els temes que no entren a la Moció. Donarem suport al punt número 8 d'Esquerra Republicana; entenem que un programa d'inversions plurianuals de la Generalitat és interessant. El mateix conseller Macià Alavedra parlava que estan preparant un escenari sobre les inversions; el que no tindria cap sentit és que aquest escenari no fos conegut per aquesta cambra i que no en poguéssim parlar; si els diputats hem de fer les nostres aportacions en els debats pressupostaris, és interessant que també coneguem aquest escenari. Per tant, donarem suport a aquest punt número 8.

I no el donarem al número 9 perquè entenem que, malgrat estar amb total disconformitat amb els pressupostos generals de l'Estat, això no vol dir que hi hagi elements per presentar un recurs d'inconstitucionalitat. Són dos elements diferents, la disconformitat i la inconstitucionalitat, i per això ens abstindrem...

2758

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo, senyor president. Només anunciar que ens absindrem en aquest punt.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir, per fixar posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, moltes gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. Bé, en el capítol de relacions econòmiques entre l'Estat i Catalunya, aquest Parlament ja s'ha manifestat en moltíssimes ocasions, entre altres coses perquè és el nostre deure i, sobretot, perquè gairebé a tots nivells, a excepció de la balança comercial, la resta d'índexs econòmics a valorar són absolutament negatius i deficitaris per a Catalunya.

Hi ha un aspecte, que és el que toca, no en exclusiva però sí bàsicament, la Moció d'avui i que va centrar el debat de la interpellació al seu dia, que és un tema que probablement ha set dels que menys s'ha parlat en aquest Parlament, d'aquest capítol de les relacions econòmiques, com és el de la inversió pública.

De les dades que s'han conegut darrerament i, fins i tot, de les que es coneixien ja d'un temps cap aquí, el que sí que s'havia era d'arribar a la conclusió que la inversió que feia l'Estat a Catalunya, per exemple, en relació amb els habitants, era manifestament inferior a la que feia en d'altres comunitats autònomes. Les últimes dades és que Catalunya rebia, del conjunt d'inversió pública de l'Estat, només un 8%, fet aquest que fins i tot era millor que el que s'havia donat anys anteriors. Sigui com sigui, quan Catalunya representa el 16% de la població de l'Estat, és evident que, encara, la llarga diferència que hi ha entre inversió i població, només cenyint-nos en aquest aspecte, deixa molt encara per valorar pel que fa al cas de Catalunya, i, per tant, hi ha molt camí a córrer.

Per tant, trobem aquesta Moció que se'ns presenta avui, que és tot un reguitzell de punts que més o menys fan referència a aquest aspecte, que nosaltres ho trobem interessant..., votarem, ja ho avanço, favorablement, tots els punts, a excepció del darrer, que faré un comentari, en tot cas, al final.

Hi ha una qüestió que probablement no tenia massa sentit ficar-la aquí, en aquesta Moció, tot i que vaig tenir la temptació de presentar una esmena, però que és un tema paral·lel a aquest i que també fa referència a les inversions, com és la dels fons europeus. És a dir, si sumem la deficiència de les inversions de l'Estat a Catalunya, a més a més, amb la dels fons europeus respecte a la de l'Estat, probablement arribaríem a la conclusió que, sumades totes dues, respecte a la resta de l'Es-

tat, la situació de Catalunya encara és més lamentable que si només ens cenyim a les inversions de l'Estat.

El fet que Catalunya no disposi o no estigui en l'objectiu 1 i que, fons negociats políticament, com el de cohesió, els anys futurs encara no quedi clar on es destinaran, fan que a Catalunya hi hagi acumulat –i com molt bé diu la Moció– un deute històric que, si les coses no canvien, en el futur encara farà que augmenti més que proporcionalment aquesta diferència.

Tots els punts de la Moció –que no els tractaré tots– tracten puntualment d'aspectes d'aquest tema comú, que és el tema de la inversió. Jo entenc que tots són escaients i són bons pel que fa a la valoració d'aquesta qüestió, i, molt ràpidament, en tot cas, m'estendré en l'últim punt, que és precisament el 9, que és el que fa menys referència a la qüestió que estem tractant. Parla de la possibilitat de presentar recursos d'inconstitucionalitat als pressupostos de l'Estat i al nou model de finançament perquè no trenca la tendència a la pèrdua de posicions relatives en inversió pública per habitat a Catalunya. Nosaltres arribem a la mateixa conclusió final d'aquest punt de la Moció, és a dir, que la tendència és precisament en negatiu respecte a la inversió pública, però nosaltres entenem que és una mica temerari posar en aquesta qüestió, per exemple, el nou model de finançament de la Generalitat. Si només es tractés dels pressupostos, nosaltres no hi tindríem cap problema –el que passa és que s'hauria de canviar radicalment aquest punt–, però posar i afegir i contemplar la possibilitat de presentar un recurs d'inconstitucionalitat al nou model de finançament, quan ja ho han fet comunitats autònomes com les d'Andalusia o Extremadura, per raons diferents, però amb una voluntat política molt clara, que és deixar aquest sistema de finançament en res, nosaltres entenem que és, com he dit abans, molt temerari, afegir-se a aquesta possibilitat, bo i reconeixent que Catalunya pateix aquest dèficit en inversions públiques; en això estem d'acord, però ens sembla que no seria el millor sistema, precisament, deixar sense efecte aquest nou model de finançament, que té una virtut..., se'n poden discutir moltes coses, i nosaltres entenem que tot just és un punt més en el llarg camí del finançament de Catalunya i que, per tant, és molt millorable, però que té una virtut: que objectivament és millor, en tot cas, que l'anterior model. I si això, i fent aquesta valoració, resulta que nosaltres mateixos presentéssim un recurs d'inconstitucionalitat, la veritat és que no s'entendria massa.

És per tot això explicat, senyor president, que el nostre Grup votarà favorablement els vuit primers punts de la Moció i s'abstindrà en el novè.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana va

presentar una interpellació interessant sobre un tema nou, que és el tema de la inversió pública de l'Estat a Catalunya i la seva forma de ser tractada en relació amb els pressupostos generals, en un interessant debat amb el conseller. Com ja s'ha dit abans, van haver-hi en el debat tota una sèrie de consideracions molt diverses. Fruit d'aquest debat, d'aquesta interpellació, va sortir una proposta, una moció d'aquest Grup, que posteriorment ha sigut transaccionada en tots els seus punts, excepte el vuitè i el novè. El nostre Grup es posicionarà ja sobre la transacció que se'n ha passat, i també sobre els punts vuitè i novè.

Certament, la primera afirmació que podem fer és que el nivell d'estoc públic a Catalunya és inferior al que existeix a la resta de l'Estat. Si l'any 64 l'estoc públic representava a Catalunya el 6,4% de l'estoc total de capital, aquesta situació millora: l'any 75 és el 8,5, i l'any 92 és l'11,6. Però millora menys del que ha millorat al conjunt de l'Estat: al conjunt de l'Estat era del 9,1, del 10,9 i, finalment, del 15,8. És a dir, hem passat a una situació empitjorada, relativament, a Catalunya. Catalunya, per tant, té un nivell d'estoc de capital públic inferior al de l'Estat. I això s'ha fet amb un empitjorament els anys de la democràcia; és a dir, curiosament, la diferència entre l'estoc públic que hi ha a Catalunya i l'estoc públic que hi ha al conjunt de l'Estat ha empitjorat els anys de la democràcia, s'ha fet més gran. Per tant, hem de trencar aquesta tendència. Tenim menys estoc públic que el conjunt de l'Estat, amb una tendència, a més, que la diferència s'agreugi. Hem de trencar aquesta tendència, i m'imagino que amb aquest objectiu es fa la Moció de què es parla.

En general, la inversió de l'Estat a Catalunya quant a capital públic ha estat al voltant del 85% de la mitjana estatal; és a dir, aquí hem rebut un 15% menys els anys de la democràcia, és a dir, del 75 ençà, fins a l'any 92. Bé, pensem que aquesta és una reclamació justa, que hem de considerar, i és en aquest sentit que nosaltres ens posicionarem.

És clar, naturalment, el nostre Grup ha defensat sempre un principi per als temes de despesa pública a Catalunya i a l'Estat. El principi primer és que la despesa per servei i per capita sigui igual a tot l'Estat; però això és un tema de despesa pública quant a servei. Realment, hauríem d'entrar ara a veure, en el tema d'inversió, quin seria l'índex a fer. En principi, i perquè pugui ser assumit amb facilitat, ens sembla que el tema d'inversió pública per capita també hauria de ser similar. Es podria, sobre això, fer una sèrie de correccions en funció de l'estoc de capital existent i les necessitats del país. Bé, nosaltres, amb aquest principi, que també es recull a la transaccional, també hi estaríem d'acord; és a dir, un principi d'igual inversió per capita en tot l'Estat, corregit per la situació de l'estoc actual i les necessitats que puguin tindre els diferents llocs de l'Estat.

Realment, pensem que la solidaritat, que s'ha de mantindre, s'ha de fer a través d'un fons de solidaritat, que pot ser gran o petit —s'haurà de discutir a l'Estat—, però ha de ser aquest l'element bàsic per a la distribució. És en aquest sentit que, com que això està recollit en l'esmena transaccional, nosaltres tenim argumentacions i criteris per recolzar-la.

Per últim, ens voldríem posicionar sobre els dos punts que queden de l'esmena d'Esquerra Republicana. El punt vuitè ens parla d'un programa d'inversions plurianuals en tots els àmbits del Govern, destinats a recuperar els nivells mitjans d'infraestructures o de capital públic per capita. Ens sembla correcte, i nosaltres el recolzarem també.

I, finalment, el punt de més importància, jo penso, política seria el punt novè de la Moció d'Esquerra Republicana, i a ell vaig a dedicar els últims minuts de la meua intervenció. Vostès aquí ens demanen que ens posicionem sobre la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat als pressupostos de l'Estat del 97 i al nou model de finançament que s'ha pactat entre Convergència i Unió i el Partit Popular, i, bé, sobre això nosaltres ja hem dit algunes coses en algun moment.

Primera qüestió: nosaltres entenem que el model és un avenç respecte al model anterior que hi havia. Per què entenem que tenim un avenç? Perquè hi ha un principi, que és el principi de corresponsabilitat, en el qual s'avança, i en aquest sentit entenem que, tot i que és un model del qual després farem la crítica, és un avenç respecte al que teníem, i, aquest aspecte, el considerem positiu —ho hem dit ja, en aquesta cambra, moltes vegades.

El segon principi és el principi de solidaritat. A nosaltres ens sembla que hem de tindre un sistema pactat entre tots els països o nacionalitats i nacions que formen l'Estat espanyol, amb un principi de solidaritat. Aquest principi s'ha fet, i potser amb escriu, i no potser per les formes adequades, però és un principi a estudiar.

Tercer principi: principi de suficiència. Aquest model no és suficient, i en això potser estaríem d'acord amb altres grups polítics d'aquesta cambra. És a dir, en això és un model criticable, és un model que hem de revisar, no és un model suficient per a Catalunya. Tenim unes deficiències tant en serveis públics per capita anuals com en inversions públiques per capita anuals, i en aquest sentit, nosaltres, és un model que hem criticat en d'altres ocasions.

Finalment, hem criticat també que ha sigut un model que surt d'un pacte partidista, d'un pacte entre dues forces polítiques, que legítimament l'acorden però que ens sembla que no és l'adequat per a Catalunya; calia un pacte, diguem, plural, amb un consens entre totes les forces polítiques catalanes. No s'ha fet així; per tant, això també ho hem criticat en aquesta cambra.

Malgrat les crítiques, pensem que és un pas en positiu en el sentit que els hem dit, i en aquest sentit nosaltres el considerem un avenç respecte al que teníem.

Per últim, se'ns demana un recurs d'inconstitucionalitat. Tot i no estar d'acord amb les qüestions que hem dit, entenem que no hi ha elements per mantindre un recurs d'inconstitucionalitat. És per això que, en aquest novè punt de la Moció d'Esquerra Republicana, el nostre Grup s'abstindrà.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart. *(Pausa.)*

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en l'inici del posicionament que en nom del Grup Popular presento sobre la Moció que l'illustre diputat senyor Huguet, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens ha presentat avui, primer de tot voldríem deixar una sèrie de criteris sobre la inversió pública i sobre el finançament, des del nostre punt de vista, clars.

En primer lloc, el Fons de compensació interterritorial, tal com es desprèn de la paraula «compensació», és per compensar diferències interterritorials entre els territoris, i això el que fa és que vagin a comunitats autònomes menys desenvolupades aquests mateixos fons, cosa que fóra bona que també es tingués a Catalunya, dins de la mateixa comunitat autònoma, que també apliqués algun tipus de fons, la Generalitat de Catalunya, com també fa l'Estat espanyol. No solament es poden introduir criteris de població –i també ja s'ha dit avui aquí–, sinó que s'han de tindre presents criteris de necessitats socials i econòmics.

L'any 1997 hi ha un compromís des del Govern de l'Estat amb la Generalitat de Catalunya, un compromís extrapressupostari de 12.000 milions de pessetes, provinent de privatitzacions d'empreses públiques. El compromís de finançament, que passa del 15 al 30%, s'està complint amb una capacitat normativa a més d'uns tributs cedits. El nou sistema de finançament vinculat als pressupostos generals de l'Estat de 1997 fa que Catalunya ja estigui dins de la mitjana, o estigui arribant a la mitjana de les comunitats del 151. I la millora de l'evolució de l'IRPF i dels serveis específics fa que Catalunya també millori.

S'ha de ser conscient que una política seriosa com la que està aplicant el Govern de l'Estat en aquest moment en la contenció de la despesa, i que també s'hi veu afectada la inversió, fa que s'asseguri l'assoliment dels compromisos de Maastricht, que baixin els tipus d'interès, que es freni l'augment del dèficit públic, on sobrepassar el 3% també faria que per part de la Unió Europea se'ns apliquessin sancions dels mateixos fons europeus i de cohesió.

El nou sistema de finançament farà –i s'ha dit en diferents ocasions, i també en una moció que ens va presentar Esquerra Republicana de Catalunya i el senyor Huguet– que l'any 1999, respecte al model que tenim ara de finançament, passem amb 74.000 milions més de pessetes, i l'any 2001, aproximadament, amb 113.000 milions més de pessetes.

Catalunya, a finals del quinquenni 97-2001 rebrà un finançament que mai serà inferior al 90% de la mitjana per habitant, i s'hi ha incorporat el Fons de compensació interterritorial, de què abans hem fet esment, que estava congelat i portava congelat cinc anys; és a dir, una sensibilitat especial des del Govern de l'Estat, des del Partit Popular i, com no pot ésser d'una altra mane-

ra, des del Grup Parlamentari Popular, també, al Parlament de Catalunya.

Se'ns presenta una moció sobre la inversió pública a Catalunya, i des del Grup Popular ens preguntem si no és públic el que la Generalitat inverteix a Catalunya, perquè sens dubte s'encara la mateixa Moció i es parla en la mateixa Moció, solament, o quasi solament, de la inversió que fa l'Estat a Catalunya.

En tot cas, com ja he fet en l'inici de la meua intervenció, em centraré en la inversió pública més de l'Estat que no de la mateixa Generalitat, sense perdre de vista el grau de competències, és a dir, també el grau de responsabilitats que té la Generalitat de Catalunya en tota la inversió aquí al nostre territori, perquè una reivindicació contínua quan es compleixen els pactes i els compromisos d'una forma exemplar fa que ens allunyem, moltes vegades, dels veritables problemes i dels veritables debats que hauríem de fer a Catalunya.

El senyor Huguet suposo que sap que les xifres del dèficit històric que ens presentava en la interpellació i que avui ens ha recordat vénen donades, entre d'altres motius, perquè els sistemes de finançament anteriors..., i perquè també la inversió nova solament estigués, únicament i exclusivament, en els fons de compensació interterritorial. Catalunya no és l'objectiu 1 del Feder; és l'objectiu 2, perquè està pel damunt de la mitjana europea en un 75%; els augments que s'han fet i que es van aconseguint dels objectius 5b és sens dubte un esforç del Govern central davant de la Comissió Europea. Però, anant desgranant els diferents punts de la Moció, en primer lloc, les inversions públiques de l'Estat no solament s'apliquen per criteris de compensació interterritorial. Segona, el mateix Fons de compensació interterritorial garanteix que no hi hagin grans desviacions i, com he dit abans, no solament es poden perdre per criteris de nombre d'habitants, sinó que hi ha criteris de caràcter social, econòmic i de la mateixa dimensió d'un territori. Tercer, si la inversió pública només es fixés en criteris com el d'eficiència, cauríem també en vertaderes diferències interterritorials, moltes vegades monstruoses, aquestes diferències, solament per aquest criteri. La referència al deute o dèficit històric i les polítiques que s'han portat amb inadequats sistemes de finançament farien que es produïssin avui unes alteracions als pressupostos del Govern de l'Estat, una fonamental, si s'aplica, com s'està demostrant, de manera rigorosa, per a la contenció del dèficit.

L'equilibri d'inversions públiques entre comunitats autònomes i infraestructures que condicionen productivitat i competitivitat no solament ve donat per la inversió pública directa per part de l'Estat, sinó que ve donat per la inversió pública, també, per part de la mateixa comunitat autònoma, per les diputacions, pels consells comarcals, pels ajuntaments. I aquesta es fa, aquesta inversió, via els seus pressupostos, vinculada dins del seu capítol d'ingressos amb sistemes com el del finançament que Catalunya té ara en aquests moments.

Quan es fa referència a equilibri d'inversions públiques en infraestructures que garanteixen benestar social amb polítiques com les de sanitat, evidentment, hi ha un pacte, que s'ha de recordar, sobre sanitat, fins a finals

d'aquest any, i hi ha una voluntat, voluntat que farà que s'arribi a un bon acord en aquest i altres temes. Però el deute o el dèficit en sanitat ve més donat pel mateix funcionament que per la inversió. Quan es parla de dèficit d'estoc net de capital públic en tots els sectors..., en alguns sectors, no en tots els sectors; però no es pot tampoc dir i es pot fer comparacions amb els accidents de circulació, que siguin el 25%, barrejat amb els car-nets de conduir –el 16%– i amb la xarxa viària a Cata-lunya, que és el 7,4%, quan la inversió després en car-reteres és superior a aquesta xarxa viària, és a dir, el 10% per part de l'Estat. I els programes d'inversió plurianuals. Miri, el Ministeri de Foment, per exemple, i el Ministeri de Medi Ambient tenen programes plurianuals que arriben fins l'any 99, fins l'any 2000 i, en alguns casos, fins l'any 2001; i he de dir que també la Generalitat de Catalunya, principalment a través de GISA i a través de Regsa, per posar alguns exemples, tenen també programes plurianuals d'inversions.

I finalment, en el seu punt novè, senyor Huguet, com comprendrà, el nou model de finançament fa que Cata-lunya recuperi i trenqui amb la tendència negativa. Aquest és des del punt de vista del Grup Parlamentari Popular un bon sistema de finançament, un sistema centrat –com deia abans el senyor Novella– en princi-pis de suficiència financera –que no estava prou d'acord amb el Partit Popular–, de solidaritat i de correspon-sabilitat fiscal, a més de contemplar mecanismes im-portantíssims com són mecanismes de garantia i solida-ritat; un sistema de finançament que assegura a la Ge-neralitat..., i són paraules del portaveu del Grup Parla-mentari de Convergència i Unió en un debat i en una moció sobre finançament a Catalunya, com deia, en paraules del portaveu de Convergència i Unió, senyor Ramon Camp, deia que l'acord fa que el 92% dels re-cursos financers que necessita la Generalitat estiguin garantits amb aquest nou sistema de finançament. I ens feia referències també a diferents articles de la Consti-tució, al 38, al 40, al 45, al 158, a la igualtat entre di-ferents comunitats autònomes, per dir-ho d'una manera planera. Doncs, escolti, polítiques clares, contundents i decisions del Govern de l'Estat, del Govern del Par-tit Popular, de posicions irrenunciables i clares també per part d'aquest Grup Parlamentari.

A més s'han presentat esmenes que, pel que s'ha des-près de les paraules del senyor Huguet, no seran accep-tades quant als punts 8 i 9, no hi ha haurà referències quant als punts 8 i 9, perquè sens dubte una moció que la seva càrrega està sobre el punt novè, que un dels punts més importants sigui el punt novè, parlant d'inconstitucionalitat..., sens dubte faria que la Moció d'Esquerra Republicana s'hagués presentat amb uns altres objectius. Veig que el senyor Huguet deixarà que aquest punt es sotmeti a la votació. En tot cas, nosaltres tampoc donarem suport a aquestes esmenes i aquest possible text transaccionat perquè, entre d'altres, no es fa referència en aquesta Moció a les inversions de la Generalitat tampoc a Catalunya. Recordant paraules del conseller Macià Alavedra en la interpellació, deia que a Catalunya s'inverteixen en els capítols 6, 7, més em-preses públiques, 260.000 milions de pessetes. Doncs, miri, com a exemple solament, el Govern de l'Estat, Ministeri de Foment, any 1997; vostè parlava –hi va fer

moltes referències– d'inversió regionalitzada: 36.500 milions de pessetes; inversió no regionalitzada: més de 2.200 milions de pessetes; actuacions amb assignacions globals: més de 20.000 milions de pessetes; societats estatals relacionades amb el Ministeri de Foment, és a dir, autoritats portuàries, aeroports, correus, retelevisió: 19.400 milions de pessetes. Això suma un total, senyor Huguet, de 78.730 milions de pessetes, que, si hi su-mem el conveni del transport metropolità, amb 20.050 milions de pessetes, les seves xifres de 36.000 milions de pessetes solament per a inversió...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president.

...se'n van a prop dels 100.000 milions de pessetes.

És per tots aquests motius, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, que nosaltres no donarem suport a aquesta Moció i tampoc a les transaccionals que ens presentaran els diferents grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per comunicar d'entrada que, tot i fer esment que la posició del nostre Grup sí que creu i es reafirma que si la Junta d'Andalusia, la d'Extremadura o la d'Astúries han tingut elements su-ficients per presentar un recurs d'inconstitucionalitat, amb la Constitució en mà i amb les xifres a la mà, hi ha elements per a presentar un recurs, i que el que caldria, en tot cas, és que per part de l'equip, de la coalició en el Govern, es definís si és que estan d'acord que el model és constitucional, que es complís amb l'afirma-ció que es va fer en el seu moment de comparèixer com a part, de personar-se com a part coadjuvant del Govern per a defensar la constitucionalitat del nou model, cosa que no s'ha fet –estem a finals de març i no s'ha presen-tat com a part per a defensar-ne la constitucionalitat–, deixant al marge això, per tant, la incoherència, una mica, per part de la coalició del Govern sobre el tema de constitucionalitat o inconstitucionalitat del model...

El president

Senyor diputat, no em reobri el debat. Pronuncii's so-bre les esmenes.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, sí, d'acord. Parlava concretament del punt 9. Anun-cio la retirada d'aquest punt perquè la cambra s'ha ex-pressat suficientment ja en sentit negatiu a aquest punt i pel fet que Esquerra Republicana, com a grup polític de ciutadans, ja ha utilitzat una via legítima, que és la presentació d'aquest recurs via Defensor del Poble.

2762

Per tant, posaríem a votació el punt 8, que defensa la necessitat d'inversions plurianuals. I finalment la resta de punts, de l'1 al 7; hi ha una esmena transaccional acordada amb els grups de Convergència i Unió i socialistes que recull els elements fonamentals d'aquests primers punts, i aquests elements fonamentals són que els criteris que han de vehicular les inversions a realitzar a Catalunya en el futur per part de l'Estat són els següents: per un cantó, que les inversions siguin equivalents en pessetes per habitant a les del conjunt de comunitats autònomes de l'Estat; en segon lloc, que s'orientin a aquells sectors i infraestructures que ajudin a millorar la productivitat i la competitivitat de l'economia catalana i assegurin el nivell de prestacions que garanteixin la cohesió social a Catalunya; en tercer lloc, que la distribució territorial per habitant de les inversions a realitzar s'ajusti a criteris de solidaritat i permeti corregir les diferències actuals en l'estoc relatiu de capital públic a Catalunya; en quart lloc, que la inversió pública de l'Estat s'ajusti a criteris d'eficiència per tal d'aconseguir que el conjunt de l'Estat no es distanciï progressivament dels nivells de competitivitat i benestar europeus, i finalment, que es promogui la discussió entre administracions públiques sobre el model de distribució territorial de la inversió pública en el conjunt de l'Estat.

He de dir que per part del Grup d'Esquerra Republicana ens felicitem de l'acord que significa un pas endavant en aquesta cambra —com ha dit el diputat Novella abans—, el primer cop que es presenta aquest tema d'una forma crua en aquesta cambra i que ja sembla un acord de fons, que cal avançar en aquesta línia d'equilibrar i d'eliminar aquest greuge comparatiu d'un deficient nivell d'infraestructures a Catalunya que arrosseguem i que —com s'ha dit abans— fins i tot des de l'òptica relativa, de números relatius, ha empitjorat durant els anys, curiosament, d'autonomia, doncs que això es posi sobre la cambra; penso que hauria de ser la base perquè amb aquesta Moció, amb el seu vot favorable, sigui un element d'actuació política no només en el si de Catalunya, sinó en relació amb l'actuació dels grups polítics a l'Estat. Per tant, crec que marca una bona línia d'unitat sobre un tema fonamental i que la novetat del fet que per primer cop es plantegi aquí fa, doncs —repeteix—, que ens felicitem per aquest acord i demanem el seu vot afirmatiu.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procediríem a la votació de la Moció. Votaríem, en primer lloc, els punts...

Perdó, abans el primer secretari donarà lectura a la Moció transaccional.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text que el senyor Huguet desitja que sigui posat a votació pel que fa referència als punts 1 a 7, un cop escoltades les esmenes del Grup de Convergència i Unió i del Grup Socialista

i amb el benentès que ambdós grups no s'oposen a la seva tramitació, diria així:

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a —u— fer les gestions necessàries per tal que les inversions a realitzar a Catalunya en el futur per part de l'Estat i que figurin en els pressupostos generals de l'Estat tinguin presents, entre d'altres, els següents criteris: a, que les inversions a realitzar a Catalunya siguin equivalents en pessetes per habitant a les del conjunt de les comunitats autònomes de l'Estat; b, que s'orientin a aquells sectors i infraestructures que ajudin a millorar la productivitat i la competitivitat de l'economia catalana i assegurin el nivell de prestacions que garanteixin la cohesió social a Catalunya; c, que la distribució territorial per habitant de les inversions a realitzar s'ajusti a criteris de solidaritat i permeti corregir les diferències actuals en l'estoc relatiu de capital públic a Catalunya; d, que la inversió pública de l'Estat s'ajusti a criteris d'eficiència per tal d'aconseguir que el conjunt de l'Estat no es distanciï progressivament dels nivells de competitivitat i de benestar europeus. I —dos— promoure la discussió entre les administracions públiques sobre el model de distribució territorial de la inversió pública en el conjunt de l'Estat.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer.

Posarem, per tant, a votació els punts d'aquesta Moció. Votaríem, en primer lloc, del punt 1 al punt número 7 de l'esmena transaccional i, per separat, el punt 8 de la Moció originària.

Votem, per tant, en primer lloc, els punts 1 a 7 de la transaccional.

Iniciem la votació.

Els punts 1 a 7 de l'esmena transaccional han sigut aprovats per 92 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Procediríem ara a votar el punt 8 de la Moció original.

Iniciem la votació.

El punt 8 ha sigut refusat per 42 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Prego a les senyores i senyors diputats que no es moguin, perquè procedirem ara a la votació per al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. D'acord amb l'article 4 de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya, i atesa la renúncia del senyor Lluís Carreras i Serra, s'ha de procedir a l'elecció d'un nou membre de la Corporació.

Donat, però, que hi ha una sola candidata, l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca i Valero, proposada pel Grup de Convergència i Unió, aquesta Presidència proposa, donats els antecedents, que la votació sigui electrònica i secreta, atès que, segons l'esmentada Llei, cal la majoria de dos terços dels diputats de la cambra.

Pregunto als portaveus si hi ha conformitat amb aquesta proposta de la Presidència. *(Pausa.)* D'acord. No havent-hi, doncs, cap objecció, ni cap oposició, procedirem a la votació.

Iniciem la votació.

Com que els vots... Per favor, guardin silenci... Com que els vots obtinguts sobrepassen la majoria requerida –són 100 vots, els referits–, l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca queda designada consellera del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa

Recuperaríem també ara una interpellació que va ser ajornada la tarda d'ahir, el sisè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats... Voldria, en primer lloc, agrair a l'honorable conseller d'Ensenyament que ahir acceptés aquesta alteració, la proposta d'alteració de l'ordre del dia, i traspasar aquesta interpellació al dia d'avui.

Dit això, voldria en primer lloc deixar constància que fa temps, ja, que el Partit dels Socialistes de Catalunya expressa la seva preocupació pel que creu que és una evolució negativa, preocupant, de la política educativa i del clima que es viu en el món de l'ensenyament i de l'educació a Catalunya. Nosaltres creiem que s'ha trencat, que s'està trencant, un equilibri justet que donava en el model educatiu català una certa prioritat a l'escola pública i que mantenia una orientació amb la qual nosaltres estàvem relativament d'acord, pensant que aquesta era, podia ser una bona orientació per tal de consolidar un model educatiu que fes possible el desplegament del Mapa escolar i el desenvolupament de la reforma a Catalunya.

Aquesta no és una preocupació inventada, no és una preocupació, entre cometes, «demagògica», com esmentava el president de la Generalitat de Catalunya fa molt pocs dies en una compareixença pública: és una preocupació clarament compartida amb el conjunt de la comunitat educativa. Avui mateix, en els mitjans de comunicació apareixen dues o tres notícies..., directors, consells escolars, instituts, que expressen que el món de

l'educació –i en ple curs escolar– és un món una mica convuls, que estan passant coses, que no va prou bé, i nosaltres pensem que hi ha en el món de l'educació una alarma creixent, no desmentida, fomentada pel desconcert, per la desorientació, per l'ambigüitat del Departament, pel fet que en l'aplicació de les polítiques, si bé és veritat que ens movem en un context de manca de recursos, hi ha una manera de fer les coses que crea preocupació i alarma en la comunitat educativa.

Nosaltres venim a aquest hemicicle a afirmar, una vegada més, que no ens mou ni una punta d'ingenuïtat que podríem haver tingut en altres moments pel que fa al món de l'educació ni allò que en el seu moment va dir el president, la voluntat de, en aquest rebombori que s'està generant, intentar treure'n cap profit polític. Volem sobretot reclamar l'atenció del Parlament, l'atenció de la societat catalana, l'atenció del conseller i de la Conselleria, davant del que ens sembla un tema absolutament central, prioritari per al nostre país: l'educació.

I és per això que, amb una serietat absoluta, amb ganes d'avançar, amb ganes de fer que la reforma fos possible, el 29 de juny de 1995 els socialistes van votar conjuntament amb Convergència i Unió una proposició no de llei que es fonamentava en una colla de principis. N'esmentaré només uns quants: equilibri territorial de l'oferta educativa, oferta de formació professional integrada en la resta del sistema educatiu, impuls i recuperació del retard en els ensenyaments artístics i d'idiomes, previsió de la transitorietat, integració de les plantilles, Mapa escolar completat amb programes de garantia social, consulta àmplia sobre l'oferta de formació professional, plans d'inversió necessaris.

Doncs, bé, simplement, passat un any i mig, gairebé dos, els socialistes reclamem en el Parlament, que és on vam votar aquella Proposició no de llei, el compliment, el respecte absolut pels acords del Parlament; demanem a la Conselleria, interpellem el conjunt del Govern perquè compleixi allò que es va comprometre a fer i que ens sembla que no compleix, i demanem també que situïn l'educació com un tema preferent en l'atenció del Govern. I demanem, naturalment, que aquesta preocupació s'orienti en la línia de la preocupació que expressa la sensibilitat de la societat.

Nosaltres hem dit que tal com estan les coses avui, tal com s'estan fent avui, març de 1997, consideràvem aquest acord de fa un any i mig pràcticament trencat. Davant d'això, vostès han reaccionat creiem que malament, d'una forma precipitada, d'una forma una mica intemperant, molt en el to de les compareixences públiques a què ens té acostumats en els darrers temps el president de la Generalitat. Però... qui és, que trenca: qui incompleix o qui denuncia l'incompliment? Nosaltres no volem trencar res, no volem fer trencadissa per fer-la; ara, si es trenquen els acords votats en el Parlament, qui els trenca és qui els incompleix, no qui, fent la funció que li correspon de control del Govern, diu: «Escolti, fixi's, vam aprovar això i no ho estan fent; li ho recordo perquè té una obligació moral i política de fer-ho: faci-ho.» Que es fa? Tornarem al lloc d'origen. Que no es fa? Continuarem denunciant els incompliments. Incompliments que es centren sobretot en tres

2764

campes: el pla d'inversions, els programes de garantia social i el Mapa i les característiques de la formació professional, que avui és el tema més greu i el tema que ha generat més alarma en el conjunt de la societat catalana.

I, per altra banda, aquest és un tema de rabiosa actualitat. Ahir mateix un diputat preguntava al conseller per un institut. Però..., i si preguntéssim per tants instituts com sabem que no tindran allò que havien dit que tindrien? Ja podríem tancar el Parlament i dedicar-nos només a aquest tema. I ahir una diputada va preguntar al president de la Generalitat sobre el tema de la formació professional. I en el Ple anterior es va preguntar al president de la Generalitat pel programa de GISA pel que fa a les construccions escolars. I el conjunt d'aquestes preguntes expressa, no només per part del nostre Grup, sinó per part de tot el Parlament, una greu preocupació per aquest tema. Com a conseqüència d'aquesta orientació en la societat catalana, la Conselleria compareix –jo crec que amb una gran parafernàlia de mitjans–, i ens ensenya allò que serà el pla d'inversions de GISA. Però ens ensenya el que serà parcialment. Per què no ens diu el que no serà, el que no es farà i s'havia dit que es faria? I, per altra banda, Jordi Pujol assisteix al Consell Escolar de Catalunya i es produeix una situació de contradicció interna entre dirigents de la Conselleria; apareix aquesta contradicció en l'oferta dels mòduls professionals i hi ha una certa confusió de xifres en l'oferta dels programes de garantia social. Anem a repassar aquests incompliments.

Primer de tot, l'optimisme de les xifres que dona el president i que dona la Conselleria no és –no és– de solvència contrastada –insisteixo: ni en les respostes del president ni en les informacions de la Conselleria. Girem la informació. D'entrada, queden, amb aquestes informacions que vostès donen, 6.131 milions de pessetes pendents d'inversió de prioritat 1, i estem a la meitat del quadrienni: com compliran allò que van dir que farien? 6.131 milions de pessetes. Però, a més a més, sobre 155 centres de prioritat 1, el 62% no s'ha començat; són 70 centres finançats amb el programa de GISA, 26 que no se sap on són, i que es corresponen amb aquests 6.131 milions de pessetes. Només han començat el 38% de la prioritat 1. És veritat que n'hi ha més part finançada, però és evident que no podran complir els seus compromisos. I, fins i tot si recollim totes les modificacions que s'han produït darrerament, anem a una xifra –16.000 milions de pessetes– que és molt important, sens dubte, però que queda molt lluny, molt per dessota, del compromís dels 25.067 milions de pessetes del Pla de construccions escolars que vam pactar. I, naturalment, nosaltres no podem compartir l'optimisme que s'expressa en les xifres que dona el Govern: vostès han publicat un quadre; nosaltres els demanem que publiquin l'altre.

I, pel que fa al tema de la formació professional, que és un tema d'una gravetat extrema, emergeix amb contundència en el Consell Escolar de Catalunya, al qual assisteix el molt honorable president de la Generalitat. Però esclata inicialment en la reunió que convoca la delegada territorial de Barcelona el dia 5 de març, i aquell dia se'ls diu als directors que hi ha un canvi

d'orientació, que el model es capgira i que la formació professional es concentra, es centralitza, es tendeix a trencar l'equilibri territorial, no hi ha cap resposta a les alegacions, no hi ha informació al Consell Escolar de Catalunya ni al Consell Escolar Territorial ni als consells comarcals..., hi ha, en definitiva, una gran incertesa en l'oferta pública en el període de la preinscripció.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

En el torn de rèplica insistiré en aquest punt...

El president

...tindrà torn de rèplica per continuar la seva intervenció.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo de seguida, en un minut, si m'ho permet, senyor president. (*Veus de «No!».*)

Darrer terme: programes de garantia social. Senyor conseller, vostè ha dit que feien cent grups, mil set-centes places, vostè ha dit que comprometria fins a sis mil per donar resposta al 20% del fracàs escolar que vostès comptabilitzen, però vostès mateixos, amb xifres, diuen que el fracàs escolar es situa entre el 24 i el 40%... Hi ha un dèficit de programes de garantia social que vostès tampoc no han resolt.

Construccions escolars, garantia social, formació professional: tres incompliments flagrants que nosaltres demanem que corregeixin.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat Joaquim Nadal, heu començat la vostra intervenció dient que, al vostre criteri, es produeix una evolució negativa i preocupant –heu dit textualment– de la realitat educativa a Catalunya; i m'heu de permetre que sense cap triomfalisme, però també amb total objectivitat, discrepi –perquè hi discrepa la realitat– de les vostres paraules. És cert que hi ha preocupació al món educatiu; no podia ser, senyor Nadal, d'una altra manera. Estem immersos en ple canvi, en plena aplicació d'una reforma molt important; no és una reforma de detall, és una reforma que afecta tot el sistema educatiu sencer, que afecta 1.029.000 alumnes i, per tant, que afecta tota la societat catalana. I que té dificultats en el mateix canvi, perquè és un canvi ambició, i que és evident també que, més enllà de l'exactitud –relativa sempre– dels models, en el lloc concret allà on s'aplica, en cada escola, en cada centre, en cada casa, provo-

ca interrogants, perquè les coses de futur, per molt que estiguin explicades en general, no se saben fins que no s'han vist, fins que no s'han tocat, fins que no s'han percebut.

És cert també –i s'ha de reconèixer– que ha pogut haver-hi, i segur..., jo voldria que no, però segur que hi ha hagut errades puntuals per part dels serveis del Departament i de vegades dels mateixos centres educatius; hem de procurar que no n'hi hagi cap, però és evident també que en una reforma d'aquesta naturalesa, d'aquesta mena, seria illusori pensar, malgrat tota la vigilància –i jo en posaré més, i tanta com en calgui, amb el suport de tots vostès, també per mitjà de la crítica–..., que es poden produir i s'han produït algunes errades.

I és cert també que tenim dificultats, perquè el moment econòmic no és el moment econòmic de l'any 90, de l'any 91 i de l'any 92, però és cert també que, malgrat aquesta preocupació que existeix i que és lògic que existeixi, malgrat aquestes errades, que són puntuals, mínimes i comptabilitzables, malgrat les dificultats que totes les administracions educatives d'aquest país tenim per dur a terme la reforma, malgrat tot això, són certes dues coses, senyor Nadal: una és la voluntat del Govern de portar endavant aquesta reforma i de portar-la-hi més que ningú, i no ho diem ni amb un esperit triomfalista, ni amb un esperit de ser els primers de la classe, sinó des de la voluntat i el convenciment, en línia amb el pensament del catalanisme polític d'aquest país, de tots els colors, que l'educació és l'eina fonamental, és un tema, un assumpte fonamental per al desenvolupament i la formació de la persona, per al desenvolupament i el progrés qualitatiu, cultural, quantitatiu, material del nostre país.

Sap el senyor diputat i saben les senyores diputades i els senyors diputats d'aquesta cambra que en els aspectes que són essencials i nuclears de la reforma, sense cap triomfalisme, amb aquestes dificultats que no posen en risc allò que és essencial, sense cap triomfalisme, ho estem fent amb tot el convenciment, amb tota la voluntat, i més que ningú. Ho estem fent en el tema de plantilles; o, com el senyor diputat sap, els acords que es varen signar amb els sindicats més representatius a Catalunya tenen taxes de professorat lleugerament superiors, però superiors, als de la resta d'Espanya, i s'estan aplicant. Jo no he sentit per part de cap sindicat una queixa formal que no s'estiguin aplicant de forma escrupolosa els acords de plantilles.

Sap el senyor diputat que en allò que és el nucli essencial de la reforma, que són els dissenys curriculars, i com es fa això des d'un punt de vista del respecte a la diversitat i del respecte a la variabilitat dels crèdits, s'està aplicant a Catalunya com no s'està aplicant a cap lloc. I també li he de dir al senyor diputat que, aquesta aplicació, conforme total a la Llei, està creant preocupació en alguns sectors, i hi ha veus, que se senten cada dia, que diuen que potser que ens ho hauríem de mirar. Jo el que dic al senyor diputat és que, en principi, la Llei està per ser complerta i que aquestes veus han de ser escoltades perquè el tema és tan important que ningú –i tampoc aquest conseller ni aquest Departament–

pot negar-se a reflexionar sobre qualsevol senyal d'alarma, vingui d'on vingui, vingui com vingui.

Sap també el senyor diputat i saben les senyores diputades i els senyors diputats d'aquest Parlament que un altre tema essencial, que és que l'escolarització de la secundària obligatòria es faci en els instituts, s'està fent més que en cap lloc; amb dificultats, clar que sí, senyor Nadal, perquè la mateixa Resolució de juny a la qual vostè feia referència marca un període de transició, i marca també com, per cobrir aquest període de transició, són imprescindibles adaptacions provisionals fins que totes les inversions previstes en el Mapa escolar siguin fetes. Però a Catalunya s'està complint això. I sense ànim de crítica –perquè cadascú, a casa d'ell, s'ho ha de fer com li convingui–, simplement a efectes comparatius, a més de mil set-cents quaranta centres de primària a Andalusia, on governa un govern socialista i un bon conseller socialista, fan en aquests centres de primària la secundària. I en el territori del MEC, on fins fa deu mesos governava una administració socialista i que, per tant, era la responsable de la preparació del curs que va començar tres mesos i mig després, o quatre mesos i mig després d'ells deixar el Govern, en dos mil centres de primària funciona l'ESO. I si repassem, senyor Nadal, per parlar de dificultats, quins eren els programes d'inversió que el Govern socialista de Madrid, el Ministeri, va fer per aplicar la LOGSE, i com es van anar complint, doncs, observem també aquestes dificultats; i no vegi el grau d'incompliment! Any 90: previsió, 55.000 milions; executat, 43.000. Any 91: previsió, 80.000 milions; executat, incloent-hi les inversions de reposició, 60.000. Any 92: previsió, 87.000 milions; executat, incloent-hi reposició, 37.000. Any 93: previsió, 65.000; executat, incloent-hi –que no estaven en el Pla– reposició, 34.000. Grau d'incompliment superior al cinquanta per cent. L'altre dia, Comissions Obreres –que és evident que no està en la nòmina del Departament– deia que, en relació amb les inversions del Mapa escolar, hi ha un endarreriment de 1.500 milions de pessetes aproximadament, sobre un total de 60.000. És cert que aquest Govern no ha fet tot el Mapa fins ara. Està parlant vostè d'una resolució de 29 de juny; estem parlant d'un acord del Govern del mes de desembre d'aprovació del Mapa. Han passat, per tant, un any i tres mesos, i en un any i tres mesos s'han realitzat, estan en curs o estan compromesos en finançament el 83% de tots els centres de la primera prioritat. I en els 26 que queden, com el senyor diputat sap molt bé, no és un problema de finançament. Escolti, aquest Govern ja aprovarà altres acords similars a aquests per complir els seus compromisos amb la reforma educativa. Simplement, no s'han fet, els 26 que queden, perquè per a 15 d'ells –si la meua memòria no em falla– encara el Departament no disposa, o no disposava fins fa ben poc, dels terrenys necessaris per fer les inversions com mana la Llei de contractes de les administracions públiques, i, de la resta, els projectes estaven encarregats o en fase d'encàrrec.

Tenim dificultats, senyor Nadal, però tenim també dos tipus de convenciments i dos tipus de propòsits: un és continuar amb fermesa i amb voluntat en l'aplicació d'aquesta reforma, i un altre és, en la mesura que sigui possible, des del realisme, fer-la amb el consens més

important. Vostè ha parlat d'altres incompliments, d'FP. És cert que a la Delegació de Barcelona - comarques van transmetre informació que no s'ajustava ni als propòsits del Departament ni a la realitat; és cert. I és cert també que jo mateix vaig sortir de seguida, per activa i per passiva: «Corre i deixa-ho.» No hi ha de cara al curs vinent –i acabo, senyor president– ni un sol centre a Catalunya on s'estiguin fent programes de formació professional que, havent-hi un nombre mínimament suficient d'alumnes, s'hagi suprimit aquesta oferta. I se n'han ofertat 72 de nous. Si vol, després, senyor Nadal, entrem més en el detall, però jo li asseguro que, des de la dificultat i des de la preocupació que existeix, i que és lògica, la voluntat del Govern i la voluntat del Departament és continuar fermament aplicant la reforma i procurar comptar, cercar, en tot cas, el consens de tot-hom, inclòs el Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al tom de rèplica, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller. Naturalment, en l'afirmació dels grans principis, dels grans objectius de l'aplicació de la reforma, ens tindrà al costat del Govern. No en dubti mai, d'això. Nosaltres volem l'aplicació d'allò que preveu la Llei. Ara bé, vostè ha reconegut unes quantes errades, però no n'hi ha prou amb el reconeixement: faci tot allò que cal per corregir aquestes errades.

Comencem per la formació professional. Senyor conseller, a la reunió del 5 de març, que convoca la senyora Rosa Ribas, el punt primer de l'ordre del dia era la informació sobre el *model* –model– de formació professional, a càrrec del senyor Francesc Falgueras, assessor del conseller en temes de formació professional. L'alarma que va crear aquest model ens porta a fer un repàs d'un únic exemple del model. Si s'aplica aquest model, a Badalona l'oferta d'FP es concentraria a l'Eugeni d'Ors, a la Pineda i al Pompeu Fabra; es mantindria durant un any al Badalona-7 i al Badalona-9, i desapareixeria del Barres i Ones, de l'Enric Borràs, de l'Isaac Albéniz, del Julià Minguell, de la Llauna, del Pau Casals, del Ventura Gassol i del Pau Gargallo. Senyor conseller, retiri aquest model! Vostè diu que ja ho ha dit; proclami solemnement que retira aquest model que compromet principis bàsics de descentralització i equilibri territorial i de no-discriminació social i de no-integració de l'FP en els centres públics d'ensenyament secundari! Perquè el model que es va vendre en aquesta reunió trenca aquest principi i, per tant, va radicalment en contra d'allò que havíem pactat tots plegats.

I, si vostè fa això i tornem a començar, ens tindrà al seu costat, però quin és el problema? Que, mentre passa això, hi ha una certa polèmica interna en el Departament. Els centres privats saben perfectament –perfectament– què ofereixen i com ho faran, i s'anuncien amb gran profusió de mitjans, i els ajuntaments han de corregir fins a darrera hora els seus fulletons complint les instruccions de la delegada. Fulletons que ja estan en prova d'impremta i que han de començar a ratllar i dir:

«No, no, no...», perquè ens ha dit que, allò que ens havia dit que sí, ara hem de dir que no. Posi-hi ordre, simplement; posi-hi ordre, i posem les coses en el seu lloc per garantir que allò a què ens hem compromès tots plegats va en la direcció que hem dit que volíem que anés i amb el compliment de la Llei. I, si això es fa, no tingui cap dubte que ens tindrà al seu costat.

I, per altra banda, jo entenc les dificultats econòmiques, entenc les dificultats de disponibilitat de terrenys, però, senyor conseller, vostè ha de tenir una resposta convincent per a la gent de Sarrià - Sant Gervasi, per a la gent de Gràcia, per a la gent de Nou Barris, per a la gent de Sant Martí, per a la gent d'Horta - Guinardó, per a la gent de Vilanova i la Geltrú, per a la gent de Berga, per a la gent de Sant Fruitós de Bages, per als de Sant Boi de Llobregat, per als de Sant Feliu de Llobregat, per als de Banyoles, per als de Girona, per als de Sant Feliu de Guíxols, per als d'Anglès, per als de Castelló d'Empúries, per als d'Alpicat, per als de Bellvís, per als de Lleida, per als de Rosselló, per als de Seròs, per als de Sort, per als de Cunit, per als de Marçà, per als de Sant Cugat del Vallès i per als de Palau de Plegamans. I, si vostè té una resposta convincent per a aquesta gent, començarem a tenir clar cap a on va tot plegat; però mentre vostè anunciï amb gran profusió de mitjans allò que probablement es farà però que s'està fent amb retard, i no confessa que hi ha una sèrie de coses que no s'estan fent, tenim un problema.

Torno a insistir: retiri el model de formació professional formalitzat en una reunió de directors que ha creat molta alarma; retiri'l, retiri'l de veritat, faci més programes de garantia social i expliqui'ns amb més claredat com serà el finançament posterior d'aquests 6.131 milions de pessetes que avui per avui no estan finançats. I, sobretot, senyor conseller, posi ordre en la Conselleria, i això ens ajudarà a tots plegats a clarificar el model educatiu i la precedència de l'autoritat educativa del sector públic respecte al desgavell que ara s'anuncia en els mitjans de comunicació cada dia.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Nadal, desgavell?, home, no!, desgavell, no.

Per cert, en llegir la llista, s'hauria pogut fer més llarga, perquè el Mapa està publicat, i és qüestió d'agafar-lo i anar llegint. Però el senyor diputat sap que això va fins al 2000, i també sap el senyor diputat que no hi havia un calendari exacte, amb prioritat 1, tant realitzat, amb prioritat 2, tant realitzat, prioritat 3, tant realitzat. L'acord del Govern, que va ser posterior a la resolució d'aquest Parlament –el que va aprovar el Parlament van ser les prioritats, però sense establir un calendari, simplement fins al 2000–, en l'acord del Govern, es preveïen 18.000 milions de pessetes d'inversió, l'any 96, i

se'n van invertir 17.500. I es preveia un total de compromís de l'ordre dels 25.000 milions de pessetes, l'any 97. I si el senyor diputat –que, d'això, en sap molt, perquè jo ho sé i, a més a més, té molt bona gent– suma el pressupost, més tot el que és GISA, ens n'anem –com un compromís real per començar obres i, per tant, per comprometre obres– a un voltant de l'ordre de 26.000 milions.

I, per altra banda, senyor diputat, amb això no s'acaba. En definitiva, els governs –i el sobirà és aquest Parlament–, doncs, cada any aproven els pressupostos. I, com jo vaig anunciar en la meua compareixença davant de la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament, tot el que és la possibilitat d'aquest Pla econòmic financer no s'esgota amb aquest acord, sinó que aquest acord tractava de donar sortida a tots aquells centres de prioritat 1, dels quals ja s'estava en disposició dels terrenys i s'estava en disposició dels projectes. Per tant, no dubtin, la gent de Sarrià i la gent de Cunit i la gent d'on pertoqui, que ho tindran.

Miri, senyor diputat, el que abans tenia en la llista l'ordre 78, ara ja té el 8, i, per tant, està molt més a prop. I, igual que el compromís del Govern de tirar cap endavant aquest any una pila –si em permet l'expressió– de centres està complert –i, per tant, no són paraules, sinó que són fets–, que tinguin la garantia –i compto amb vostè també per a la complicitat en aquesta garantia– que la gent que hi figura, ho tindrà. No li nego que pot passar que en algun cas, en algun centre concret, hi hagi un cert retard. No passa res, senyor Nadal! Perdoni que li ho digui així. Jo voldria que no n'hi hagués cap, de retard, però si un centre ha d'estar sis mesos més en instal·lacions provisionals –cosa que no ens agrada–, des d'un punt de vista fonamental, no passa res.

Parli vostè amb el CEI Teresa Miquel de Reus, que funciona tot en *caracolas* i que funciona molt bé; o amb el Maria Rúbies, de Lleida; o amb el de Sant Andreu de la Barca. Això no ho dic com una excusa, perquè no volem que hi hagi retards, però, si es donés el cas d'un cert retard incontrolat, des d'un punt de vista fonamental d'aplicació de la reforma, no passa res. Hi ha quelcom que nosaltres no hem fet, senyor Nadal, i és canviar el rètol de l'aula de setè d'EGB, per posar «Primer d'ESO» i canviar els llibres. Aleshores, no es produeix cap retard. Això es fa en una hora, i prou.

Formació Professional. Li he reconegut que ha passat només amb una delegació –per tant, no era la *política* del Departament– i que he sortit, jo mateix, directament, amb una correcció ràpida. Que això ha provocat preocupació i –aquí sí– un cert desgavell? Escolti, li ho he de reconèixer. Però, què pensa que he de fer, senyor diputat? *Mantenella y no enmendalla* o corregir? Doncs, quan hi ha una situació d'aquest tipus, l'obligació del conseller, per ser coherent amb la política del Govern i per ser coherent amb la resolució d'aquest Parlament, és corregir. No tingui dubte el senyor diputat, no tingui dubte aquest Parlament, que, des de la dificultat i des d'una certa reflexió conjunta que hem de fer tots, en el sentit de reforçar aquestes coses, la política del Govern, la política del Departament, continuarà sent ferma en aquests dos principis que li he mar-

cat: tirar cap endavant amb fermesa la reforma educativa, cercar sempre el diàleg i el consens amb tothom.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal

Entrarem ara al tretzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, rellegia fa poc la interpellació que ha donat peu a aquesta Moció. Crec que en aquell debat es van posar de manifest un seguit de coses, un seguit de deficiències, que el conseller –almenys al nostre entendre– no va desmentir o no va refutar amb fonaments. Coses com, per exemple, que moltes de les subvencions del Pla únic d'obres i serveis no es destinen a obres i serveis de la competència municipal. Coses com que la gestió de Pla únic d'obres i serveis és lenta i excessivament burocratitzada. Coses com que el Govern fa sectarisme polític en la distribució d'aquestes subvencions. Coses com que la Generalitat aporta al Pla únic d'obres i serveis pocs recursos i, a més, aprofita uns increments de subvencions de l'Estat a aquest programa per destinar a altres finalitats recursos pressupostats en el Pla únic d'obres i serveis. I també es va posar de manifest, en definitiva, que urgeix un pla director d'inversions locals que coordini el Pla únic d'obres i serveis i altres programes de transferències finalistes destinades als ajuntaments.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, davant d'aquestes constatacions, la Moció que ara us proposem d'aprovar intenta plantejar solucions, algunes a mitjà, altres a curt termini, davant d'aquestes deficiències. Solucions, totes elles, envers un objectiu en què coincidíem plenament amb el conseller: que cal potenciar, que cal «mimar» el Pla únic d'obres i serveis. Però no un pla únic d'obres i serveis que generi insatisfacció a molts i molts ajuntaments –que és el que passa actualment–, sinó un Pla únic d'obres i serveis plenament acceptat per tothom. I és, hi insisteixo, amb

aquesta finalitat que els proposem ara de votar la Moció que hem presentat, una moció que s'estructura en quatre grans apartats.

En un primer apartat es demana que el Govern prepari una nova llei del Pla únic d'obres i serveis, una nova llei que vingui a substituir la que aquest Parlament va aprovar, ara aviat farà deu anys, i que probablement ja és hora que revisi; que revisi les finalitats o les prioritats finalistes del Pla únic d'obres i serveis i les adapti a la realitat de les necessitats dels ajuntaments de la Catalunya actual. Sens dubte que, amb deu anys, aquestes necessitats, aquestes prioritats, han canviat; té sentit, per tant, que la llei faci aquesta revisió. Una llei que també s'esforci a establir uns mecanismes de distribució, objectius i equilibrats, transparents, amb criteris de reequilibri i solidaritat, i amb ple respecte, també, a l'autonomia municipal. I, en definitiva, una nova llei que estableixi uns mecanismes molt més àgils, molt més eficients per a la gestió del Pla, perquè les seves subvencions arribin als ajuntaments amb la major puntualitat possible. Ens agradaria que aquesta llei es fes, que es fes aviat, i que estigués vigent ja cara a la confecció del proper pla quadriennal. D'aquí que demanem al Govern que presenti, en un termini relativament breu, després d'haver consultat les entitats representatives del món local, aquest projecte de llei al Parlament.

També demanem, en un segon punt de la Moció, que no es dilati més temps l'elaboració del Pla director d'inversions locals. Ja els pressupostos de l'any passat manaven al Govern d'iniciar-ne els treballs, manament que reiteren els pressupostos d'aquest any. Hem de suposar que el Departament fa temps que treballa en aquests temes, i, per tant, convindria potser que es comencessin a ensenyar els papers, a discutir els papers, bàsics per a l'elaboració d'aquest Pla, amb les entitats municipalistes, amb els grups parlamentaris, i mirar d'aprovar aquest Pla abans d'un any.

En un tercer punt de la Moció, intentem afrontar el problema de què ha fet i què està fent la Generalitat amb els diners de més que aporta l'Estat al Pla únic d'obres i serveis. La Federació de Municipis de Catalunya ha fet públiques dades, dades no refutades, que mostren que, durant els anys 1995 a 1997, l'Estat aporta al Pla únic d'obres i serveis 5.000 milions de pessetes més que la seva aportació ordinària. Malgrat això, el Pla únic d'obres i serveis d'aquests exercicis no puja en termes globals. Això vol dir que les aportacions de la Generalitat, pressupostades pel Pla únic d'obres i serveis, es destinen a altres finalitats. I això és deslleial; no hi ha dubte que és deslleial. Veiem difícil d'evitar el que ha passat els anys 95 i 96. És aigua passada i, a part de denunciar-ho, difícilment veiem poder-ho evitar. Ara bé, sí que estem a temps d'evitar que l'any 97 passi el mateix.

Hem de tenir en compte que aquest any els pressupostos generals de l'Estat preveuen tres línies d'aportacions al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya: una dotació ordinària de 405 milions i escaig de pessetes; una dotació complementària, en base a l'acord Ministeri d'Hisenda - FEM, de gairebé 1.000 milions -950 milions-, i una compensació pels aiguats del 94 de 1.358 milions de pessetes. Al nostre entendre, només la pri-

mera d'aquestes partides deu estar inclosa en les aportacions de la Generalitat al PUOSC d'aquest any. Per tant, les altres dues haurien d'incrementar el PUOSC, haurien d'invertir-se plenament a incrementar les subvencions del PUOSC, sense detreure els compromisos assolits ja pels pressupostos de la Generalitat.

En el debat de la nostra interpellació, el conseller va justificar la destinació de part dels diners addicionals rebuts de l'Estat l'any 95 dient que havien servit per ajudar els ajuntaments a reparar infraestructures i serveis locals afectats pels aiguats. Si és així, res a objectar, hi estem totalment d'acord. Ara bé, si ara l'Estat ens envia, amb aquests 1.358 milions, amb retard, però ens envia, la compensació per aquelles inversions, just és que ara aquests 1.358 milions s'integrin en el PUOSC, i l'incrementin. Si Governació es queda aquests diners per a altres finalitats, significaria que hauria cobrat dues vegades de l'Estat les mateixes subvencions. Per tant, volem que quedi clar que aquests diners de més que vénen de l'Estat al Pla únic d'obres i serveis se sumin als que ja van preveure els pressupostos vigents de la Generalitat, sense cap tipus de decrement.

Queda per últim –i aquest és l'últim punt de la Moció– l'objectiu de mirar de posar remei al sectarisme detectat en la distribució del PUOSC. El conseller, en el debat de la interpellació, va admetre que aquest sectarisme podia haver existit en el quadrienni 1992-95. No amb aquestes paraules, però va admetre que alguna cosa hi podia haver hagut. Aquí tinc la transcripció i, si convé, després ho llegiré. Però va negar radicalment que pogués existir en el quadrienni 92-95. Bé, nosaltres no dubtem del rigor i, molt menys, de la paraula del conseller; no en dubtem en absolut. Ara bé, les dades que tenim ens mostren que l'Administració de la Generalitat segueix fent objectivament sectarisme en la gestió del PUOSC 1995-1999. Si agafem pessetes per habitant de subvenció a ajuntaments governats per CiU i a ajuntaments governats pel PSC, resulta que, en la suma global, els ajuntaments convergents reben sis vegades més –sis vegades més– pessetes per habitant que els del PSC. En el quadrienni anterior eren només cinc vegades; ara són sis. Si ho mirem per trams de població, de municipis de menys de mil habitants, de mil a cinc mil, etcètera, resulta que, en la mitjana dels trams, hi ha una mitjana del 30% de pessetes per habitant més als ajuntaments de CiU que als ajuntaments del PSC. I si comparem entre la subvenció garantida pel mecanisme automàtic del PUOSC a cada ajuntament, que és la part de la subvenció del PUOSC que es distribueix amb absoluta objectivitat, amb el que reben finalment els ajuntaments, resulta que els ajuntaments de CiU incrementen la seva, des de l'aportació garantida a l'aportació final, tenen un increment del 100%, mentre que els ajuntaments governats per governs socialistes, només del 53%. Per tant, no hi ha dubte, al nostre entendre, que les dades són clares, i que hi ha sectarisme polític en la distribució del PUOSC. Suposo que és car corregir aquestes desviacions; ara bé, sí que ens agradaria, i aquest és l'últim punt de la Moció, l'objecte de l'últim punt de la Moció, que s'utilitzessin les actualitzacions, modificacions i ampliacions del PUOSC...

El vicepresident primer

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Mir i Bagó

Sí, senyor, doncs, ja acabo, senyor president.

...per corregir amb criteri prioritari aquestes desviacions.

Res més, moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. A aquesta Moció hi ha presentades diverses esmenes, quatre, concretament, pel Grup d'Esquerra Republicana. Per presentar-les té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. La Moció presentada pel Grup Socialista, i de fet la mateixa interpellació sobre el Pla únic d'obres i serveis, de fet, té la virtut de posar damunt la taula un tema que està pendent, millor dit, que encara està pendent de resoldre a casa nostra, i que no és altre que una distribució més justa, més racional i més efectiva dels recursos que es generen a partir del Pla únic d'obres i serveis. El nostre Grup ha presentat aquestes esmenes a la Moció, no tant perquè estiguem en contra del que es planteja a la Moció, sinó que ho fem, essencialment, per matisar alguns aspectes d'aquesta, matisos que considerem importants.

D'entrada, ja els hem de manifestar que un dels punts que hem presentat com a esmena, concretament el darrer, podria ser considerat com un error o una contradicció amb el que s'expressa en la Moció, fins i tot en la mateixa esmena. Els haig de confessar que l'objectiu del nostre Grup en presentar aquest punt no era altre que deixar una porta oberta al diàleg. El que proposem és, en aquest punt, que, si no s'aprova el fet d'elaborar un projecte de nova llei reguladora del finançament i de les bases de selecció de les obres a incloure en el Pla únic d'obres i serveis, tinguem tots plegats una porta oberta i, d'aquesta manera, poder-nos centrar, almenys els grups parlamentaris, per tal de començar a discutir si cal aquesta nova llei i com la podem fer. De fet, el fet de constituir una ponència darrerament en aquesta cambrà ja s'ha produït i, per tant, ja hi ha un precedent en aquest sentit. També creiem que el fet de constituir una ponència ens permetria la participació en aquesta, com a convidats compareixents, de les entitats que representen els municipis de Catalunya, de les diputacions provincials, d'alguns ajuntaments, d'alguns consells comarcals que, sens dubte, tenen experiències i tenen alguna cosa a dir respecte a això. Nosaltres entendríem que això seria un avantatge important. Per tant, senyores diputades i senyors diputats, aquest punt de l'esmena només té sentit si no s'aprova el punt primer de la Moció. I en conseqüència, senyor president, condicionaríem..., a part que l'accepti o no l'accepti el ponent, nosaltres també podríem plantejar la possibilitat de retirar-la, fins i tot en funció de com anés tot plegat. En qualsevol cas, entengui-ho el ponent com una eina de

cara a intentar deixar aquesta porta oberta i assolir un major diàleg.

Pel que fa a les altres esmenes, la primera el que pretén, bàsicament, és reivindicar la figura de l'enquesta sobre infraestructures locals que fan o que feien en altres èpoques les diputacions. El punt 1 de la Moció diu que per establir noves prioritats i criteris finalistes d'assignació de les subvencions del Pla únic d'obres i serveis cal que estiguin adaptats a les necessitats reals en infraestructures i serveis dels ajuntaments. Però, és clar, per fer complir aquest punt primer i saber si efectivament s'ajusta a les necessitats reals en infraestructures i serveis, cal tenir alguna eina eficaç, que nosaltres entenem que aquesta eina, doncs, és l'enquesta sobre infraestructures locals. En tot cas, penso que coincidiran amb nosaltres que tindria un cert sentit que es fixessin les prioritats havent fet una anàlisi exhaustiva de la realitat, i més quan tenim un instrument que ja està previst.

La segona esmena, de fet, pretén aclarir algun concepte que des del nostre punt de vista no quedava prou clar o que, en tot cas, eximeix el Govern d'una responsabilitat que és ben seva. Els criteris a què ha d'atendre el Pla director d'inversions locals vénen fixats a l'article 171 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que, per cert, preveu l'inventari que ja dèiem abans. Per tant, la responsabilitat del Govern és presentar d'una vegada per totes el projecte de pla, i aquest, sí, consensuar-lo amb les administracions locals i els grups parlamentaris, tenint en compte, a més a més, que qui formula el projecte de pla és la Comissió.

Finalment, el punt tercer de l'esmena pretén que s'actui amb previsió de temps i que no es produeixin precipitacions i, per tant, que es restin possibilitats d'actuació a determinats ajuntaments en el moment de la convocatòria del Pla. Hem de pensar que el darrer fou convocat l'estiu del 95, amb la qual cosa alguns equips de govern acabats d'arribar havien de prendre decisions per a tota la legislatura, i això va provocar en alguns casos una certa improvisació. Es donaven alguns casos que l'equip de govern anterior no havia fet la feina i, per tant, s'havia d'improvisar en funció d'un tema que pràcticament l'equip de govern acabat d'arribar no coneixia, o es donava el cas, també, en algunes ocasions, que l'equip de govern anterior havia planificat en un sentit, i l'equip de govern entrant volia planificar en un altre. Per tant, el que pretén l'esmena, essencialment, és que es faci una previsió perquè el termini per al nou quadrienni no es tanqui abans dels sis mesos de constitució del nou ajuntament. És evident que aquesta mesura el que permetria és que aquests nous equips de govern dissenyessin amb més cura i coneixement de causa les seves demandes.

Finalment, jo penso que en la interpellació ja es va dir tot plegat, tant en la intervenció de l'interpellant com en la del conseller, però sí que voldria fer alguns comentaris breus respecte a això. Estem parlant, en definitiva, d'un tema que va més enllà del que seria estrictament el Pla únic d'obres i serveis, perquè en definitiva estem parlant del finançament dels ajuntaments, un finançament... Jo recordo una frase del conseller Trias quan estava com a conseller de Sanitat, i que el conseller

2770

Pomés compartirà, segurament; el conseller Trias sempre parlava de la «perversió del sistema de finançament de la sanitat». Jo crec que, en el cas dels ajuntaments, estem en un grau de perversió tan gran o pitjor que en el cas de la sanitat, i en definitiva, si el Pla únic d'obres i serveis té una repercussió determinada o hauria de tenir una repercussió determinada en el finançament dels ajuntaments, què passa? Que la té molt més gran, entre altres coses, perquè les finances dels ajuntaments estan com estan, i en tot cas el que és evident és que s'agafen a tots els claus roents que poden, i aquest n'és un. Per tant, la repercussió que aquest tema podria tenir es multiplica, s'amplifica, i en aquest sentit segurament que la perversió del sistema continuarà temps i temps.

Jo crec que hi ha alguns aspectes a destacar, de la interpellació que es va comentar, i aquesta mateixa perversió, fins i tot, ens porta a una conclusió que treia el senyor Mir l'altre dia, en el sentit que deia: «És que, analitzades les propostes, el 30% de les subvencions no són competència municipal.» No, evidentment, i això és una realitat, i això és fruit d'aquesta perversió del sistema, que ens va portant a situacions no desitjades. Parlava de sectarisme polític. Vostè ha parlat dels ajuntaments governats pels socialistes; jo crec que, per ser justos, hauríem de parlar dels ajuntaments governats per totes les forces polítiques i fer una comparació real del que està passant. En tot cas, el que sí que li avanço és que els ajuntaments governats per Esquerra Republicana de Catalunya es troben, en molts casos, en pitjor situació que els ajuntaments governats pels socialistes, i per tant, en aquest sentit, ja no és qüestió de diners, fins i tot de quan es paguen i com es paguen aquests diners. I, en aquest sentit, nosaltres hem expressat alguna queixa, i en aquest cas l'hem fet, evidentment, territorialment, a qui pertocava, que era el delegat del Govern.

En qualsevol cas, dir-li també que en qüestions de sectarisme polític, fixi's vostè bé –jo li parlaré d'una zona del territori que té una certa polèmica en el tema–, la Diputació de Tarragona fa el Pla d'actuació municipal, el PAM, que en aquest moment seria una cosa complementària del PUOSC, però fixi's que ho fan tan bé que fins i tot dintre de la mateixa coalició hi ha polèmica. I això, evidentment, no ho dic jo: això ha sortit a tots els mitjans de comunicació i ho han dit regidors de la mateixa coalició de Govern. I no es tracta igual els ajuntaments governats per Convergència ni els ajuntaments governats per Unió, però és que anem més lluny, encara: dintre dels ajuntaments de Convergència, no es tracta igual els que estan alineats en un sector o els que estan alineats en un altre sector. Ja dic, això no és una invenció del diputat que els parla: és un tema recollit a bastament i d'una manera molt intensa els darrers temps en els mitjans de comunicació de les comarques meridionals. Per tant, el tema del sectarisme és un tema evidentment greu i que caldria racionalitzar, parlar, i no només a nivell del PUOSC, sinó a nivell de la relació de l'Administració de la Generalitat amb els ajuntaments a tots nivells.

Finalment, i molt ràpidament, també, vostè ha fet referència a la lentitud de l'Administració en aquest tema,

que l'Administració és lenta, és farragosa, no acaba de resoldre els problemes, i, és clar, aquí ens trobem també una altra vegada un peix que es mossega la cua. Els consells comarcals, jo, francament, nosaltres ens preguntem cada cop amb més neguit i amb més angoixa per què acaben de servir. Evidentment, fan funcions de gestoria, acaben fent funcions de gestoria, aquest és un altre exemple de les funcions de gestoria que acaba fent el consell comarcal, i no acaben de tenir el sentit i la figura política que haurien de tenir. I, per tant, aquest és un element més d'aquesta lentitud i d'aquesta farragositat.

Jo voldria acabar la presentació d'aquestes esmenes i el posicionament en la Moció amb el mateix desig que l'interpellant, que és un desig molt ampli, però en tot cas interessant: major transparència, major eficàcia en l'Administració, més coordinació entre el mateix Govern i les diputacions i, sobretot, més recursos per als municipis.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Ara poden intervenir, per fixar llur posició, els grups que no han presentat esmenes. Començarem, doncs, pel Grup Mixt. Té la paraula el senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. El nostre Grup, i jo especialment, vam seguir amb una atenció, jo diria, molt gran la substanciació de la interpellació del senyor Mir i les contestes del conseller de Governació, perquè aquest és un tema que jo, personalment, i el nostre Grup, l'hem seguit des de fa molt i molt de temps, perquè entenem que és un tema, bàsicament, que encara no ha acabat d'estar resolt del tot, ni des del punt de vista econòmic ni des del punt de vista jurídic.

Jo me'n recordo que en una interpellació que va estar dedicada també en exclusiva al PUOSC, que vaig substanciar jo mateix, que llavors la consellera era la senyora Cuenca –que ara, precisament, abans, en votació d'aquest Parlament, ha estat nomenada com a membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana–, llavors la consellera em deia que, argumentalment, tenia molta part de raó, però que s'havia d'entendre que, atenent la situació dels ajuntaments, no es podria ser tan primmirat pel que fa tant al contingent de diners que es destinaven, sobretot, també, pel que fa a les bases de selecció. Per què? Perquè jo també em queixava que allò que marca la Llei del PUOSC, allò que marquen les lleis, bàsicament la llei catalana, la llei municipal i de règim local pel que fa als objectius i als principis que inspiren aquest Pla, en molts casos no es complia, i jo fins i tot donava exemples d'aquell any, que s'havien donat diners del PUOSC per coses que no tenien res a veure, en alguns casos, ni amb competències municipals ni, en d'altres, amb competències considerades bàsiques, a l'atenció de les quals, precisament, s'havia de dedicar el PUOSC.

Amb tot, i entenent en part alguns dels comentaris que es feien des de la Conselleria, això no treu que el nos-

tre Grup, i aquest diputat que els parla, segueixin creient i segueixin maldant que un canvi, que una reforma en profunditat del PUOSC sí que s'ha de fer. Indistintament dels diners —que, en tot cas, en parlaré després, perquè afecta més un altre punt de la Moció—, però pel que fa als plantejaments, als principis, la filosofia, l'orientació del Pla sí que s'hauria de canviar i, probablement, també, per tant, s'hauria de modificar la Llei. És per això que votarem favorablement el primer punt de la Moció, perquè coincidim en aquests plantejaments.

Pel que fa al segon punt, també el votariem favorablement, i jo mateix m'he expressat en multitud d'ocasions pel que fa a aquell comentari legal o a aquell aspecte legal de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que preveu la incorporació del Pla director d'inversions locals des de l'any 87 i que fins al dia d'avui no ha estat possible poder-lo tirar endavant per circumstàncies diverses, i algunes aquí no s'han citat. Per exemple, el fet que no col·labori alguna administració en concret, i la Diputació de Barcelona encara més en concret, fa que aquest Pla tingui certes dificultats de poder-se endegar. Ara, com que aquesta és una prescripció legal, i com que des del punt de vista de funcionament correcte, de coordinació i cooperació entre administracions, entenem que aquest Pla s'hauria d'endegar, l'experiència de l'any passat a partir d'unes esmenes als pressupostos va ser interessant, i nosaltres creiem que finalment la Conselleria hauria d'afrontar-lo, malgrat aquests problemes que he comentat, però hauria d'afrontar-lo d'una forma decidida.

El tercer punt, jo no entraré a debatre'l ni entraré en el ball de xifres que tant el conseller com el senyor Mir van donar llavors i com el senyor Mir ha donat avui, però el que sí que en tot cas destacaria, pel que fa al text estricte de la Moció que avui se'ns presenta i pel que fa a la destinació d'aquestes quantitats..., bé, a mi mateix, i suposo que a molts dels diputats que parlaran després de mi, probablement, se'ns farà difícil, no?, deduir que aquestes quantitats justes haurien de ser les que s'haurien de destinar, precisament, a la dotació del PUOSC. Per tant, també anuncio el vot favorable.

Una altra cosa és l'apartat 4. Aquí, molt ràpidament, m'agradaria fer alguns comentaris. Jo, fins i tot, podria coincidir amb algunes de les apreciacions, subjectives o no, del senyor Mir, pel que fa a això que ell anomena «sectarisme polític». Jo mateix, des de la tribuna d'aquest Parlament, i des del meu escó en altres ocasions, n'he parlat, i n'he parlat a bastament. Ara, jo entenc que seguir amb aquesta temàtica, amb aquesta problemàtica, que no afecta ni afectaria només l'Administració de la Generalitat, sinó que probablement alguna altra administració... Perquè si el senyor diputat Mir té un estudi fet em sembla que era per la Federació de Municipis, respecte al finançament que venia del PUOSC, comparant-ho pels partits polítics que hi eren representants, aquest diputat també ha tingut accés a un altre estudi que han fet un equip, en aquest cas, de Convergència, pel que fa a allò que es dotava i allò que es subvencionava a partir de la Diputació de Barcelona, i probablement, doncs, es podria arribar a les mateixes conclusions, però en sentit invers. I a mi em sembla que era extraordinàriament perillós parlar i seguir insistint

en aquesta temàtica, i el que em sembla és que, tots plegats, el que hauríem d'aconseguir, precisament, és que el primer punt de la Moció s'aprové i que, d'una vegada per totes, es poguessin aconseguir —no només en el PUOSC, sinó en altres fons destinats a la cooperació amb ajuntaments— criteris estrictament transparents, objectius, avaluable, i que sota cap concepte es pogués arribar més o menys a conclusions..., més interessades o menys, és igual, però conclusions que podria arribar a entendre's que podrien beneficiar algun partit determinat.

Per tant, nosaltres votarem favorablement els tres punts primers de la Moció, i a més a més ho farem amb absoluta convicció, perquè aquest també és el nostre criteri, i en el quart ens abstindríem, també pels raonaments que he fet.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara pot intervenir el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per fer-ho, té la paraula l'illustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació que va ser substanciada en el Ple passat pel senyor Mir, del Grup Socialista, s'emmarca dins d'una problemàtica molt més àmplia, que és la del finançament dels nostres ajuntaments.

Sens dubte, aquí es tracta d'un aspecte molt important, molt concret i molt determinat, com és, essencialment, el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya; però jo crec que és necessari fer referència al conjunt del finançament dels ajuntaments, perquè, tal com nosaltres i altres grups hem assenyalat reiteradament, continuen sent la parenta pobre de les administracions públiques a l'Estat.

Encara que no ens agradi, que no ens acabi de satisfer, el finançament de la Generalitat de Catalunya, no hi ha dubte que s'ha millorat; en canvi, el finançament dels ajuntaments, que en molts casos estan assumint i estan realitzant competències que són pròpies d'altres administracions, no ha tingut aquest increment, no ha tingut aquesta millora, i això ha portat, i porta, a situacions realment preocupants per part de les hisendes locals en molts casos. Precisament, en aquesta situació, en aquest marc, és on encara té més importància que el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya serveixi, efectivament, per als objectius que ha de tenir, és a dir, els objectius de dotar els ajuntaments d'aquestes possibilitats d'anar assolint aquestes obres i aquests serveis que en molts casos no tenen, i això s'ha de fer, naturalment, amb criteris d'objectivitat, criteris d'equitat, criteris de reequilibrament territorial, defensant també l'autonomia municipal. I per això em sembla que és bo, després de deu anys de tenir la Llei aplicable a aquest àmbit, que aquesta Llei es modifiqui, que fem una nova llei, tenint en compte la realitat, tenint en compte l'experiència de l'aplicació d'aquesta Llei, tenint en compte, sobretot, que es tracta de matèries profundament can-

2772

viants, no solament perquè s'ha modificat la realitat municipal a Catalunya, en molts casos en un sentit positiu, sinó perquè, sobretot –sobretot–, aquestes necessitats dels ajuntaments s'han modificat en aquests anys de manera substancial, i la Llei ha de recollir aquestes noves necessitats.

Però, ahora, en la seva aplicació han aparegut, efectivament, situacions de desequilibri, situacions d'injustícia, situacions de tracte diferent. Jo no entraré ara en el reguitzell de greuges en relació amb els ajuntaments d'un color o d'un altre, però en qualsevol cas –ja ho han dit els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– aquesta és una qüestió que em sembla que, com a mínim en molts casos, és bastant palesa i evident. I, per tant, insisteixo, es fa del tot imprescindible, des del nostre punt de vista, abordar aquesta nova Llei amb els criteris que jo crec que encertadament assenyala també la Moció, és a dir, una nova llei que ens envii al Parlament, però que consulti prèviament, com és lògic, les entitats representatives dels municipis, que estableixi aquestes prioritats i aquests criteris objectius; per tant, que reguli els mecanismes de distribució del PUOSC tenint en compte l'autonomia municipal, penalitzar la manca d'esforç fiscal i, en definitiva, també, com a gran objectiu, la solidaritat i el reequilibrament territorial.

El segon punt de la Moció..., ja s'ha dit, i jo només assenyalaré que nosaltres, per descomptat, hi votarem favorablement –pensem que ja és hora que quedi elaborat el Pla director d'inversions locals–, com al tercer punt de la Moció, que fa referència, ni més ni menys, a l'aplicació efectiva dels recursos que pressupostàriament està assenyalat pel PUOSC que es destinin a aquest objectiu.

He de confessar que nosaltres, en algun d'aquests apartats, varem estar temptats de presentar esmenes, potser en el sentit d'anar una mica més enllà, possiblement de ser una mica més exigents, però pensem –i per això no hem presentat esmenes– que, encara que pugui semblar que aquesta és una moció, diguem-ho així, de mínims, jo crec que és una moció molt ajustada, que és una moció que hauria de prosperar, perquè no està feta amb el criteri de..., en fi, d'«anem a demanar per veure què en podem treure», sinó amb criteris molt racionals, de qüestions absolutament exigibles i imprescindibles, com és aquest tercer punt. Home, algú pot negar que això és d'una lògica absoluta, que el que està previst es destini al PUOSC, i que si ens vénen ajuts per part de l'Estat amb caràcter finalista per a determinades qüestions també s'hi destinin, i per això s'incrementin aquestes dotacions? Doncs ni més ni menys que això és el que fa aquest tercer punt. Nosaltres, en els pressupostos, vam presentar esmenes per demanar que s'incrementessin aquestes dotacions. Aquí es demana que, com a mínim, es compleixin. Per tant, em sembla que és absolutament raonable. I jo crec que el quart punt també ho és, perquè aquesta és una realitat que s'ha produït, i és bo que el Parlament de Catalunya cridi l'atenció al Govern sobre aquestes qüestions i, sobretot, assenyali que, en tot cas, això s'esmerci..., això es modifiqui en el futur mitjançant les modificacions o les actuacions que es produeixin en el PUOSC.

Hem de dir –encara que, naturalment, qui s'ha de pronunciar sobre les esmenes que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya és el Grup Socialista– que nosaltres votarem, com he dit, favorablement tots i cadascun dels punts de la Moció, i els votarem també favorablement si s'accepten les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya. Nosaltres pensem que les tres primeres esmenes d'Esquerra Republicana, sobretot la tercera, introdueixen un element que ens sembla sincerament molt positiu, quant a aquesta facultat de millorar les possibilitats dels ajuntaments, de tenir els sis mesos per preparar les seves sollicituds; les altres, jo crec que també, en definitiva, puntualitzen, concreten qüestions, i que milloren el text de la Moció.

I el quart punt el que planteja és una alternativa –ja ho ha dit molt bé el senyor Benach. Nosaltres..., la veritat és que ens va sorprendre una mica –ens va sorprendre, en qualsevol cas, que no fos de substitució del primer punt, perquè són qüestions alternatives–, però a nosaltres ens sembla que, en qualsevol cas, tant si la Llei ens l'envia al Govern sota els criteris que assenyala la Moció com si aquest punt, doncs, no s'aprova, nosaltres, ara o en qualsevol moment, donarem suport a la creació d'aquesta ponència conjunta perquè es pugui treballar en aquesta línia –naturalment en col·laboració, també, amb totes les associacions municipalistes, que tenen, com és obvi, moltes coses a dir sobre aquestes qüestions.

Per tant, com he dit, en qualsevol cas, la nostra votació serà favorable per a tots els punts d'aquesta Moció.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Popular. Té la paraula, per fer-ho, l'illustre diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Si em permet, faré posició de la Moció i de les esmenes d'Esquerra Republicana.

Bé, la intervenció del senyor Mir, l'altre dia, amb la seva interpellació, ens va donar la impressió, potser, doncs –si més no la impressió–, que es tractava d'entrar en una carrera, en una dinàmica de crítiques envers els ajuntaments governats per Convergència i Unió i el Partit Socialista de Catalunya; evidentment, si haguéssim de mirar greuges comparatius, hauríem d'entrar, evidentment, també, en el PCAL, que és el Pla d'obres que fa la Diputació de Barcelona i que, evidentment, potser podríem contrastar quins són els ajuntaments beneficiats.

Entenem que el punt bàsic de la Moció que avui es presenta aquí al Parlament, és el punt fonamental el d'intentar substituir, formular una nova llei que substitueixi la 23/87, que regula precisament el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Nosaltres pensem que, encara que han passat ja més de deu anys d'aquella aprovació per aquest Parlament, no és en aquest moment convenient

ni imprescindible escometre una modificació legislativa en aquest sentit. Estaríem d'acord, no obstant, amb el mateix esperit que deia el senyor Mir, que potser les aportacions econòmiques de la Generalitat al Pla quadriennal 96-99 són ben minses en funció de les necessitats dels nostres ajuntaments i que, per tant, aquí sí que hauria de fer-se una actuació al més contundent possible, i, dintre de les possibilitats i de les situacions econòmiques que en aquest moment està passant el Govern, tant el Govern central com el Govern autonòmic, procurar que aquestes possibilitats econòmiques fossin més àmplies. Perquè, evidentment, poca autonomia poden tenir els nostres ajuntaments si no tenen els mitjans econòmics perquè puguin portar a terme tota la seva gestió i les seves grans obligacions envers la societat que serveixen.

Pensem que, efectivament, la Comissió de Cooperació Local de Catalunya que preveu la mateixa Llei 23/87 ja assenyala que en la seva composició intervindran tant la Federació de Municipis com l'Associació de Municipis, i entenem que és important que aquestes associacions, junt amb la representació de la Generalitat, facin una actuació molt clara, molt segura, en el moment del repartiment d'aquests diners del Fons de cooperació municipal, que en aquest cas està regulada per la Llei 23.

És per tot això, perquè pensem que el fons de la seva Moció és bàsicament intentar fer una modificació legislativa, que el Partit Popular, o el Grup Popular del Parlament de Catalunya, s'abstindrà en aquesta votació, perquè també, en el seu fons, també creu que hi haurà d'iniciar –no en aquest moment, però en un futur immediat– alguna gestió que permeti millorar allò que es va preveure en la Llei de l'any 1987. I, per aquesta mateixa raó, el Grup Popular s'abstindrà en les propostes presentades per Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ara correspon fixar la seva posició al Grup de Convergència i Unió. Per fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Aymerich.

El Sr. Aymerich i Aroca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo en aquesta tribuna acomplexat, perquè no tinc el temps suficient per poder contestar tot el que voldria contestar al senyor Mir i als altres membres que han intervingut en aquest debat, però el temps no el marco jo, sinó el Reglament, i, per tant, intentaré fer el màxim que pugui, que lògicament no serà el que voldria ni jo ni el meu Grup.

Jo portava unes coses preparades, però després de les intervencions d'avui, i després, òbviament, de rellegir-me –com ha fet el senyor Mir– la interpellació que va ser substanciada en el Ple passat, i contestada, jo diria, a bastament pel conseller de Governació –que a més a més li agraeixo la seva presència avui aquí, perquè demostra la sensibilitat que els temes que li corresponen al seu Departament, doncs, òbviament..., s'ha d'estar-

hi, quan toca–, jo deia que portava, doncs, una sèrie de temes, però que intentaré ser breu en alguns, i en alguns altres m'hi estendré molt més.

Quant al punt primer, que és el de demanar un projecte de llei nou, jo he de dir que, òbviament, el nostre Grup, senyor Mir, ho considera innecessari. Primera perquè ja en tenim una, de llei, que és la 23/87, i que considerem que és, avui per avui, totalment vàlida; per tant, no creiem que haguem de fer una altra llei. D'altra banda, pel fet que, com vostès saben molt bé, doncs, les prioritats i criteris finalistes de subvenció que estableix el Pla d'obres actualment no són altres que els que estan predeterminats pels articles 25 i 26 de la Llei 7/85, del 2 d'abril, recordadora precisament de les bases de règim local, i també pels articles 63 i 64 de la Llei 8/87, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, és a dir, els serveis mínims i obligatoris. La mateixa Moció, en el punt 1.1, doncs, determina o fixa o vol fixar uns nous criteris que francament no concreta, i, per tant, també pensem que aquestes preceptes, doncs, estan contemplats en aquesta Llei 23/87 i que, per tant, tampoc no podem donar suport en aquest aspecte.

Fent esment de l'autonomia municipal, senyor Mir, jo li haig de dir que la Llei del PUOSC no substitueix ni pretén substituir absolutament l'autonomia municipal en cap moment i que, a més a més, en la determinació de les actuacions que els ens locals beneficiaris pretenen incloure en la formulació bàsica del Pla..., sinó que per imperatiu de la legislació bàsica –com vostè molt bé deu saber–, és a dir, d'aquells serveis mínims i obligatoris dels quals parlàvem, s'assenyala quines d'aquelles actuacions gaudiran de prioritat a l'hora, precisament, d'haver de seleccionar d'entre totes les sol·licituds i aspirar a obtenir la cooperació econòmica de les administracions públiques que participen en el cofinançament de les inversions locals.

Quant al tema de la penalització, que a més a més, doncs, hi podríem estar d'acord, hi hem d'anar, però, amb compte. I en això voldria fer una observació o un comentari: és que cal emprar una prudència, jo diria, excessiva, però sobretot una gran prudència, precisament, a l'hora de plantejar factors com l'esforç inversor i també l'esforç fiscal, ja que la capacitat de les corporacions locals per endeutar-se està limitada per la llei i, per tant, qualsevol modificació de la normativa actual hauria de garantir no empitjorar la situació, ja prou delicada, dels municipis.

El PUOSC, jo diria, senyor Mir, que no és un problema per als municipis, sinó ans el contrari: el PUOSC és una ajuda molt important per a molts municipis, sobretot per als municipis petits, és molt important, i també per a aquells que no són tan petits. Per tant, no és aquest el gran problema, el gran debat, òbviament, de la problemàtica municipal.

Es demana assegurar la màxima transparència; òbviament, aquesta transparència està assegurada per doble via, vull dir, per la gestió pressupostària de les administracions cooperadores, i d'altra banda, per la mateixa gestió del PUOSC. Però jo no vull amagar –i, a més a més, vostè ho sap molt bé– que, més transparència que

el PUOSC, no la pot tenir ningú. Al PUOSC tot passa per la Comissió de Cooperació Local de Catalunya, en la qual vostè sap que estan representats la Generalitat, els ens municipalistes, i, per tant, jo penso que no solament són els que aproven el PUOSC, són els que el controlen, sinó que fins i tot, en acabar l'exercici, són els que passen comptes, precisament, d'aquest PUOSC. A part de tot això de la Comissió de Cooperació Local de Catalunya, que és prou important, òbviament, no cal dir que les associacions municipalistes, tant la Federació com l'Associació Catalana de Municipis, doncs, sempre que han demanat informació sobre aquest tema, em consta que des del Departament se'ls ha donat tota classe de facilitats.

Demanen establir mecanismes de gestió més àgils. Miri, jo li haig de dir que això és un tema que seria molt llarg d'explicar i que, a més a més, vostè sap que el tema aquest és complicat, és molt complicat, però també li haig de dir que jo penso que la voluntat, precisament, del Departament, de la Direcció General corresponent, de voler atendre totes aquelles necessitats dels ajuntaments..., i jo li puc dir perquè això ens passa a tots, gairebé, que, quan et subvencionen una obra pel que sigui, en un pla quadriennal, sempre hi han uns canvis, que a més a més, doncs, poden ser canvis d'obres o de subvencions, o fins i tot de terminis, òbviament, això encara ho complica més i ho pot burocratitzar més. Però això sempre és en defensa, precisament, dels mateixos municipis, que som els que, en tot cas, ho podem arribar a complicar.

En el punt 3, en què parla vostè del finançament, jo li haig de dir que el Pla el que aportarà és allò que marqui el Pla de..., o sigui –perdó–, els diners que han d'aportar seran els que marqui el Pla quadriennal i, precisament, per tal d'executar tots els compromisos que aquest Pla hagi aprovat. Per tant, vostè parla d'unes quantitats, a les quals jo ara no em referiré, però sí que em referiré només a una, que també va sortir en el debat de la interpellació, que vostè parlava d'aquells 1.358 milions, precisament, dels aiguats i que jo li haig de dir que això és veritat, que van ser uns aiguats que, com saben vostès, a la tardor de l'any 94 es van produir a tres-cents vuitanta municipis de Catalunya i que, òbviament, aquests 1.358 no solament van venir, i molt benvinguts, sinó que van ser amb un aspecte finalista, precisament, per subvencionar allò que s'havia de subvencionar.

Permetin-me ara, per últim, passar al punt del tema del sectarisme polític, i aquí sí que, permeti'm, allò, amb tota cordialitat, però fins i tot jo diria que quant al tema de..., en fi, l'adscripció política que vostè té..., no se'm molesti; no se'm molesti perquè, lògicament, jo ara li donaré unes dades del PUOSC i, lògicament, després n'hi donaré unes altres d'una administració, que és la Diputació de Barcelona, que al mateix temps s'ha de dir que és l'única diputació, de les quatre de Catalunya, que no collabora, no ha volgut..., i, fins i tot, no solament no ha volgut, sinó que està anant en contra del que li mana la Llei 23/87, que és no collaborar absolutament, ni amb un diner, doncs, precisament en el tema del PUOSC de la Generalitat.

Quant al tema sectarisme, senyor Mir, i també altres diputats que han intervingut, doncs, haig de dir que en els àmbits territorials de Catalunya –i no m'hi estendré–, però, cadascú pot fer els números com vol. Vostè el dia de la interpellació ja en va fer uns; avui n'ha fet..., els ha repetit, més o menys, però nosaltres també en tenim, de números. I, miri, a l'àmbit territorial de la província, o sigui, de Barcelona, concretament, quant a allò sol·licitat pels municipis, pels ajuntaments, i quant a la quantitat atribuïda, resulta que Convergència i Unió és el 28,48%. No, no, això sí que té importància, evidentment. La quantitat sol·licitada i l'atribuïda vol dir: d'allò que han demanat, a vostè li toca tant. Per tant, el 28,48. Al PSC li surt el 31,42%. És una altra manera de fer números, senyor Mir, però tots dos són autèntics i són legítims: els seus i els meus. I, fins i tot, Iniciativa per Catalunya, també en aquesta mateixa demarcació, és el que supera amb escreix totes les perspectives: el 43,27 del sol·licitat. Em podria estendre amb la demarcació de Tarragona, que també, lògicament, Esquerra Republicana en aquest cas, guanya a tothom amb el 54,89, i el PSC fins i tot està per sobre de Convergència i Unió, amb el 38,12, i Convergència i Unió amb el 36,64. Són números, senyor Mir, però vostè, òbviament, n'ha fet esment, d'aquests números.

Deixin-me parlar un moment de..., senyor president, acabo de seguida, intento acabar de seguida, però és que em sembla interessant d'acabar de parlar d'això del PCAL. I, a més a més, perquè vostè ha fet una frase que..., és clar, aquí es poden dir moltes coses i de moltes maneres; però diu, quan s'ha referit a la intervenció del senyor conseller, diu que havia dit, i que s'ho ha rellegit –jo també–, diu que va dir: «Podia haver existit el sectarisme...», i ha dit: «no amb aquestes paraules»; però vostè ja ho ha dit. Per tant, si no ho va dir amb aquestes paraules, digui com ho va dir, que està en el *Diari de Sessions*. I el conseller no ho va dir així; el conseller va dir que «si més no, podia ser discutible, des del punt de vista d'un possible sectarisme...», utilitzant la seva paraula. Però el que sí que va dir és que «si més no, podia ser un punt discutible». Mai, en cap cas, va ser això.

Però, permeti'm per acabar, senyor president –i perdoni, i li agraeixo la seva benevolència; acabo de seguida–, amb el PCAL 96-97, jo li podria ara dir els trams de població diferents, i amb unes grans diferències quant al que respecta a Convergència i Unió amb el general –ja no parlo d'un partit ni d'un altre, sinó amb el general–, i en tots els trams de població estem per sota. Per exemple, per dir-n'hi un, el de trenta-cinc mil a cinquanta mil habitants: quan Convergència i Unió rep 49.195, resulta que el general, 62.913; per tant, perquè vegi la diferència. I les aportacions per diversos conceptes de la Diputació de Barcelona de l'any 1996... –i aquí sí que permetin-me..., que és un exemple que el conec molt bé–, quan Cerdanyola del Vallès, governat –i li parlo de la meua comarca– pel PSC i, per exemple, doncs, Rubí, governat per Iniciativa per Catalunya, també amb el recolzament del PSC, reben per conceptes diversos...

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Senyor diputat, amb molt d'escreix se li ha passat el temps.

El Sr. Aymerich i Aroca

Senyor president, tres segons.

...quan reben 124 milions Cerdanyola, 177 Rubí, Convergència i Unió, amb els mateixos habitants pràcticament, en rep 76 milions. Això és per tenir-ho en compte. A partir d'ara, senyor Mir, quan parli de sectarisme polític, no posi com a exemple el PUOSC i reflexioni amb les dades que li he donat i que jo no qualificaré de sectarisme de la Diputació de Barcelona, governada, precisament, per vostès.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Jo no sé si toca per al·lusions o contradiccions. Només voldria dir que aquí no estem discutint el PCAL, que, que jo sàpiga, sol ser aprovat amb els vots a favor o, com a mínim, l'abstenció dels diputats de Convergència i Unió —o sigui que els deu anar molt bé—, i amb els vots a favor del Grup Mixt, que està en el Govern de la Diputació de Barcelona; suposo que hi deuen estar tots d'acord.

Però, bé, no era aquest el tema, i, per tant...

El president

Pronuncii's sobre les esmenes.

El Sr. Mir i Bagó

...em centraré —i disculpi, senyor president, si m'he extralimitat en el que havia de ser el meu paper— en el que és motiu d'aquesta intervenció, que és posicionar-me respecte a les esmenes presentades per Esquerra Republicana.

Bé, entenc que les esmenes..., fent abstracció de l'últim punt o de l'última de les esmenes, a la qual em referiré tot seguit, entenc que les altres tres esmenes presentades per Esquerra Republicana enriqueixen sens dubte la Moció; no em sap greu manifestar-ho. Entenc que en tots els casos aporten uns elements de major concreció i de major rigor a la Moció. Per tant, fóra absurd que no les acceptéssim; les acceptem, i de molt bon grat.

I, pel que fa a l'última de les seves esmenes, com ja ha avançat el mateix proponent, entenc que no té sentit admetre-la en la votació de la Moció; per tant, no l'admetriem —en tot cas, potser li demanariem, si fes falta, que la retirés—, però sí que anuncio ja des d'ara el compromís, la voluntat del nostre Grup que, si no és acceptada, aprovada la Moció —cosa que previsiblement, a judici de les intervencions, passarà—, pot comptar amb el compromís del nostre Grup de presentar efectiva-ment una proposició conjunta per elaborar des del Par-

lament aquesta nova llei sobre el Pla únic d'obres i serveis, que, a judici del nostre Grup, és del tot necessària.

Res més; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Moció, en la qual, d'acord amb la intervenció del diputat proponent de la Moció, queden incorporades en el text els punts 1, 2 i 3 de les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. *(Pausa.)* Perdó, el diputat senyor Morera ha demanat la votació separada...

El Sr. Morera i Tanyà

Exactament, senyor president.

El president

Del punt quart.

El Sr. Morera i Tanyà

Exacte.

El president

El punt quart de l'esmena, eh? *(Veus de fons.)* De la Moció, perdó.

Votaríem en primer lloc el conjunt de la Moció, amb les esmenes acceptades pel diputat proponent d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, separatament, votaríem després el punt quart de la Moció original.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada, aquesta part de la Moció, per 39 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions.

I votaríem ara, d'acord amb el que m'ha sigut demanat, el punt quart de la Moció.

Iniciem la votació.

El punt quart ha sigut refusat per 36 vots a favor, 50 en contra i 13 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis

Passem seguidament al catorzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo de nou per comentar quines són les motivacions polítiques..., argumentar el perquè nosaltres presentem aquesta Moció.

Després d'escoltar ahir detingudament el conseller Comas en contesta a les interpellacions de la companya Rosa Barenys quant al model del desplegament dels serveis socials de Catalunya, i al company Fidel Lora, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, envers el Decret de preus, volíem, i vam escoltar, i jo no vaig saber entendre, el nostre Grup Parlamentari no va saber entendre argumentacions de l'entrada en vigor d'aquest Decret i d'altres decrets i ordres que ha fet la mateixa Conselleria aquests darrers anys, on, de nou –i em sembla que ho podem afirmar–, el Govern, la Conselleria de Benestar Social, se situa com a subsidiari. I volíem haver escoltat justificacions i argumentacions polítiques i sociològiques, que en tot cas podrien haver estat: «Miri, estem davant d'una societat dual, on el mercat del treball per a un grup de la població és precari, tenen treball temporal. Hi ha una polarització social i mercantil. El preu de l'habitatge, no el podem controlar. Hi ha canvis sociològics importants. Hi ha un percentatge important de famílies monoparentals. Hi ha parelles de fet. El tema de la independència de l'individu és important», etcètera. «Hi ha un envelliment de la població molt important que arribarà a més del 18% l'any 2000 a Catalunya. Hi ha un augment de l'esperança de vida. I, per tant, aquest Govern ha decidit només ser, en el servei social, subsidiari, i anar cap a un model americà; un model on només els serveis socials serviran per a la gent que estan al llindar de la pobresa.» Podríem o no podríem estar-hi d'acord, però en tot cas hagueren estat argumentacions de tipus polític i una anàlisi real, sociològica, del que és la societat en aquest país. I quan parlem de finançament, que el conseller diu: «Hem de separar el finançament del model», escolti'm, podríem tenir un model utòpic i un model de finançament absolutament minso. Per tant, en aquest cas, no tenim ni un model utòpic ni un clar model de finançament.

Per tant, nosaltres sí que volem discutir el model i, avui, volem, a través d'aquesta Moció, que vostès entenguin que el Grup Socialista és i vol ser corresponsable, i serà còmplice de qualsevol govern quan parlem de benestar, en qualsevol moment. I, per tant, toca també a aquest Parlament pensar què està passant a la societat catalana, i què està passant amb els serveis socials que són de responsabilitat del Govern, la planificació, la nova ordenació del Govern de la Generalitat. Doncs miri, està passant, des de l'any 92, que a través de decrets i ordres es plantegen novetats, novetats importants. Es diu: «Tenim una xarxa molt minsa, petita. No la podem universalitzar, perquè hem de mesurar els recursos públics. No sabem quina perspectiva tenim i, per tant, el que fem és actuar subsidiàriament després que els usuaris i les famílies puguin. És a dir, donem un percentatge d'aquest preu-plaça, des de l'any 92-93, i vostè vagi al mercat a buscar-se el recurs.» Ara, amb aquesta entrada en vigor, que va entrar ahir el Decret de preus, això s'agreuja, senyores i senyors diputats. Nosaltres pensem que tenim argumentacions polítiques i sociolò-

giques per dir que s'ha trencat el model de serveis socials que aquesta mateixa cambra va aprovar, que anem cap a un model fragmentari on hi ha una minsa xarxa pública.

Ahir el senyor conseller deia: «Oh, vostès em parlen» –i es referia a la meua persona– «del model basc.» Escolti'm, només voldria posar a consideració una dada en aquest Parlament: el Servei d'Atenció a Domicili, l'any 93, al País Basc, que té una població aproximada de dos milions de persones, la xarxa pública va ofertar 2.500.000 hores de servei d'atenció a domicili. En el mateix any, Catalunya, des de la xarxa pública, només n'oferta 1.440.000. Però el que és més greu és que s'ha perdut ambició política. El mateix PAS, el Pla d'actuació social per al 92-99, només preveu augmentar fins a 1.600.000 les hores de servei d'atenció a domicili. Per tant, que no se'ns tergiversin els números.

Nosaltres coneixem el model basc, i deia el senyor conseller: «Escolti, no estem a Suècia.» Ja ens agradaria estar a Suècia, quant als serveis socials, saben? I cal un model per avançar. Nosaltres potser sí que posem el llistó més alt, però és la nostra obligació, i des del nostre Grup Parlamentari hi continuarem lluitant.

Per tant, s'està generant –hi insisteixo–, no només amb aquest Decret, sinó des de l'any 92, una fragmentació dels serveis socials per molts motius. Un, una anàlisi curosa del que han estat els pressupostos de la Conselleria de Benestar Social des de l'any 93: hi ha una caiguda importantíssima de les inversions. Per tant, no s'està construint xarxa pública. Comparant el pressupost del 96-97, només una dada, senyores i senyors diputats: les inversions en vellesa van caure un 35% i les inversions en disminuïts van caure un 90%, senyores i senyors diputats. Quan un no inverteix, no crea xarxa, i aquests decrets van cap a no invertir en xarxa, però, amb independència del que han de pagar les famílies i els usuaris, que nosaltres estariem d'acord a parlar-ne. Mai hem dit que nosaltres estem en desacord amb els preus públics. Enlloc hem dit que nosaltres no estem d'acord a dir: «A partir de tal renda, el servei serà gratuït. A partir de tal renda, el servei pot ser escalonadament..., sempre que parlem de llar substitutòria.» Però, per tant, n'hem de parlar; no ho posem, senyores i senyors diputats, tot en el mateix sac, perquè la perversió d'aquest nou model és, per nosaltres, des del punt de vista social, molt important. A partir d'ara, quan deixem a mans del mercat, qui planificarà? Qui dirà que es vagi a fer una residència en un lloc llunyà del medi urbà? Que potser el Departament de Benestar Social hi obligarà? Qui posarà preus màxims? Qui controlarà les diferències de qualitat d'atenció en una residència geriàtrica on hi ha hagi dos o tres preus? Qui controlarà aquell que pot pagar 170.000 pessetes o 200.000 pessetes, i aquell que pot pagar, la família i l'usuari, una part i, a través d'una altra part, que posarà la Generalitat, arribarà fins a 135.000? Aquest és el model. En aquest moment a Catalunya..., jo sé que sé els números... Ahir el senyor conseller deia: «15.000 places geriàtriques». No és veritat. El Mapa de serveis socials fet pel mateix Departament diu que l'any 96 a Catalunya hi havia d'oferta pública geriàtrica 8.000 places. El conseller es va equivocar. Segurament va ser

un error de memòria. El que ells en diuen «idoni», que està molt contrastat per molta gent, l'any 99 serien 15.000 places d'oferta pública, però n'hi ha fins a 35.000 de privades. I ara deixem en mans del mercat la responsabilitat pública. I això és un tema profund, que continuarem debatent nosaltres.

Hi insisteixo: som un grup de l'esquerra, som un grup que, per nosaltres, el valor de l'estat del benestar és intrínsec a la nostra pròpia formació política; per tant, no estem d'acord en absolut amb un estat subsidiari. Podem discutir models; els altres punts és que evidentment nosaltres plantejem el com, plantejem el mètode. Nosaltres hem dit, i ho hem dit públicament, que creiem que el Decret que va entrar en vigor ahir és anticonstitucional. I per què ho diem? Ho diem perquè hi ha una sentència del Tribunal Constitucional, que ja en va fer esment la meua companya diputada Rosa Barenys, que diu que han d'estar sota reserva de llei aquelles prestacions que tinguin a veure amb la qualitat de vida de les persones. Nosaltres creiem que el Govern, el Departament de Benestar Social, no pot fer per decret, no posar preu, sinó aquests barems, i els ha de fer per llei. I tenim un informe, que també té el Grup que dóna suport al Govern, de la mateixa Comissió Jurídica, del mateix Departament, que li ho recomana. En aquest Parlament es va aprovar una llei de taxes l'any 91. Es va haver de revisar aquesta llei de taxes en base a aquesta sentència del Tribunal Constitucional. Aquest Parlament va aprovar una nova llei de taxes, la revisió de la llei del 91, el 96, i el Govern, el Departament de Benestar Social, no va incloure aquests preus. Quins són els motius? Els desconeixem. Probablement, i ho volem deixar palès, la poca voluntat política de fer partícips els grups del Parlament, perquè no entenen de pluralitat. I el conseller ens deia ahir: «I en moltes notes de premsa, vostès fan demagògia. Vostès fan activisme polític.» Escolti'm, la informació és primordial. Quins mecanismes reals de participació? Que han preguntat als avis i les àvies d'aquest país què volen? Els que estan bé, els que demà potser es trencaran el fèmur i necessitaran un centre de dia, o els que necessitaran un habitatge tutelat, que no en tenim o el tenim molt escàs, han preguntat a tots ells quins mecanismes han articulats? Diu: «les entitats que estan en el Consell Assessor». Nosaltres..., jo insisteixo en el tema de la por, s'ha generat por en aquest país. S'ha generat perquè no s'ha sabut separar la gestió dels serveis socials dels mecanismes de participació reals. S'ha preguntat a cada un dels casals d'avis de la xarxa que existeix a Catalunya? S'ha preguntat a les administracions d'aquest país? S'ha preguntat als pares, germans, dels disminuïts? Se'ls ha preguntat què volen? Se'ls ha preguntat si volen que el model de servei social sigui garantit tan sols en la planificació. Se'ls ha preguntat que han d'integrar-ho tot? S'han preguntat què volem per al futur? Nosaltres creiem que no, perquè, si no ens pregunten a aquesta cambra, molt menys es pregunta i s'articulen vertaders mecanismes de participació.

Per tant, la Moció és molt clau. Jo diria que el punt fonamental és el primer: necessita aquest Parlament debatre el finançament. Estem parlant d'un tema molt seriós, profundament seriós, profundament, jo diria, ideològic. I per tant nosaltres els demanem que es de-

rogui el Decret que va entrar en vigor ahir, el 394/96, i també dos articles del mateix Decret legislatiu dels serveis socials d'aquest país, perquè diu que es pot fer via reglament. Nosaltres, en base a aquesta sentència del Tribunal Constitucional, hi insisteixo, amb un informe de la Comissió Jurídica del mateix Departament, creiem que s'ha de fer per llei. I tindrem oportunitat de debatre-ho. Hem de debatre model i finançament, però en aquest moment estem fent un retrocés. Anem, hi insistim, cap al model americà d'uns serveis socials només finançats via pública per a pobres. I, a més, el que és més greu, no sabem, si ho deixem a mans del mercat, qui planificarà i qui controlarà la qualitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana. Per presentar les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Com ja s'ha dit, ahir, dia 19 de març, va entrar en vigor el Decret que fixa els preus dels serveis socials, i que estableix que d'ara endavant el seu cost haurà de ser, en primera instància, suportat en primer lloc pel beneficiari i, si aquest no el cobreix, en el seu defecte, pels seus fills. I només si aquests no disposen eventualment de recursos suficients, aleshores la Generalitat, l'Administració pública, abonarà o pagarà la diferència. Aquest Decret s'inscriu en l'opinió del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i com molt bé ha definit –i ho ha definit, a més, d'una manera molt vehement i molt eloqüent– la diputada senyora Geli, en la progressiva consolidació d'un model de serveis públics absolutament subsidiari, perquè es dóna suport en les aportacions, en la contribució que han de fer els usuaris o les seves famílies. Contribueix, en definitiva, a manllevar la darrera pedra d'un precari edifici, com és l'estat del benestar a les nostres contrades, avui en ple procés de desballestament.

Com avançava fa ben pocs dies un mitjà escrit de Barcelona, recentment tots els experts que han estat consultats en aquesta matèria han expressat les seves reserves, sobretot, evidentment, amb aquesta mesura. I ells temen, temem també nosaltres, que els recursos addicionals que s'obtenen, òbviament del consegüent estalvi, no es destinin, a més a més, a ampliar la xarxa de serveis socials, sinó al sosteniment del que ja hi ha. Hi ha qui pronostica, i nosaltres també ens apuntem a aquest pronòstic, que l'aplicació d'aquest Decret comportarà, crearà, un conflicte enorme. I és que l'evolució –també s'ha dit avui, i ahir també en substanciar dues interpellacions d'un tenor similar, amb el conseller Comas– que està prenent l'actuació social o la del conjunt de les actuacions socials al Govern de la Generalitat, com s'ha vist també a través d'aquest Decret, però molt especialment a través d'un altre instrument, com és el Pla d'actuació social, és socialment injusta i regressiva, perquè, com s'ha dit també reiteradament, de manera prioritària fixa l'exigència, fixa la demanda que

paguin l'accés als serveis socials els usuaris i els seus familiars i, fins i tot, de disposar d'assegurança d'assistència per a aquelles persones que ho necessiten, sobre tot les persones grans.

Ahir també es va dir que, ja amb el Decret 284/96, de regulació del sistema dels serveis socials, es transformava el deure, l'obligació que tenen tots els poders públics, el conjunt de les administracions, de garantir el dret al benestar de les persones a través d'un sistema públic de serveis socials, en primer lloc, en una prestació condicionada, subjecta a una decisió administrativa, i també condicionada, en la pràctica, a l'existència d'una partida pressupostària adient.

Tanmateix, nosaltres pensem, opinem, que els serveis socials són, han de ser especialment i necessàriament un dret del ciutadà; ja l'article 1 del Decret legislatiu 17/94 estableix, defineix que l'objectiu del sistema de serveis socials és, ha de ser la garantia del dret a un sistema de serveis socials de responsabilitat pública. I això, dit així, dit d'aquesta manera, no és necessàriament perquè faci bonic, sinó perquè creiem, i cal que ho diguem ben clar, que no ha d'existir discrecionalitat per part de l'Administració perquè no es pugui, en definitiva, deixar indefens un ciutadà, no es pot denegar l'ajut a un ciutadà per manca de recursos, com actualment es fa.

I també és socialment injust i regressiu perquè també —com s'ha dit molt bé abans—, tendencialment, ni que sigui tendencialment, es trenca la lògica de la universalització d'aquests serveis; la universalització, entenem, està o es troba ímplicita en la naturalesa d'aquest tipus de serveis, com ho és també el cas de l'ensenyament. I, per tant, és aquesta una tendència que encara no s'havia assolit, i que avui es posa en perill. I que consti que nosaltres, tal com deia fa alguns dies el conseller Comas, no posem en qüestió la dualització de la xarxa de serveis socials públics i privats, més propi d'un model assistencialista decimonònic, que nosaltres no podem compartir.

I la segona característica de l'evolució dels nostres serveis socials és que, també —com s'ha dit molt bé abans—, no estan dotats financerament d'una manera adequada. La realitat dels últims temps és que la inversió pressupostària destinada per part del Departament a la inversió real ha estat pràcticament inexistente, i s'han anat mantenint les partides destinades al sosteniment, al manteniment de l'actual xarxa de serveis socials. En definitiva, això ha produït una situació d'estrangulament en la pràctica, un estrangulament que especialment posa en qüestió la viabilitat del sistema públic de serveis socials, i que no afavoreix especialment la descentralització d'aquest servei envers els ens locals, que, a més a més, malauradament, veuen com se'ls agreuja la situació particularment difícil del seu endeutament, i molt particularment pervers en el cas dels consells comarcals, que a més a més no disposen, no tenen autonomia financera. Tanmateix, és cert que les insuficiències del model global de finançament de Catalunya hi repercuteixen d'una manera molt negativa, i és per això que l'altre dia fer analogies o comparances amb la situació en el País Basc evidentment que tampoc no ens semblava especialment afortunat. Podríem citar

les xifres del finançament de què disposa aquella comunitat en relació amb Catalunya, i no en sortiríem particularment afavorits.

Per això nosaltres hem plantejat una esmena al primer punt de la Moció del Grup Socialista, en definitiva perquè hi consti una petita, una breu menció, una constatació de les actuals insuficiències del model de finançament global de Catalunya, i en conclusió, dit això, també nosaltres volem mostrar el nostre acord total a plantejar la necessària derogació del Decret 394/96, que és el punt tercer de la Moció del Grup Socialista, i també necessàriament la inclusió de la filosofia, si s'escau, d'aquest Decret, prèvia una discussió en aquest Parlament, amb la participació de tots els grups, la seva inclusió, en qualsevol cas, si s'escau, en el Projecte de llei regulador de les taxes i els preus públics, que corresponen a la xarxa de serveis socials, que és el punt 4 de la Moció. No només sobre la base d'aquella doctrina invocada per la diputada Marina Geli, del Tribunal Constitucional, que estableix la reserva de llei a aquelles prestacions de caràcter públic que tenen a veure amb la qualitat de vida dels serveis públics, sinó també, en la nostra opinió, al nostre entendre, de cara a preservar o mantenir les garanties que es poden derivar de la seva tramitació parlamentària i, per tant, que es puguin derivar del tràmit legislatiu pertinent. Sobretot, ho repetixo, sobre la base de la discussió i l'eventual i, pensem i esperem, el possible consens que en una matèria tan sensible es pot cercar en la discussió parlamentària en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull començar manifestant que donarem suport a la Moció del Grup Socialista sobre el finançament dels serveis socials. Bàsicament, perquè compartim la preocupació per un sistema de finançament dels serveis socials que, ara per ara, entenem que pot no garantir la igualtat per a tothom.

De fet, els serveis socials són, en el nostre Govern, el parent pobre de l'estat del benestar, mentre l'ensenyament i la sanitat mantenen uns nivells prou acceptables i, els pressupostos, es diu i es repeteix que no s'abaixen en aquests dos camps, el pressupost de la Conselleria de Benestar Social veu reduït encara més el seu petit percentatge dins del total de la Generalitat, quan, al nostre entendre, hauria d'anar en la direcció contrària. La xarxa dels serveis socials és una estructura en construcció i en creixement, creixement pel fet que la població envella i, per tant, els serveis per a la vellesa augmenten, com també per la creixent sensibilització social, que fa que els sectors desfavorits, com ara els disminuïts, reivindiquin més serveis, i l'Estat, l'Administració, cada dia hagi de posar més serveis al seu

abast. I no parlem –ara no és el moment– de la lluita contra la pobresa i l'exclusió social, sobre la qual el Govern ha fet només una política que podríem qualificar, de forma suau, d'embrionària.

Òbviament, tot això, tots aquests serveis, s'han de pagar, i al nostre entendre ha de ser assumit en primeríssima instància per l'Administració. Els serveis socials han de ser, com la sanitat i l'escola, un servei universal i gratuït. A partir d'aquí podrem començar a valorar la possibilitat de cobrar d'alguna manera alguns d'aquests serveis, si es compleixen sempre algunes condicions determinades. En aquest punt és on calen voluntats de debat i de discussió, amb l'objectiu d'arribar a consensos sobre el tema. I aquí és on veiem que el Govern no ho fa bé; primer, l'establiment de la política de preus per decret no ens sembla la millor via; després, la no-consulta a aquest Parlament tampoc no és el millor que es podria fer. El tema del cobrament dels serveis socials no ha estat discutit obertament en aquesta cambra, i la línia aprovada en les lleis de serveis socials entenem que anava en una direcció molt diferent.

Però el problema no és només aquí, dins el Parlament. Ahir mateix teníem aquí, en aquesta casa, diversos representants d'organitzacions de famílies de persones amb disminucions físiques, i ens manifestaven la seva angonya i impotència davant la nova política de cobrament dels serveis. Com ells, totes o gairebé totes les organitzacions del mateix camp pensaven, pensen o manifesten coses similars. També ens han arribat queixes i preocupacions per part d'altres sectors importants en el món de la vellesa, disminucions físiques, etcètera, i la llista d'entitats no s'acaba aquí. La mateixa Associació de Municipis de Catalunya, tal com ens manifestava al nostre Grup, no fa gaires dies, el seu propi president, va votar contra l'avantprojecte del nou PAS a causa, precisament, de desacords amb la Conselleria pel que fa al finançament dels serveis socials.

La preocupació existeix, i no és fruit de cap intoxicació, sinó de la mala o la incorrecta política de la Conselleria. Entenem que es fa urgent un replantejament i l'obertura d'un diàleg generós amb tots els sectors per tal de consensuar una política de contraprestacions clara, justa i uniforme. L'actual política governamental pot tenir diversos orígens. Ahir algú em comentava aquí mateix que es fa amb voluntat de promoure el sector privat en el camp dels serveis socials, i acostumar la gent a pagar-se uns serveis completament privatitzats. Un altre possible origen pot ser l'absoluta manca de liquidesa per part del Govern, la manca de prou recursos públics per invertir en l'anomenat «estat del benestar». En realitat, podem entreveure una mescla de les dues motivacions: la primera, més ideològica, només pot canviar amb un canvi de plantejament polític, però la segona és, podria ser –si es volgués– evitable. No pot ser que traslладem a la societat més desafavorida la pròpia incapacitat de tenir un sistema financer i fiscal públic més just per a tothom; mentre tinguem el sistema de finançament autonòmic actual, poques filigranes podrem fer i, com és el cas, si no volem reconèixer les limitacions, l'únic que aconseguirem són tensions socials i malestar entre la nostra ciutadania.

Precisament per això no és casualitat que tot sovint ens vegem obligats a referir-nos al model del País Basc. El perfil sociològic no és tan diferent del nostre, i tampoc no ho són l'estructura social i l'econòmica. Per què, doncs, els serveis socials bascos són millors? Simplement perquè tenen un molt millor sistema de finançament de la hisenda pública, del qual nosaltres no disposem. Al marge del motiu, del motiu d'aquesta política, i que ens agradaria conèixer i poder-lo discutir a fons, creiem que el Parlament és el lloc idoni per tal de discutir el model que preferim per finançar els serveis socials, en concret, i per finançar Catalunya en general. Tancar-se en si mateix no veiem que sigui la millor opció, i molt menys l'actuació per decret; pensem que cal un canvi d'actitud.

Amb l'esperança que la Moció d'avui faciliti aquest canvi i que puguem veure aviat una modificació substancial en la política governamental, nosaltres donarem suport a la Moció del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. També per anunciar el recolzament del Grup d'Iniciativa - Els Verds a la Moció presentada pel Grup Socialista. Des del nostre Grup –i ahir, en la interpellació que vam presentar al tema del Decret, ja ho dèiem–, pensem primer que la xarxa pública de serveis socials, avui, és deficient, deficient pressupostàriament, amb una planificació insuficient i una oferta que encara no es correspon amb la demanda.

Una dada concreta, molt concreta, és que el pes financer del Departament de Benestar Social en el pressupost de la Generalitat és del 3%; és a dir, el Govern de la Generalitat prioritza tan sols un 3% dels seus recursos per a serveis socials. I això, des del nostre punt de vista, és insuficient. Però és que això es fa amb noves realitats, realitats demogràfiques, realitats socials, producte d'una política econòmica conservadora, que fa que la demanda d'atenció social vagi en augment.

Dèiem ahir, en un exemple molt concret, que es demostra aquesta deficiència de la xarxa pública. Els centres residencials públics per a la tercera edat, a Catalunya, tan sols representen un 15% de l'oferta –un 15% de l'oferta–, i això és insuficient. Podria continuar donant exemples amb referències al pressupost que indiquen que hem d'avançar molt, encara, en el desplegament i la descentralització dels serveis socials, perquè és responsabilitat de l'Administració pública, i això ho confirmen la Constitució, l'Estatut i la Llei de descentralització dels serveis socials. S'ha de garantir –i aquesta és la primera idea de posicionament del Grup d'Iniciativa - Els Verds– la xarxa pública de serveis socials. És un dels pilars de l'estat de benestar, juntament amb ensenyament i la sanitat. No es pot trencar l'estat social de dret.

Segona idea: amb l'aparició del Decret s'incrementa una tendència que és no avançar la inversió en el sector públic de serveis socials, i, sobretot, es crea una confusió sobre quin model de finançament garantirà aquesta xarxa pública que, amb excepcions molt limitades i estudiades entre tots, ha d'avançar cap a la universalització dels serveis socials i, per tant, també cap a la gratuïtat dels serveis socials. I dic «amb excepcions que hem d'estudiar entre tots», i en funció de períodes de transició i en funció de situacions socials molt concretes, perquè creiem en la gratuïtat dels serveis socials.

Amb el Decret de preus presentat pel Govern de la Generalitat, i que ja s'està aplicant des d'ahir, pensem que s'està donant una idea que no és certa: s'està dient que no hi ha novetats en referència a tendències anteriors, i que ja..., el que marca el Decret ja s'estava fent. Això no és així, això no és real. El Decret de preus que ha posat en marxa el Departament de Benestar Social ha obert la polèmica. Hi ha una polèmica a la societat, perquè hi ha por d'un retrocés dels serveis socials; hi ha polèmica, i no tant pel fet del pagament de l'usuari –aspecte aquest que es venia realitzant bàsicament en els serveis socials especialitzats de la gent gran–, sinó pel fet de l'obligatorietat del pagament dels fills o altres familiars, o persones obligades, i també pel fet d'incrementar-se el nombre de serveis a pagar. I això són noves realitats: el servei d'ajuda a domicili, els centres de dia, habitatges tutelats, serveis de menjador, serveis d'atenció precoç, centres residencials per a persones amb disminució, centres de dia d'atenció especialitzada...

El que, des del nostre punt de vista, hem de posar en el centre del debat, per aclarir-nos, és quins serveis es garantiran directament des del pressupost, quins serveis es garantiran directament des del pressupost de la Generalitat, perquè, per via impositiva, via contribució dels ciutadans, ja es donen mecanismes de redistribució, i en molts casos no hem de buscar dobles vies de redistribució. Via impositiva es donen mecanismes de redistribució, de solidaritat, i, per tant, pensem que a famílies amb poc patrimoni, que han estalviat amb molt treball, no se'ls pot fer pagar per dues vegades aquest sistema. Altra cosa són les prioritats pressupostàries, les polítiques pressupostàries i fiscals que el Grup de la majoria defensa tant aquí com a l'Estat espanyol. Però la idea és que, via pressupost, s'ha de garantir el finançament de la xarxa pública i no traspasar responsabilitats als usuaris i familiars.

Per tant, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el nostre posicionament, la nostra crítica és, primer, que tenim una xarxa pública deficient; segon, que no hi ha una claredat en el seu finançament, que és responsabilitat de l'Administració pública i, en aquest cas, de la Generalitat de Catalunya, i –tres– que interpretem que, en funció d'aquesta deficiència, es posa la responsabilitat, es passa la responsabilitat als usuaris i familiars, amb l'aplicació del Decret de preus. I no és cert que la filosofia és que aquest Decret estigui pensat per a les famílies de renda alta; no és cert. I a la pràctica es demostrarà que no és així. Perquè el que s'està posant damunt la taula és un sistema de contracte assistencial; és el pas

de l'estat de benestar social a l'estat assistencial, i que gravarà sobre famílies de treballadors. I això ho podrem comprovar a la pràctica.

Per altra part, en un moment que es posa en dubte aquest estat de benestar, no es pot governar per decret; hem d'obrir el debat. I així seguirem pensant, seguirem opinant, recolzant aquesta Moció del Grup Socialista, però també amb la Moció subsegüent a la interpellació presentada ahir pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, seguirem pensant que cal que aquest Decret es derogui i que busquem entre tots els mecanismes per avançar en el debat sobre els serveis socials, sobre la seguretat del desenvolupament de la xarxa pública de serveis socials a Catalunya.

Per tant, votarem favorablement la Moció presentada pel Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem avui per fer el debat de la Moció d'una interpellació, presentada en el passat Ple per la il·lustre diputada senyora Geli, sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis.

En el punt número 1 de la Moció, el Grup Socialista demana que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a presentar en el Parlament un nou model de finançament dels serveis socials. Aquí a mi m'agradaria dir que és evident que podem estar o no podem estar d'acord amb el model que hi ha, però realment ens sembla –i per això, senyora Geli, amb la màxima cordialitat, jo la voldria invitar que retirés aquest punt– que demanar al Govern que presenti un model és una mica infantil –i perdoni'm l'expressió; no em faci aquesta cara–, donat que, si ja tenen aquest model, difícilment ells el voldran canviar. Aleshores, potser no seria massa bo demanar que en presentessin un de nou. Jo li proposaria que retirés aquest punt, i, a pesar de no haver parlat amb el representant de la majoria, del Grup que dóna suport al Govern, jo estic segur que no s'oposarien a poder fer una ponència conjunta per fer un estudi nou sobre un nou model, amb una ponència de tots els grups parlamentaris. És aquesta la nostra proposició.

Amb la resta de punts..., i vull llegir textualment el que vostè va dir en el debat anterior; ens diu: «No estem parlant de dir que equitat és igual a gratuïtat, no estem parlant de gratuïtat absoluta en tots els serveis socials; seria absurd.» Per tant, insistim, eh?: «No estem parlant, no estem fent demagògia i confonent equitat amb gratuïtat, però el que sí que reclamem és un model clar de finançament.» Si no estem parlant de gratuïtat, en tots els sentits, és evident que no em sembla tampoc molt lògic, o almenys al nostre Grup no li sembla que vostè únicament demani que es deroguin els articles 44 i 45, que són els únics que fan referència a la contribu-

ció dels usuaris, al manteniment dels serveis, l'article 44, i l'article 45, sobre el règim de preus públics. Evidentment, nosaltres pensem que també hi ha un article, que és el 46, que ens dóna garanties mínimes dels usuaris; és a dir, això, pensi que ens diu: «Ningú pot quedar exclòs de la prestació de serveis socials.»

És evident també que, quan estem parlant del model de societat, vostès i nosaltres diferim molt del model de societat, i és lògic, però el que també tenim molt clar és que parlar de solidaritat, com moltes vegades parlen, també vol dir solidaritat per part de tots, dels que poden i dels que no poden, i potser seria bo també que ens acostuméssim que no solament fos el Govern, que no solament fos l'Administració aquella que sufragués totes les despeses derivades de tota aquesta problemàtica.

Nosaltres mantenim aquesta oferta que li hem fet abans d'intentar això, de fer una ponència conjunta per mirar que hi hagués un nou model debatut per tots nosaltres en una ponència interna, i el que sí que m'agradaria també és llançar un petit repte al Grup que dóna suport al Govern perquè aquestes contraprestacions que ha de fer efecte la família de les persones que necessitaran aquest ajut poguessin ser, d'alguna manera, amb alguns tràmits fiscals, amb alguns avantatges, cosa que avui en dia no tenen. I això ho llanço al Grup de la majoria perquè intenti que aquestes coses siguin millorables.

Nosaltres anunciem el vot negatiu del nostre Grup a la Moció, tot demanant-li que accepti la petició en el primer punt.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, avui la senyora Marina Geli ha insistit molt –també ho va fer l'altre dia en la seva interpellació, però avui hi ha insistit bastant més– en el tema del model, que per mi també és molt important que en parlem, del model. I després jo interpreto, del seu debat de l'altre dia i el d'avui, que li preocupa fonamentalment la seguretat jurídica dels beneficiaris o dels possibles usuaris dels serveis socials. Bé, doncs, parlem del model.

Miri, senyora Geli, el model està fixat per la Constitució –articles 41, 42– i per l'Estatut. Els models de l'estat de benestar de l'Estat espanyol i de Catalunya estan perfectament fixats i definits per la Constitució i per l'Estatut de Catalunya. I què diu el model? El model diu que hi ha una seguretat social que té dos tipus de prestacions socials: unes prestacions contributives i unes prestacions no contributives. I de quines estem parlant aquí?... tot i que en el debat s'han anat mesclant unes i altres. Hi ha hagut una persona que diu: «Si se li trenca un fèmur, què ha de fer?» Doncs, ha d'anar a la Seguretat Social, a Sanitat, que l'atendran perfectament; cap problema.

Tenim dos aspectes de l'estat de benestar: els serveis contributius i els no contributius. I de quins estem parlant? Dels no contributius. I quina és la magnitud de la inversió...?, que aquí es deia: «No està clara, la inversió, i a més, en tot cas, és el 3% del pressupost general de l'Estat.» Doncs, mireu: el pressupost general de l'Estat per sostenir l'estat de benestar, el pressupost de la Seguretat Social de l'Estat són, aquest any, 12 bilions i escaig; i el capítol de serveis socials, 250.000 milions de pessetes. I algú podria dir: «Clar, perquè això ho fan els liberals del Partit Popular, amb suport dels altres liberals de...» Perdonin, basin el pressupost de l'any 94, aquell que després vam haver de prorrogar, i vostès veuran que el pressupost de la Seguretat Social era de 10 bilions 850.000 milions de pessetes; el capítol de serveis socials, 200.000 milions de pessetes.

Aquest és el model, escolti'm, i això baixa de dalt avall, i els pressupostos van baixar. Calculi el percentatge que suposen 250.000 milions de pessetes respecte a 12, quasi 13, bilions de pessetes. I aquesta és la realitat. A partir d'aquí critiquem tot el que vulguem; a partir d'aquí diguem que som insuficients en el que ens sembli, però la realitat és que l'estat de benestar d'aquest Estat del qual formem part té un pressupost determinat, té uns serveis determinats, i té uns altres.... Els altres, que són dels que parlem avui, aquests que diem que volem universalitzar..., que jo crec que hi ha una gran fallàcia amb això d'universalitzar, perquè universalitzar vol dir «a tothom», i jo estic en contra que sigui a tothom, i vostès també, perquè els que tenen poder adquisitiu no tenen per què beneficiar-se dels serveis socials, d'aquests, no dels altres, d'aquests que són serveis no contributius. Als contributius, hi té dret tothom, per això hi contribueixen; però als no contributius, que són dels que parlem, hi tenen dret aquells que poden menys, aquells que no poden en primer lloc.

Senyor Ridao, no és possible que vostè digui aquí: «Ara resulta que aquells que no tenen cap mena de recursos són perjudicats pel Decret 394.» Escolti'm, no se l'ha llegit, eh? –no se l'ha llegit. I no estic disposat a dir-li que no se l'ha llegit i donar-li'n la cita perquè trobi el seu error. Llegeixi'l i veurà quin error acaba de cometre en dir que són els que no tenen cap mena de recursos els que quedaran castigats per aquest Decret. Fallàcia total i desinformació total.

Escolti, anem al següent pas, perquè no tenim, allò, molt de temps, i la senyora Geli ha dedicat molt de temps, en la seva primera exposició, en la seva interpellació, i avui, a l'aspecte jurídic. La senyora Geli i el seu Grup volen que això es faci per llei; volen fer un debat i que aquests preus es facin per llei, i consideren..., fins i tot ha dit que el Decret és inconstitucional, que està contra la Constitució. Bé, l'única manera de saber-ho seria fer un recurs i que el Tribunal fallés. Però nosaltres estem convençuts del contrari, i nosaltres estem convençuts que el Decret té una base sòlida, jurídica, per mantenir-se com a decret. Per què? Doncs, home, perquè hem d'anar a la història recent i hem de citar una vegada més la tan dita i citada Llei 26 –que va ser aprovada per unanimitat i que en el seu article 22 diu perfectament clar que hi ha una possibilitat, que hi ha la possibilitat d'establir la contraprestació dels usuaris

en els serveis socials. Aquesta Llei va ser regulada després pel Decret 39, i en el seu article 12.2 repeteix exactament el mateix. La Llei 4 del 94, que ahir la senyora Barenys va dir: «La vam votar en contra en gran part»..., doncs, efectivament, l'esmena 131 del Partit Socialista de Catalunya era més restrictiva que el mateix text, i, evidentment, no se li va aprovar, i vostès van votar en contra d'aquest article; bé, però, no és per vanagloriar-se d'aquesta esmena i d'aquest article que vostès van esmenar. I després fa quatre dies que acabem d'aprovar la Llei 10 del 96, d'aliments, i l'hem aprovat per totalitat; i no veig que en aquella Llei hi hagués cap mena de reserva.

I què és el que dóna peu al Decret de què estem parlant avui, el 394? Dóna peu a això aquests antecedents legals que ja han estat..., que han estat en funció, que han estat en vigor, i que ningú ha qüestionat. Un decret, aquest decret, no és una arbitrarietat del Govern: governar per decret no és aconsellable, ni és bo, ni s'estila, ni es pot recolzar, en una democràcia, però desplegar lleis a través de decrets és el que es fa habitualment. I aquest Decret no és un decret que manifesta la voluntat exclusiva del Departament de Treball o del Govern de la Generalitat: vostès saben que l'avantprojecte d'aquest Decret va estar en mans dels usuaris, i vostès saben que el van aprovar –els òrgans que havien d'aprovar-lo. Clar, quan la senyora Geli diu: «Han preguntat vostès als pares, als avis, als...?» No, clar que no, clar que no. Vol que li faci la pregunta al revés? El Govern socialista ha preguntat mai..., va preguntar quan vam establir amb la Seguretat Social el règim de pensions no contributives i vam fer que les unitats familiars es convertissin en unitats econòmiques per evitar que la renda de la Lismi fos d'un determinat grau i no estigués condicionada només que a la naturalesa de la minusvalidesa del minusvàlid, i vostès en el Congrés dels Diputats van votar en contra d'aquesta esmena, que jo vaig presentar, i van considerar que la unitat econòmica de la família havia de condicionar la pensió de la Lismi? Vostès saben perfectament que no van consultar les famílies. En aquest cas, jo sí, que vaig consultar les famílies. Què hi farem! Jo estava llavors a l'oposició i havia de consultar, però vostès van fer això –i quan dic «vostès» vull dir el grup del PSC, no el PSOE, el grup del PSC, amb els seus ministres i diputats–, van votar això. I per què ho van fer? Tenien moltes raons per fer-ho –ara no entrarem en això, però tenien raons. Doncs..., clar que no consultem individu per individu; però consultem els instruments que tenim, les organitzacions que tenim.

És veritat..., la senyora Geli ha citat un document que és veritat, que a més ella va tenir la gentilesa de passar-me'l ahir, i és veritat que els serveis jurídics de la Conselleria van fer una nota interna a una altra conselleria en què deien que seria aconsellable, i seria reserva de llei, aquest tipus... Bé, miri, el mateix servei jurídic, en una nota que jo he demanat, respecte a la seva Moció, diu exactament... Perquè, clar, vostè invoca aquí el rei de bastos, aquí vostè invoca el Tribunal Constitucional, i la Sentència 185; bé, doncs, el mateix servei jurídic diu: «Per tot això» –tota una argumentació–, «i com a conclusió, aquests preus públics poden establir-se per reglament, seguint el criteri mantingut en la Sentència 185 del 95, de 14 de desembre. I també la Llei de ta-

xes...» –etcètera, etcètera. El mateix servei jurídic. Per què? Doncs perquè una cosa és una nota interna que es fa, i que es diu: «Escolta'm, això potser sí»... És una nota enviada al Departament d'Economia, la carta que acompanya és la del secretari general a l'altre secretari general... M'ho va donar vostè, jo ho tinc aquí, no m'invento res, això va anar així. Què vol dir, això? Vol dir que els serveis jurídics –que no van ser els únics consultats: va ser consultada la Comissió Jurídica, que ja l'ha citat a bastament el conseller en aquest debat– establien criteris concrets en els quals deia allò que ja els va llegir el conseller en la seva intervenció: que era suficientment jurídic, i legal, i correcte, que aquests preus es despleguessin per aquest..., per aquest mitjà, pel Decret de què estem parlant.

Dit això, només em queda dir que, naturalment, votarem en contra de tota la seva Moció. De tota. També votarem en contra de les esmenes. Agafo...

El president

Senyor diputat, se li ha passat amb excés el temps.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Acabo, senyor president, acabo.

Prenc nota del que diu el representant del PP. Com que m'ha sorprès, no m'atreveixo a dir-li que sí ni que no. Parlem-ne. Tot es pot parlar, parlem-ne. Però ara per ara estic en contra de la Moció, estic en contra de les esmenes i de les..., suposant que fossin possibles les esmenes *in voce* que ha presentat el Partit Popular, també hi hauria d'estar en contra, tot i dient, senyora Geli, que jo crec que vostè fa un treball important, que és necessari que el continuï fent...

El president

Porta un minut i mig sobre el temps que té fixat.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, gràcies, molt amable.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, jo voldria demanar-li la possibilitat de fer, per al·lusions..., algun comentari a la meua persona del senyor Hinojosa.

El president

Vostè ha de fixar la posició respecte a les esmenes presentades. Aquest és el torn que té, per cinc minuts, i li tornaré a marcar, perquè no perdi cap segon dels cinc minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Molt bé. Molt, molt sintèticament. Respecte a les esmenes d'Esquerra Republicana, el nostre Grup creu que

fins i tot milloren el text, i evidentment introdueixen, diríem, dos elements importants, que és destacar que tenim un model insuficient i, segon, el tema dels ens locals. En aquesta mateixa cambra es va aprovar una moció, que no s'ha complert, al nostre entendre, des del punt de vista de polític, on s'havien de revisar els traspassos econòmics per al finançament dels serveis socials dels ens locals.

Però també aprofitaré aquest meu torn, evidentment, per agrair al Partit Popular la possibilitat d'introduir en aquest Parlament..., com a mínim discutir a través d'una ponència... La manera, diríem, real de transformar les esmenes per dir que creem una ponència a partir d'aquest debat d'avui per analitzar el finançament dels serveis socials..., no sé exactament com hauríem de fer-ho, però voldria agrair al senyor Bonet i al Grup Popular el seu interès. Un interès que jo crec que és en aquest moment superior al de Convergència, perquè nosaltres, senyor Hinojosa, i senyors del Grup que dona suport al Govern, les argumentacions jurídiques, les utilitzem per dir-los que les lleis permeten el debat parlamentari, així no els decrets, eh? I, per tant, únicament –i sap que jo no entenc en qüestions jurídiques– són argumentacions de mètode, i ho he dit. Nosaltres demanàvem que en la llei nova de taxes, que vostès han de presentar a aquest Parlament per revisar l'última –i així ho diu en la disposició addicional vuitena de l'última Llei de taxes, aprovada l'any 96 per aquest Parlament–, introduïssin aquest tema. Com que no hi ha voluntat política, nosaltres acollim la proposta del Partit Popular, i intentarem fer una esmena d'algun tipus a través de les esmenes d'Esquerra Republicana, de crear una ponència, i, en tot cas, els vots decidiran la voluntat política d'aquest Parlament de decidir o de parlar del finançament dels serveis socials.

Gràcies.

El president

Procedirem, per tant, acabat el debat, a la votació. (*Veus de fons.*) Jo... Senyora diputada, no acceptava la possibilitat de transformar una esmena o sí que l'acceptava? Això m'ho ha de dir, fonamentalment, la diputada proposant i el grup esmenant.

La Sra. Geli i Fàbrega

Sí, evidentment, potser no ha estat prou clara, la meua intervenció. Nosaltres, evidentment, retirariem el primer punt, en benefici d'una esmena que recollís l'aportació del Partit Popular de crear en aquest Parlament una ponència... (*Remor de veus.*)

El president

No és així...

La Sra. Geli i Fàbrega

...aprofitant les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, evidentment.

El president

En funció que el Grup d'Esquerra Republicana li aprovés transformar l'esmena, el punt 2 de la seva esmena, en una esmena transaccional, per dir-ho així, en virtut de les facultats que li dona l'article 135 del Reglament, sí que pot incorporar el que ha expressat el diputat senyor Bonet, del Grup Popular, que és la creació d'una ponència conjunta. Però només és amb la conformitat del Grup d'Esquerra Republicana, que és l'esmenant. (*Veus de fons.*) Una esmena per la qual es creés una ponència conjunta sobre la temàtica d'aquesta Moció.

La Sra. Geli i Fàbrega

Evidentment. En aquest sentit, senyor president.

El president

M'hauria de presentar un text alternatiu...

La Sra. Geli i Fàbrega

D'acord.

El president

...de manera immediata, per poder-lo llegir. (*Remor de veus.*)

La Sra. Geli i Fàbrega

D'acord.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president... (*Remor de veus.*)

El president

Perdó: la creació de la ponència no pot ser feta, en aquesta instància; el que es pot crear és un contingut recomanant la creació d'aquesta ponència, que és el que ha demanat el senyor Bonet, si Esquerra Republicana, en la seva esmena, ho recull.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, sí, aquesta facultat, i aquesta possibilitat, el nostre Grup la recull i l'acull amb interès i, per tant, evidentment que sacrifica el contingut literal de la seva esmena inicial en benefici de poder incorporar aquest apartat. Per tant, a expenses i a reserva de la redacció final que tingui aquest punt de la Moció, nosaltres eventualment retirariem la nostra esmena.

El president

El senyor Camp em demana la paraula: la té, per descomptat.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Perquè el nostre Grup entén perfectament el plantejament que s'està fent en aquests moments, ho entenem perfectament, però no és ni el tràmit ni el mètode adequat el que s'està plantejant. Entre altres coses perquè, que el Ple del Parlament

2784

recomani, es recomani a si mateix, un mecanisme... Francament, els grups parlamentaris tenim prou vies reglamentàries per aplicar el Reglament en la seva estricta literalitat i que, a través dels tràmits pertinents, es faci el que el Reglament preveu, escoltada la Junta de Portaveus, amb acceptació prèvia de la Mesa i amb iniciativa prèvia dels grups parlamentaris per exercitar la funció que preveu el mateix Reglament.

Gràcies, senyor president.

El president

Em permet, senyor Camp, llegir-li un paràgraf de l'article 135 del Reglament?, que diu el següent: «Un cop acabades aquestes intervencions, se sotmetrà a votació la proposició amb les esmenes acceptades pel proponent, el qual podrà proposar esmenes tendents a assolir un acord entre la proposició i les esmenes presentades, sempre que el grup parlamentari esmenant no s'hi oposi». Això es pot fer. Però hem de conèixer el text per pronunciar-nos si això pot ser assumit i votat o no pot ser assumit –estic d'acord amb el senyor Camp, amb la seva intervenció. (*Remor de veus.*)

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president...

El president

Senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, lo Grup Popular sol·licita a la Presidència tingui a bé suspendre durant cinc minuts lo Ple, perquè no és lògic que, mentre està en funcionament lo Ple, los diputats mos desplaçéssim d'un lloc cap a un altre, féssim comentaris en veu alta, etcètera, per intentar aclarir esta situació.

El president

Doncs, d'acord amb la sol·licitud del portaveu del Grup Popular, suspenem per cinc minuts el Ple.

La sessió se suspèn a la una del migdia i tretze minuts i es reprèn a un quart de dues i dotze minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, l'esmena transaccional entre el punt 1 de la Moció i el punt 2 de l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya diu com segueix: «El Parlament de Catalunya acorda estudiar, i, si escau, revisar, amb la participació de tots els grups parlamentaris, el finançament del sistema català de serveis socials.» Aquesta esmena transaccional, que ha sigut presentada per la diputada Marina Geli, amb l'acord del diputat senyor Ridao, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha sigut admesa a tràmit per majoria de la Mesa d'aquest Parlament. (*Remor de veus.*) (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Per manifestar la preocupació del nostre Grup Parlamentari que aquesta esmena pogués tenir la seva tramitació, perquè, escoltat el contingut d'aquesta, és claríssim, a parer del nostre Grup Parlamentari, que s'està utilitzant una tergiversació del Reglament, és a dir, un frau de dret processal, perquè s'està dient... (*Veus de fons.*)

El president

Respectin la paraula del senyor diputat.

El Sr. Camp i Batalla

No, en aquest cas la paraula no ha estat utilitzada en un sentit pejoratiu, sinó una mala interpretació, entenem, del Reglament, perquè s'està dient «ponència conjunta» sense dir-ho i sense utilitzar els mecanismes que ho preveuen. Està vinculant tots els grups parlamentaris, està vinculant tots els grups parlamentaris i està dient que farà un estudi d'un tema que no sabem exactament com es produirà aquest estudi; és a dir, quin mecanisme s'utilitzarà? Quin tipus de mecanisme? El Reglament preveu utilitzar uns mecanismes a través de la comissió d'estudis –sí, la comissió d'estudis és la que preveu el Reglament–, i, en conseqüència, es produeix una certa indefinició del mateix contingut de l'esmena.

Jo, una vegada més, demanaria, per evitar una situació, doncs, com aquesta, que el grup proponent de l'esmena transaccional, en aquest cas el Grup del Partit Popular, volgués reconsiderar la presentació d'aquesta, i el nostre Grup està disposat a iniciar converses amb tots els grups parlamentaris per estudiar una acció possible, tranquil·la i d'acord amb el Reglament. És a dir, nosaltres estem disposats a fer aquesta acció, per veure que aquest tema, que és un tema que interessa, sigui conduït de manera estrictament reglamentària a parer nostre.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, la manifestació formulada pel diputat senyor Bonet ha sigut una acció constructiva, de col·laboració, a través de la ponència conjunta, tal com lo diputat ho ha expressat. És a dir, allò que tots nos omplim la boca durant molts de dies, lo consens, lo pacte, el diàleg.

Naturalment, lo Grup Popular no pot fer ara, d'alguna manera, marxa enrere en aquella petició que ha formulat, i, en tot cas, manifestar que, si bé és cert que nosaltres estariem d'acord en la resolució que ha pres la Mesa, sí que és veritat que a partir de la lectura que nos ha fet lo president del Parlament, l'obligació dels grups sempre serà subjectiva, senyor president, perquè és veritat que quin mecanisme s'utilitzarà perquè los diputats se reuneixin per estudiar la conveniència de constituir-se en ponència conjunta?

Per tant, este acord que ha pres la Mesa i que ara votarem és subjectiu, no obliga a res, tret que en este acord i en esta lectura s'especifiqués molt clarament que serà a través d'una comissió d'estudi, perquè estudiï la conveniència de constituir-nos en ponència, perquè, si no, senyor president, los grups no se sentiran vinculats, senyor president, per l'acord del Ple del Parlament.

El president

D'acord. Que constin en acta les paraules tant dels..., bé, constaran en acta de tota manera. (*Rialles.*) El senyor Clotas em demana la paraula. Endavant el portaveu del Grup Socialista.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Únicament per manifestar, en nom del Grup Socialista, que la proposta de resolució transaccional diu exactament el que diu, i que s'ajusta, des del nostre punt de vista, absolutament, al procediment reglamentari i absolutament, per tant, a allò que preveia la Moció inicial més l'esmena que havia presentat el Grup d'Esquerra Republicana.

M'ha semblat entendre, de les paraules del portaveu de Convergència i Unió, que no és que aquesta moció transaccional no deia allò que el Reglament no preveu, sinó que deia quelcom que no li agradava, però això és un altre problema, i serà un problema del Grup de la majoria. I, en tot cas, han pogut comprovar posteriorment que al que s'adreçaven les seves paraules era a intentar que el Grup Popular, amb el qual tenen una relació, diguem-ne, de corresponsabilitats de govern, retirés la seva participació en una esmena que li donava suport, però aquesta ha estat la finalitat, i jo lamento, per tant, que s'hagin utilitzat aquí termes com «frau de dret», com «antireglament», etcètera, perquè no és en absolut veritat. La proposta transaccional s'ajusta plenament al que diu el Reglament, i no solament això, sinó que, si portem als extrems i als límits que el Parlament de Catalunya no pugui presentar transaccionsals d'acord entre els grups proposants i els grups esmenants, de la naturalesa que és aquesta Moció, realment conduïrem el Parlament de Catalunya a una acció estrictament testimonial.

El president

El senyor Guillot m'ha demanat la paraula.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. El nostre Grup entén que aquesta és una declaració política que es pot votar, que el Reglament no impedeix –només faltaria– la votació d'aquest tipus de propostes, i entenem que posteriorment els grups ja decidiran, o la Junta de Portaveus, o qui correspongui, ja decidirà com cal canalitzar-la. I no entenem, diguéssim, les excuses o justificacions que dóna el Grup de Convergència i Unió, si no és per evitar amb la justificació del Reglament una votació política que per a ells és complicada.

Gràcies, senyor president.

El president

Dos portaveus em demanen la paraula, el senyor Portabella i, després, el senyor Camp, perquè l'ha demanat, visualment, primer el senyor Portabella, i després, senyor Camp, tindrà vostè la paraula. Senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, perquè de fet no entenem massa tot aquest debat que s'està produint, i perquè no entenem massa la intervenció que ha tingut el portaveu de Convergència i Unió. Nosaltres hem presentat una esmena –només faltaria que no es pogués fer una transaccional en relació amb el text que nosaltres hem presentat– que ha estat aprovada per qui ha presentat la Moció i pels grups que, d'alguna manera, han volgut intervenir. Nosaltres creiem que, en tot cas, el que no s'ajusta a dret reglamentari és la intervenció del portaveu del Grup de la majoria, perquè tenim la plena seguretat que allò que s'està presentant aquí sí que s'ajusta plenament al que és el Reglament actual, i al que és..., a l'esperit, també, de tot el procés que es produeix en les mocions i en les esmenes que es presenten a aquestes mocions, i després a les diferents transaccionals.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Camp té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Després d'escoltar les diverses intervencions, manifestar que, dels mateixos documents que els senyors diputats tenen per al debat que estem substanciant en aquests moments, que és la Moció a què es fa referència, les esmenes que a aquesta Moció s'han presentat, i del Reglament que tots coneixem, es dedueix el següent: l'article 135, punt primer, a la seva part final, diu, com vostè molt bé ha dit abans: «un cop acabades aquestes intervencions, se sotmetran a votació les proposicions amb les esmenes acceptades pel proponent, el qual podrà proposar esmenes tendents a assolir un acord entre la proposició i les esmenes presentades, sempre que el grup parlamentari esmenant no s'hi oposi». I això, evidentment, per tant, es veu que està referenciat entre el text de la Moció, en aquest cas, presentada, i les esmenes que s'han presentat, també. En cap moment trobem en les esmenes presentades ni en el text de la Moció cap referència a una comissió d'estudi o a una ponència conjunta... (*remor de veus*), no hi és, no hi és, i això no hauria estat possible perquè la mateixa Mesa no hauria acceptat ni la Moció, en el seu moment, ni les esmenes, perquè per crear una ponència conjunta, o per crear una comissió d'estudi hi ha un sistema reglamentari, previst *ad hoc*, que és el que s'ha d'utilitzar. En aquest cas d'aquí, el text de l'esmena que se'ns presenta en aquests moments, transaccional, diu que «s'estudiarà» una matèria en concret, i que, a més a més, pretén vincular l'acció dels grups parlamentaris, que s'estudiarà vinculant l'acció dels grups parlamentaris. Això, senyor president, ni s'especifica com s'estudiarà, no se sap com s'estudiarà, no sabem

si s'estudiarà a la biblioteca, o ho estudiarem als nostres despatxos, no se sap com s'estudiarà... Evidentment, només hi ha una manera d'estudiar-ho, que és una comissió d'estudi, primera; segona, vincula, el Parlament s'autovincula als grups parlamentaris, quan els grups parlamentaris tenen mecanismes de vincular-se propis, que és la decisió pròpia autònoma de cada grup parlamentari. És una alteració total del funcionament del Parlament, i ja dic des d'ara que el nostre Grup no se sent en absolut vinculat per aquest acord, perquè nosaltres no ens podem sentir vinculats per un acord d'aquest tipus, que ens vinculi, eh? (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Camp i Batalla

El nostre Grup actuarà en funció de les potestats que el Reglament li dóna i les decisions que ell mateix prengui, no perquè hi hagi cap imposició per part de la resta de grups parlamentaris de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Voldria acabar el debat, si és possible. Veig mans alçades..., penso que el millor és que passem a la votació de la Moció, que quedaria en els següents termes. El punt 1 de la Moció, original de la Moció, i el punt 2 de l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya queden substituïts per l'esmena transaccional presentada per la diputada senyora Marina Geli i el diputat senyor Joan Ridao. I es votarien a la vegada els punts 2, 3 i 4 de la Moció, i el punt primer de l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana, llevat que algú demani votació separada d'algun punt. Endavant, senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, em sap greu, senyor president, intervenir novament, però a la vista que la Mesa no vol reconsiderar la decisió presa, nosaltres discrepem totalment d'aquesta decisió i demanaríem una resolució motivada de la decisió de la Mesa.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus. Pausa.*)

El president

A veure, la petició que acaba de ser formulada pel diputat senyor Ramon Camp, portaveu del Grup de Convergència i Unió, m'obliga a suspendre ara la sessió, a convocar immediatament una reunió de la Mesa, i a convocar, posteriorment, una reunió de Junta de Portaveus per discutir la resolució raonada. (*Remor de veus.*)

Per tant, en principi, hem de suspendre en aquest moment la sessió, que reprendrem aquesta tarda, a les quatre de la tarda. I demano als senyors portaveus dels grups que es mantinguin presents en l'edifici del Parlament per poder-los convocar un cop la Mesa hagi arribat a una resolució.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

El diputat senyor Camp em demana la paraula, i la té.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Una qüestió prèvia, abans que el Ple de la cambra pugui conèixer la resolució de la Mesa del Parlament respecte a l'acord motivat que aquest Grup Parlamentari ha sol·licitat aquest matí –aquest migdia, per ser més exactes–, amb relació a la meua exposició justificadora, precisament, d'aquesta petició, en la qual he fet referència que el nostre Grup Parlamentari podria no sentir-se vinculat per una decisió del Ple. He copsat posteriorment, per part de diversos grups parlamentaris, i els seus portaveus, que aquesta frase podia portar a equivoc i podia haver-hi un cert malentès i, per tant, es tracta de matisar que l'expressió que jo he utilitzat, a què he fet referència, s'ha d'entendre no en l'accepció política, en tant que les decisions del Ple vinculen aquest Grup Parlamentari i el conjunt de les institucions de la Generalitat des del 1980, de forma continuada –i, d'això, tots en podem tenir repetides..., repetides mostres. Ara bé, l'accepció amb què s'ha d'entendre l'expressió que jo he utilitzat és en la relació processal –processal– d'actuació d'un grup parlamentari. Nosaltres tenim en compte, per a les nostres actuacions, tots els grups parlamentaris, el Reglament del Parlament, que ha estat aprovat pel Ple del Parlament i, per tant, dóna uns drets, unes obligacions, i en funció dels mecanismes que preveu aquest Reglament, els grups decideixen –i en funció dels seus criteris polítics– prendre unes actuacions o unes altres. I és en aquest sentit que, escoltada la lectura que n'ha fet el president del Parlament, de l'esmena proposada, el nostre Grup –i, per part de la representació d'aquest, el portaveu que els parla– entén que no està assegurat que es pugui realment complir aquest mandat, en tant que la decisió la prendrem en el seu moment, de com s'ha d'estudiar això: si s'ha de crear una comissió d'estudis decidirem si hi participem o no hi participem i, posteriorment, tots els tràmits que s'hagin de fer. Per tant, la pròpia literalitat del que aquí es planteja no queda assegurada en tràmits posteriors, perquè depenen ja de decisions posteriors. Per això, en aquest sentit, s'ha d'entendre el que deia, de vinculació de la decisió del Ple, en un terreny estrictament procedimental; no de fons, no de fons, perquè en el fons ja he dit que el nostre Grup estava disposat, en el fons del tema, a entrar en consideracions i estudiar el fons que plantejava aquesta esmena. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Amb relació a la sol·licitud d'una resolució motivada de la Mesa del Parlament, el secretari primer procedirà a donar lectura a aquesta resolució motivada.

El secretari primer

Gràcies, senyor president.

«Mesa del Parlament. Amb relació a la sol·licitud de reconsideració, formulada en sessió plenària pel portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'admetre a tràmit el text transaccional entre la Moció i l'esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, una vegada conegut el posicionament del Grup Parlamentari Popular, proposada per la senyora diputada que ha presentat la Moció 302-00075/05, la Mesa, d'acord amb l'article 26.2 del Reglament i la norma supletòria de 4 de juliol de 1984, i havent escoltat la Junta de Portaveus, en sessió tinguda el dia d'avui, adopta les següents resolucions: la Mesa del Parlament considera, per majoria, que el procediment seguit per la senyora diputada en proposar una transacció s'ajusta a allò que estableix l'article 135 del Reglament de la cambra; la Mesa del Parlament considera, per majoria, que el contingut del text transaccional posat a votació per la senyora diputada és una declaració política genèrica que no entra en contradicció ni substitueix cap procediment parlamentari previst en el Reglament del Parlament, donat el seu caràcter. En conseqüència, la Mesa, per majoria, ratifica l'acord d'admetre a tràmit i posar a votació el text transaccional de la Moció.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Per tant, procedirem ara a la votació d'aquesta Moció. (*Veus de fons.*) Perdó, donarem lectura de nou a l'esmena, que ja havia sigut llegida en la sessió interrompuda, però —per a millor coneixement de totes les senyores diputades i els senyors diputats— el secretari primer tornarà a donar lectura a la moció transaccional.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que la senyora diputada Marina Geli desitja que sigui posat a votació, un cop escoltades les intervencions dels grups, i amb el benentès que el Grup d'Esquerra Republicana no s'oposés a la seva tramitació, diria el següent: «El Parlament de Catalunya acorda estudiar i, si s'escau, revisar, amb la participació de tots els grups parlamentaris, el finançament del sistema català de serveis socials.»

El president

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, per tant, iniciarem la votació. Votarem en primer lloc... (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Perdó: el senyor Curto té la paraula.

El Sr. Curto i Casadó

Sí, per demanar votació separada del que és la transacció, en substitució de l'1, i els punts 2, 3 i 4 en un altre bloc.

El president

Moltes gràcies. Anem, doncs, a fer-ho tal com acaba de demanar el diputat senyor Curto, portaveu del Grup Popular. Votarem, en primer lloc, la part de la moció transaccional.

Comencem la votació. S'inicia la votació.

(*Remor de veus.*) Volen fer el favor de guardar silenci, senyores i senyors diputats? El resultat dona que l'esmena transaccional ha sigut votada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle. (*Forta remor de veus i alguns aplaudiments.*) 115 a favor, cap en contra i cap abstenció. (*Remor de veus.*)

Procedirem ara a votar els punts 2, 3 i 4 de la mateixa Moció.

S'inicia la votació.

50 vots a favor, 67 en contra, cap abstenció: queden refusats els punts 2, 3 i 4 de la present Moció. (*Persisteix la remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

Passem al punt 15 de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Té la paraula el diputat senyor Fidel Lora.

(*Persisteix encara la remor de veus.*)

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president...

El president

Prego a les senyores i als senyors diputats que facin el favor de guardar silenci a l'hemicicle! (*Pausa.*) No comenci, no comenci fins que es noti el silenci que he reclamat...

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president.

El president

Perquè així no li descomptarà del temps a què té dret.

El Sr. Lora i Lillo

Bé, des del Grup d'Iniciativa - Els Verds, després de la interpellació presentada en l'anterior Ple sobre política de joventut, proposem amb aquesta Moció tot un seguit de propostes concretes que tenen com a objectiu canviar, reorientar l'actual política de joventut. Són propostes concretes, projectes d'actuació per a la integració laboral i social del jovent.

Avui m'estalviaré, perquè ja ho vam fer en la interpellació de joventut de l'anterior Ple, m'estalviaré tot un seguit d'anàlisis sobre quina és la situació, quines

són les condicions de vida del jovent a Catalunya. Sí que m'agradaria fer un esment a un estudi, d'un sociòleg nord-americà, James Petras, un estudi sobre la situació del jovent a l'Estat espanyol, estudi fet aquí, a la ciutat de Barcelona, que va ser encarregat pel govern i després dels resultats de l'estudi i de l'anàlisi que feia de les condicions de vida no va ser publicat, però una revista, la revista *Ajoblanco*, va publicar l'estudi de James Petras, que jo penso que és un dels millors estudis de quines són les condicions de vida avui de la joventut a Catalunya, i aconsello que aquesta anàlisi de James Petras sigui estudiat.

Com deia, la nostra Moció fa esment..., i té quatre objectius concrets, quatre actuacions concretes en el camp de l'habitatge de la gent jove, en el camp del treball, de la integració laboral, de l'habitatge i de la cultura. Són propostes, són polítiques concretes, per això dic que avui no faré un discurs, sinó propostes per la integració social i laboral del jovent. Penso que ara és per part del Grup de la majoria, que té la responsabilitat avui d'iniciar un procés, si aprovem, si vota favorablement aquesta Moció del canvi dels criteris, del canvi de política de joventut. Avui tenim una oportunitat, i jo crec que ens basem en els propis criteris que el mateix conseller deia l'altre dia durant la interpellació i avui tenim l'oportunitat de fer un canvi.

El conseller deia l'altre dia en la interpellació textualment: «Ens trobem...» —deia el conseller— «ens trobem en una situació que requereix sotmetre el Pla de joventut a un replantejament en el qual agraïrem les propostes que els diferents grups parlamentaris vulguin aportar.» I més endavant diu el conseller: «Coincideixo en centrar aquestes demandes en quatre aspectes: l'ocupació, la formació, la cultura i l'accés a l'habitatge.» Doncs bé, avui tenim l'oportunitat, si el Grup de la majoria dóna suport a aquesta Moció, d'aprovar projectes concrets per fer polítiques positives per a la integració laboral i social de la joventut.

Programes que nosaltres hem proposat i proposem en aquesta Moció: un programa per a la participació, amb la participació del moviment estudiantil, per tal de potenciar l'associacionisme als centres d'ensenyament secundari. Potenciar aquest associacionisme no tan sols des del punt de vista de potenciació dels consells escolars i de la representació dels estudiants en el consell escolar de centres de secundària, que és molt important, sinó també potenciar la vida col·lectiva, les activitats extraescolars i la potenciació de creació d'associacions d'estudiants en els centres d'estudi, sempre amb la participació de les associacions, de les federacions d'estudiants que ja existeixen.

Un programa per a la creació —una altra proposta—, un programa per a la creació d'una xarxa de centres juvenils als barris amb la participació dels ens locals, i amb una nova filosofia de centre juvenil on siguin els joves els propis protagonistes de les pròpies activitats en la planificació pròpia del jovent, de la gent jove, en la realització d'aquestes activitats.

També proposem un programa d'habitatge juvenil per a la promoció d'habitatge de lloguer, per a la promoció pública d'habitatge de lloguer per a la gent jove, i en

aquest sentit hem de dir que tan sols l'única mesura, l'única mesura real que té avui la Generalitat en el camp de l'habitatge de lloguer per a la gent jove és l'oficina de la Secretaria de Joventut, que no és més —i ja ho hem dit en diferents ocasions—, no és més que una API pública finançada amb diners de l'Estat, però això és molt, molt insuficient i la seva efectivitat és quasi nul·la. Cal una política de promoció d'habitatge de lloguer, d'habitatge de promoció pública d'habitatge de lloguer, igual que existeixen línies d'habitatge de promoció pública..., d'habitatge de propietat. Una altra proposta és un programa..., la presentació, la proposta de presentació d'un pla d'ocupació juvenil per a la integració laboral, sempre tenint en compte, és clar, les negociacions que avui sindicats i empresaris estan tenint a Madrid.

Per tant, són propostes que tracten de canviar l'orientació, l'orientació de la política de joventut que té avui la Generalitat, política basada en serveis i que tenen molt poca incidència concreta des dels diferents departaments de la Generalitat. (*Remor de veus.*) En tot cas, crec que serà difícil que s'aprovin aquestes mesures, però és evident que seria lògic, fins i tot sincerament penso que seria de seriositat, que el grup de la majoria recolzés el punt 1 de la proposta, perquè aquest punt es desprèn de les pròpies paraules del conseller. Aquest punt diu: «El Parlament de Catalunya constata la necessitat de replantejar-se l'actual Pla interdepartamental de joventut amb l'objectiu d'impulsar mesures de caràcter urgent per la integració laboral i social dels i les joves.» Penso que seria positiva l'aprovació d'aquest punt de la Moció, igual que els altres punts de la proposta que fem des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Si aquesta Moció no s'aprova jo penso que perdrem una oportunitat important de començar a definir de forma seriosa i eficient unes polítiques per a un sector social de Catalunya les condicions de vida del qual són realment difícils.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes per part del Grup Mixt. Té la paraula per presentar l'esmena el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breument, per defensar la nostra esmena al punt setè de la Moció d'Iniciativa - Els Verds sobre la política de joventut, i posicionar-nos també sobre la resta de punts de la Moció que estem discutint.

La proposta presentada pel senyor Lora fa una repassada de l'actual política de joventut i en subratlla els aspectes a potenciar. La Secretaria General de Joventut, en aquests moments adscrita a la Conselleria de Cultura, ha vist retallats els seus pressupostos al llarg dels darrers anys i fa difícil de pensar que puguin fer, ni que vulguin, gaires actuacions innovadores. Amb 1.200 milions per a enguany, al costat dels 4.458 de l'any 95, i ja ho vam dir en el debat de pressupostos, en el debat sobre els pressupostos, no és possible fer gaires filigra-

nes. El que sí que es pot fer, però, i això ho recolzem, és coordinar-se amb altres departaments i promoure, per exemple, un nou plantejament del Pla interdepartamental de joventut –com demana el punt primer–; aportar o proposar noves mesures dins el pla d'habitatge adreçades a joves amb pocs ingressos, com demana el punt cinquè, o un pla d'ocupació juvenil, que reclama el punt sisè de la Moció. També la Moció reclama, i li donem suport, coordinar-se millor amb els ajuntaments del país per millorar l'eficàcia de les seves actuacions.

Una altra de les coses que no val diners, però, és la millora de les relacions amb les organitzacions juvenils. El diputat que els parla va substanciar des d'aquesta mateixa tribuna, juntament amb altres diputats de la cambra, una interpellació al final de l'anterior legislatura pel fet que el Govern, actuant de forma sectària, es va negar a col·laborar amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya per promoure en el nostre país una campanya del Consell d'Europa, organitzada a àmbit europeu, contra el racisme i la xenofòbia, adreçada especialment als joves. La relació del Govern amb el Consell Nacional de Joventut de Catalunya no ha estat mai bona, i això és hora que canviï. Cal tenir més en compte, entenem, les entitats representatives, el propi Consell i també les altres que existeixen del món juvenil, i per això també aquest punt el votarem a favor.

I finalment, al punt setè de la Moció, hi ha la nostra esmena que hem presentat sobre el moviment «okupa» –moviment «okupa» amb k. Vam veure que la referència literal de la proposta presentada no era del tot encertada, ja que el Codi penal no penalitza el moviment «okupa», sinó en tot cas l'ocupació, tal com diu l'article 245.2 de l'actual, del recentment aprovat Codi penal, que diu literalment: «El que ocupare sin autorización debida» –i llegeixo en la llengua original– «un inmueble, vivienda o edificio ajenos que no constituyan morada o se mantuviere en ellos contra la voluntad de su titular será castigado con pena de multa de tres a seis meses.» Si el moviment «okupa» estigués penalitzat seria, evidentment, un greu retrocés en l'estat de dret i de llibertats, cosa que sortosament no és el cas. La festa que va reunir milers de persones el cap de setmana passat al Born de Barcelona hauria estat prohibida o dissolta per la força pública, i no és precisament el que va passar. Tothom es va poder expressar lliurement i la reivindicació es va fer sentir amb prou força com perquè des d'aquest Parlament, òbviament, ens en fem ressò.

És per això que a l'hora de redactar l'esmena a aquest punt hem cregut convenient afegir-hi unes referències a les vies que poden aportar solucions a aquesta problemàtica i posar-les a discussió en el nostre Parlament. Entenem que malgrat que se n'ha parlat molt arran del desallotjament violent de collectius «okupes» de les seves cases no s'ha fet res substancial per resoldre o intentar resoldre la problemàtica dels habitatges o espais diversos tancats i abandonats pels seus propietaris, a part –i són iniciatives molt lloables– de propostes d'estudis fetes per alguns ajuntaments o per algunes entitats del país. Com tampoc –entenem– no es fa prou per facilitar un habitatge digne als joves amb pocs recursos.

Pel que fa a aquest darrer tema, la Moció presentada ja ho afronta en el seu cinquè punt, i pel que fa a l'abandó d'habitatges nosaltres proposem en la nostra esmena tres línies d'actuació concretes, com son: primer, modificar l'article 245.2 del Codi penal –que he llegit fa un moment– per tal de despenalitzar l'ocupació d'edificis abandonats; segon, fer l'estudi i la proposta subsegüent de gravar amb impostos aquells propietaris que mantinguin immobles tancats llargues temporades, ja sigui per desídia o per voluntat d'especulació posterior, i tercer, fer una llista d'aquells immobles que per la seva situació legal o urbanística puguin ser ocupats pacíficament per a usos collectius i/o ciutadans. Cap de les tres propostes no són per fer immediatament, però sí que obririen la porta a un debat interessant i, ara per ara, necessari per resoldre la situació de l'anomenat moviment «okupa», escrit amb k.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, per presentar la seva esmena, té la paraula la diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, crec que és bo reconèixer l'oportunitat d'aquesta Moció sobre política de joventut en la qual s'aborden de manera exhaustiva tots els àmbits del món juvenil, ja que és cert que existeix una problemàtica i és molt adient que aquesta es porti al Parlament.

Han vist que el nostre Grup ha presentat una única esmena, en la qual s'insta el Consell Executiu a continuar el diàleg amb els representants del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, amb l'associacionisme juvenil i amb els ajuntaments, i a tenir presents les seves aportacions per a la definició de futurs plans de política de joventut. Creiem que aquesta esmena recull la intencionalitat de la seva Moció, fer una política de joventut tenint en compte les aportacions dels mateixos joves a través de les associacions juvenils del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i dels ens locals; per tant, la política de joventut vinculada al jove.

D'altra banda, hem volgut utilitzar l'expressió «futurs plans de política de joventut», ja que amb aquesta expressió englobem els temes que afecten els joves que, com bé dèiem, són l'habitatge, l'ocupació, la formació i la cultura. La política que es marqui en aquests àmbits ha de tenir en compte les diferents veus. Així, instem el Consell Executiu a continuar el diàleg, perquè, de fet, el diàleg ja existeix amb el Consell Nacional de Joventut de Catalunya; així ho vam poder veure en la darrera Comissió de Cultura, en la qual van comparèixer els membres del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

També hi ha relació amb el moviment associatiu i amb els ajuntaments, així com també amb l'ACM i la Federació de Municipis de Catalunya. Creiem que cal tenir en compte aquestes organitzacions i institucions, no només per definir un pla interdepartamental de joventut.

tut per a l'any 98, sinó per un tema més ampli, com és definir els futurs plans de política de joventut, que, com deia, han d'englobar el tema de l'habitatge, el de l'ocupació, el de la formació i el de la cultura.

No entraré a discutir punt per punt la seva Moció, però deixi'm que li digui que el primer punt de la Moció no reconeix que l'actual Pla interdepartamental de joventut ja recull accions sobre la informació i l'orientació professional i estudiantil. Això no vol dir que el Govern en tot el que fa es doni per satisfet, però el que és evident és que cal fer més coses, però que s'estan fent coses. I, senyor Lora, en la seva exposició deia que el conseller, quan es va produir la interpellació, havia dit que calia sotmetre el Pla a un replantejament. És clar que ho va dir, però ell ho deia perquè les restriccions pressupostàries havien afectat el ritme d'aplicació de les mesures que s'hi preveïen, no perquè les mesures que s'hi preveïessin no fossin les correctes. D'altra banda, si el Pla interdepartamental de joventut ha de ser objecte d'una nova orientació en l'àmbit laboral és prematur realitzar-la en aquests moments, atès que s'està portant a terme una negociació entre els agents socials per pactar una reforma laboral. Fóra bo, abans de fer avenços en aquest àmbit, disposar dels acords que esperem que es produeixin en poc temps.

En el tercer punt de la Moció demana que el Consell Executiu elabori un programa específic per a la potenciació de l'associacionisme als centres d'ensenyament secundari, amb la participació plural del moviment juvenil. Entenem que no és el Govern qui ha de generar programes específics, ja que cauríem en el dirigisme, i vostès serien els primers a criticar-ho i ferien bé. Ha de ser la pròpia societat civil qui marqui el seu camí; l'associacionisme deriva de la necessitat de la gent d'associar-se. Altra cosa, lògicament, és donar recolzament i impulsar les associacions i entitats en aquest o en qualsevol altre àmbit.

Sobre el quart punt de la Moció les administracions han fet molt ja en aquest sentit; de fet, hi han molts centres socials ja construïts, i ara el cert és que no es pot donar prioritat econòmica a la creació d'una xarxa de centres socials juvenils. Si bé el Govern no vol defugir la responsabilitat que li correspon, pertocaria, en primer lloc, als ajuntaments facilitar l'existència d'una xarxa de centres socials juvenils. Altrament, la Secretaria General de Joventut ha iniciat un estudi en relació amb les diverses circumstàncies i factors que intervenen en aquesta problemàtica, i sembla prudent esperar a disposar dels resultats obtinguts abans d'acordar qualsevol tipus de mesura.

Pel que fa a l'habitatge, caldria poder fer més esforços per facilitar l'accés dels joves a l'habitatge, lògicament. Ja hi ha programes per a l'adquisició i per al lloguer, però les disponibilitats pressupostàries i les necessitats de sòl fan difícil trobar solucions. Actualment existeixen ajuts per a la construcció de «vivendes» de lloguer i, d'altra banda, el jove pot dirigir-se a l'Oficina d'Habitatge de Lloguer. Però coincidim amb vostès a pensar que tot això no dóna suficient resposta a les necessitats existents. Actualment s'inicia la redacció del nou Pla de l'habitatge, d'àmbit estatal, que ha d'entrar en

vigor per a l'exercici del 98. En aquest marc s'hauran d'incloure totes les modificacions que ens semblin oportunes; el contingut d'aquest Pla, caldrà tenir-lo en compte en el moment d'establir les accions de promoció de «vivenda» pública a Catalunya. Però cal tenir clar que el tema de l'habitatge és un tema molt complex; no el resoldrem amb un programa concret des de Joventut, sinó amb mesures fiscals a nivell de l'Estat, estímuls a la rehabilitació de «vivendes» per a lloguer, etcètera. Si vol abordar-se amb expectatives reals d'èxit, ser ambiciós i establir un pacte institucional, s'ha d'establir un pacte institucional. Si no és així, si no ho fem d'aquesta manera, el que aconseguirem és fer només posar pedaços. Per donar respostes a les demandes dels joves cal un compromís i una acció coordinada de totes les administracions i entitats implicades.

Respecte al punt 6, hem de dir-li que no considerem en aquest moment la seva oportunitat. En aquest moment creiem que seria indicat esperar la resolució –com deia amb anterioritat– de la negociació que en aquells moments tenen els interlocutors socials sobre el tema de l'ocupació. A més, l'ocupació és un tema en el qual la Generalitat de Catalunya reclama disposar de més competències per poder-hi actuar més directament. La regulació legal de la contractació és una competència estatal i en aquests moments és objecte de les negociacions entre els agents socials dins de les converses pendents a pactar una reforma laboral. Per altra banda, hem de fer també esment a la feina que es fa des del Departament de Treball, que per no allargar-me no li precisaré. A més a més, el dia 24 d'abril hi haurà un debat sobre l'ocupació en aquest Parlament, i creiem que en aquest context, en el món del treball, és en el que hauríem de buscar també solucions per al jove.

Finalment, arribem al darrer punt de la Moció, on es vol que aquest Parlament insti el Parlament de l'Estat perquè s'iniciï la modificació del Codi penal per tal de despenalitzar el moviment «okupa». Anem per parts, el tema dels «okupes» és prou complex; es pot observar des de la perspectiva de la necessitat d'un habitatge o des de la voluntat d'una determinada forma de vida, però també des de la perspectiva d'un moviment heterogeni, que en molts casos actua des de la radicalitat. Aquest tema ens preocupa, i creiem que cal treballar-hi. És per això que el nostre Grup ja ha presentat a hores d'ara una proposició no de llei en aquest Parlament. Però haig de dir-li, senyor Lora, que no he pogut fer altra cosa que sorprendre'm quan he vist que el seu Grup sollicita una modificació del Codi penal, un codi penal que va entrar en vigència l'últim any del Govern socialista, és a dir, no fa ni dos anys; un codi penal que va gaudir d'un ampli consens: tots els grups, a excepció del Grup Popular, hi van votar a favor, fins i tot el seu. Crec, francament, que una llei orgànica, com és aquesta, no pot modificar-se cada dos per tres. Per tot això creiem que la posició a seguir ha de ser la d'introduir dosis de racionalitat; estudiem primer en profunditat el tema, arbitrem fórmules que puguin promoure el diàleg, revisem actuacions concretes, i a partir d'aquí mirem si cal revisar el Codi penal i si s'ha d'arribar a la despenalització, cosa que en aquests moments no és clara.

Pel que fa a l'esmena presentada pel Grup Socialista, cal dir que s'ha creat una comissió que en la primera fase, que és més interna, és d'estudi i la segona fase és una fase més d'obertura, incorpora associacions juvenils, tècnics, regidors de diferents municipis, etcètera. Per tant, el que demana el Grup Socialista en la seva esmena ja ho estem fent.

Per tot el que hem exposat, doncs, el nostre Grup no pot votar a favor d'aquests punts de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per expressar les esmenes del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. Amb aquesta intervenció en què no tan sols defensaré les esmenes presentades pel Grup parlamentari Socialista, sinó que també aprofitaria per posicionar-nos en el conjunt de la Moció subsegüent a la interpellació sobre política de joventut que desenvolupa el Consell Executiu.

Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació feta en el darrer Ple, el debat que va produir jo m'atreviria a qualificar-lo d'un debat fred, fred no per la temperatura de la sala, ni per la intervenció de l'illustre diputat Fidel Lora, sinó per les respostes que vam obtenir del senyor conseller; no va donar cap resposta a cap de les preguntes, malgrat alguna referència a algun tema concret de reconeixement. I he dit respostes, i demano perdó perquè no va donar respostes, va ser una intervenció; va intervenir, va ser una intervenció ben estructurada, ben feta, ben expressada, ben escenificada, però allunyada de donar respostes a la realitat, de donar solucions als problemes que avui afecten la joventut d'avui, de donar esperances, de tenir la voluntat de reconèixer –per què no?– que no tot ho fan bé o que de tot el que fan alguna cosa es podria millorar.

Senyors del Govern, senyors de Convergència i Unió, també senyores diputades i diputats de la resta dels grups polítics, de tots els grups, donem la importància als temes que afecten la joventut al mateix nivell que donem als nostres discursos, de tots? Fem tot el que està al nostre abast per solucionar els problemes que avui afecten directament els joves, tots, no tan sols els governs, no tan sols Convergència, tots els grups polítics? Podem reconèixer que potser no. És més, som capaços tots plegats en tot cas que tan sols a vegades fem aportacions mediàtiques per resoldre alguns problemes del present i que moltes vegades no mirem els problemes del futur? Al nostre parer aquest debat sobre el futur de la gent jove, de la gent jove que avui no és jove, que ho serà d'aquí a uns anys, no té el pes que nosaltres creiem; té un pes, per nosaltres, insuficient.

Les polítiques de joventut fa molt de temps que no canvien; hi ha una cosa que sí que canvia: que els joves deixen de ser joves, el temps no perdona. Però el Grup parlamentari Socialista vol demanar a aquest Parlament que doni almenys la mateixa importància als temes de

la joventut que, com he dit abans, als nostres discursos a vegades tenen. Potser contribuiríem tots plegats a eradicar el passotisme de la gent jove de la política, això que tothom a vegades reconeix, que la gent jove no participa en política o no tot el que voldríem, potser també tenim nosaltres alguna responsabilitat. Malgrat això, no seria just no reconèixer i no aplaudir la gent jove que avui fa coses, que es mou, que participa, que col·labora des d'organitzacions polítiques des dels moviments estudiantils, socials, de solidaritat, etcètera. Des d'aquí, ànims, teniu el nostre recolzament i, per què no?, la nostra simpatia.

Dit això, em toca caure també a mi una mica en contradicció i parlar de la Moció i de les propostes que dels punts de la Moció i les nostres esmenes es deriven, i ho faré parlant de la Moció globalment i també de les esmenes globalment; reconèixer que ens queden temes fora –els temes de la formació, tant universitària com de formació professional–; per tant, em limitaré a fer un repàs general d'aquests temes.

En primer lloc, parlaria de l'ocupació. El treball és un bé escàs, sobretot per a la gent jove. El Consell Executiu hi pot fer alguna cosa? Abans s'ha dit que hem d'esperar. Nosaltres diem que, malgrat l'espera, sí que podem fer alguna cosa; no hem d'esperar que l'acord sigui possible o no; si és possible, el pla d'ocupació s'ha de fer d'acord amb aquest acord dels agents socials i, si no hi ha acord, s'ha de fer malgrat que no hi hagi acord. Per tant, nosaltres creiem que hem d'impulsar un pla d'ocupació per a la gent jove.

L'habitatge: aquí hem de ser justos, el Govern ha fet coses; poques, però les ha fet; ha donat passos endarrer, al nostre parer. M'hi podria estendre molt; faré referència només a un article de premsa que va sortir ahir, 19 de març; diu: «La Generalitat paga las ayudas para la adquisición de vivienda hasta con cuatro años de retraso. A.P.S. es un ciudadano de Reus que en 1994 era menor de treinta años, tenía una cuenta vivienda y decidió adquirir un piso de menos de setenta metros cuadrados. Solicitó las ayudas oportunas, que le fueron concedidas, 450.000 pesetas por cada concepto; total: 1.350.000 pesetas, que tiene concedidas pero no cobradas y no es fácil que las cobre antes de finales de este año o principios del que viene. La demora no es inusual, aunque la administración catalana no puede facilitar el número de expedientes que se encuentran en caso similar». Una part d'aquesta ajuda venia donada pel 5% dels fons perdut que tenien els menors de trenta anys, és a dir, la gent jove.

Però, atenció! A tots aquells que no entenen el perquè del Decret que retirava aquesta subvenció a fons perdut per als joves, ja tenim resposta també en aquest mateix article: «Mientras, el consejero de Política Territorial ha dicho que uno de los motivos que aconsejan el cambio en el sistema de subvenciones a fondo perdido es la tardanza en el pago, las hace muchas veces ineficaces. El señor A.P.S. comprende perfectamente.» Nosaltres, no. En tot cas, això és una notícia d'ahir mateix.

A més a més, la gent jove organitzada està en total desacord amb aquestes mesures que s'han fet a través de la Secretaria General de la Joventut. Ho diuen gent or-

ganitzada com és la Unió General de Treballadors. Suposo que d'aquest document també en tindran coneixement els senyors del Govern i els grups de la majoria. M'agradaria llegir només dos paràgrafs. Diuen: «Expressem» –la UGT– «amb fermesa la nostra disconformitat davant la justificació pública que ha donat el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, de manera confusa, intentant fer creure que les noves mesures són una millora, quan del que en realitat es tracta és de la retallada pressupostària del 5% a fons perdut. I pel que fa a les mesures de crèdit, es mantenen en les mateixes o pitjors condicions amb entitats bancàries els preus de mercat, per la qual cosa els joves i les joves no gaudim de cap avantatge a l'hora d'adquirir un habitatge.». Parla dels lloguers dels habitatges, però acaba dient: «Per tant, exigim una política juvenil integral que contempli mesures de millora real de les condicions de vida i de treball dels joves de Catalunya.». Em consta que no tan sols la UGT, sinó comissions de caire juvenil, com també són les Joventuts Socialistes de Catalunya, han donat suport a aquest manifest i a aquesta posició política.

És per tot això que pensem que un pla d'habitatge per a joves, que contempli no tan sols la promoció de «vivenda» pública sinó també el seu finançament, és més que mai necessari. Podria també referir-me que hi havia l'any 95 una partida de 1.000 milions per ajudar els joves a trobar «vivenda», que va desaparèixer l'any 96 i l'any 97 i que vostès van dir que s'integrava dintre de la política general de vivenda pública, i que nosaltres –ja vam fer les preguntes el mes de febrer– estem esperant encara resposta de si realment s'han destinat aquells recursos a promoure la «vivenda» per als joves.

Tercer. Creiem que és molt important –des d'aquí també s'ha dit– el tema de potenciar i consolidar –i consolidar– l'associacionisme en la gent jove, tant en el món estudiantil com en la resta. S'ha parlat de la comparança del Consell Nacional de la Joventut fa uns dies a la Comissió de Política Cultural. És cert, hi va haver un diàleg, hi va haver unes preguntes, hi va haver una reflexió. També és ben cert que han enviat a tots els grups polítics, a tots els grups parlamentaris una demanda de punts, d'elements que consideren necessaris per continuar aquesta relació i per impulsar-la.

Quart. Creiem que és necessària la creació d'una comissió, amb participació de les associacions locals, que analitzi el moviment «okupa». No faríem res dient només «despenalitzem el moviment "okupa"» –ja ho ha dit un altre il·lustre diputat, per tant hi coincideixo–: nosaltres creiem que hem d'anar més enllà. I per tant, tenint en compte que aquesta problemàtica ve donada per la manca d'habitatge i, sobretot, de llocs per a activitats culturals juvenils, que a més a més obtinguin més possibilitats –la gent jove– de creació de nous espais alternatius de lleure per als joves, fent tot això necessari una creació d'aquesta comissió d'estudi.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Bustos i Garrido

Acabo, un moment, senyor president. M'agradaria haver acabat fent referència a una frase d'un il·lustre senyor, però en tot cas, com ja s'ha dit aquí, votarà en contra el grup de la majoria. Dir-los només que quan surtin d'aquest edifici mirin la gent jove i amb el seu vot, si tenen la seva consciència tranquil·la, jo crec que no serà així. Perquè estem parlant de la gent jove d'avui –que demà ja no serà jove–, però també estem parlant de la gent jove que serà demà. Per tant, els problemes d'avui necessiten una resposta. Una resposta és votar «sí» a les mocions –si pot ser, amb les esmenes també, si són recollides–, perquè donaríem un pas endavant perquè la gent jove d'avui cregués una mica més en els polítics que els representem aquí.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument, per manifestar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya votarà favorablement aquesta Moció. I ho farà perquè som plenament conscients que no són perfectament bons temps per a la joventut, per als joves d'aquest país, i no són bons temps sobretot pel que respecta a l'ocupació i també a l'habitatge. Dit planerament i d'una manera molt senzilla: trobar feina i pis per als menors de trenta-cinc anys és molt difícil. Davant, per tant, d'aquesta situació, el que no hem de fer és creure que l'Administració, però, l'Administració i el conjunt dels poders públics ens ho poden arreglar tot, o fer, en conseqüència, únicament responsable el Govern d'aquesta situació. Els cicles de l'economia són, òbviament, els que són, i a més a més, la tecnologia ha anat reduint les mans del mercat de treball. Però dit això, és evident també que algunes coses sí que es poden fer per tal de procedir a reduir sensiblement la precarització laboral, millorar la formació dels joves –i ara no s'escau i no voldríem entrar en parlar de les dificultats de la reforma educativa–, i també creiem que és possible, sobretot, crear habitatge públic. I si aquest habitatge públic, a més a més, és de lloguer, creiem que els poders públics, el conjunt d'administracions, hi tenen una responsabilitat important.

És un bon moment, però, i especialment quan estem ara en portes d'una reforma laboral, plantejar-se seriosament possibles alternatives o solucions a la contractació laboral, formes dignes i eficients d'aprenentatge o d'evitar la no-especialització dels joves en un ofici o un sector productiu; la rotació, la continuïtat en diferents llocs de treball que provoca la temporalitat contractual és anticompetitiva i, a més a més d'això, a països com Alemanya ja hi han posat solucions; és un tema que tenen molt clar.

També, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, entenem i volem fer avinent al conjunt de grups de la cambra que, si els mecanismes de socialització de valors tradicionals trontollen, en aquest cas la formació i l'ocupació, cal reforçar la cultura cívica i de l'associacionisme. En temps de retallada i de contenció pressupostària, cal garantir el normal funcionament de les entitats, associacions, grups de treball i, sobretot i al damunt d'aquests, el Consell Nacional de la Joventut.

La Moció, en si, ja he dit que tindrà el nostre suport en tots els seus apartats, en tots els seus punts, tant els que fan referència al suport del Govern al conjunt de l'associacionisme juvenil a Catalunya i al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, com pel que fa a aquells apartats referents a l'ocupació i a la inserció laboral dels joves. De ben segur que, amb tot el que avui hem debatut i discutit aquí, la necessitat, per exemple, de refer el Pla interdepartamental de joventut s'esdevindrà una necessitat; sobretot en el que fèiem referència al principi de la nostra intervenció i que també ha motivat centralment la interpellació de la qual es deriva aquesta Moció subsegüent, com ara és l'ocupació i l'habitatge.

Finalment, voldríem fer una especial menció del nostre suport entusiàstic i decidit i total al punt número 7 d'aquesta Moció. L'especulació del sòl a la ciutat avui és un fre a la qualitat de vida, si el Govern, si l'Administració, el conjunt de poders públics, els ajuntaments d'aquest país, no són capaços d'adoptar instruments, de legislar i evitar aquest procés que encareix el sòl i l'habitatge, l'ocupació d'habitatges i locals és un fet absolutament comprensible, normal i plenament justificable. No hem de caure, al nostre entendre, en la provocació constant de determinats mitjans de comunicació que ens volen fer veure, mitjançant la criminalització i la tergiversació del moviment *squatter* i que ens volen fer aparèixer aquest moviment als ulls de l'opinió pública com una tribu urbana perillosa per a la convivència. Més perillosa és, posem per cas, l'aluminosi al Turó de la Peira, i fins i tot la política urbanística del senyor Porcioles, i fins i tot hem de creure i hem de pensar que un dia o altre aquells constructors, el mateix senyor Porcioles mereixerà fins i tot un cínic homenatge públic.

Donem per tant suport decidit a aquest setè punt, per tal que aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, insti el Govern de l'Estat, insti en definitiva a qui té l'atribució i la potestat per fer-ho la reforma del Codi penal per tal de despenalitzar el moviment *squatter* o «okupa».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per fixar la posició del seu Grup, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del punt de vista del Grup Popular, del Partit Popular, el model de política de joventut que la

Generalitat de Catalunya ha impulsat en els darrers anys no respon a les necessitats reals dels joves, sinó més aviat a les necessitats administratives del mateix Govern de la Generalitat. Aquest model, des del nostre punt de vista, té dues característiques fonamentals que el defineixen. En primer lloc, la seva ineficàcia, i en segon lloc, la seva superficialitat. I no pas perquè el model del disseny fos dolent, sinó perquè aquest model, conceptualment correcte, mai es va posar en marxa. Aquest model ha tingut el seu màxim referent en l'elaboració dels plans interdepartamentals impulsats per la Secretaria General de Joventut. Aquests plans, senyores i senyors diputats, s'han limitat a ser simples operacions de màrqueting partidista, on s'hi incorporaven els programes ja existents amb anterioritat en les diferents conselleries. Aquests plans, i molt especialment el Pla Catalunya Jove 95-97, han significat una excellent campanya de publicitat i propaganda oficial, alhora que un nul resultat per millorar la qualitat de vida dels joves catalans. El que es va fer és invertir el procés idoni per confeccionar aquest Pla. En lloc d'identificar i prioritzar els problemes dels joves i les accions adients per a la seva solució, es varen cercar les poques accions existents i es varen fer encaixar en nou objectius sense prioritzar-les.

Des del nostre punt de vista, els plans integrals, que no interdepartamentals, són el millor disseny d'actuació en matèria de joventut. Malgrat això, el Pla interdepartamental de Joventut 95-97 ha estat una farsa. I ha estat una farsa perquè no s'ha aconseguit fer d'aquest Pla una plataforma de participació dels joves; no s'han dinamitzat les polítiques de joventut locals i comarcals que han estat mancades de recursos; no s'ha realitzat una decidida aposta per la creació d'ocupació per als joves, i pel que fa a la salut, Catalunya continua essent capdavantera en morts de joves provocades pel virus de la sida. Pel que fa als habitatges, s'han reduït els ajuts perquè la gent jove hi pugui accedir i el Govern de la Generalitat ha estat incapaç de donar resposta a altres problemes igualment greus, com el de la massificació de les universitats i la qualitat de l'ensenyament.

Dèiem que la política de joventut que el Govern ha desenvolupat fins ara era una farsa. Però no ha estat només una farsa, sinó que també ha estat una política, des del nostre punt de vista, dirigista i sectària. I dic sectària perquè en l'establiment de les prioritats i el desenvolupament d'aquest darrer pla, per exemple, hi han collaborat una sèrie d'assessors que, a banda d'assessorar, han collaborat a donar a conèixer aquesta política de joventut arreu del país mitjançant conferències i seminaris. Sembla, si més no, com a mínim sorprenent que en l'actual Pla de joventut hi figurin com a assessors persones que, a banda de la seva vàlua personal, són destacats, destacadíssims dirigents de la Joventut de Convergència i d'Unió. Josep Rull, Miquel-Àngel Vallès, Daniel Clivillé i Carles Campuzano, tots ells assessors d'aquest Pla, en qualitat de membres de la Joventut Nacionalista de Catalunya, o els amics Oriol Vila, Salvador Sedó o Joaquim Vallès, en representació de la Unió de Joves, són una bona mostra d'aquest caràcter plural de l'anterior secretari general de Joventut i, per tant, del mateix Govern de la Generalitat. El nostre Grup desitja que l'actual secretari general de la Jo-

venut modifiqui els plantejaments tancats i reduccionistes que han envoltat les polítiques de joventut del Govern de la Generalitat en els darrers anys.

Ja els avanço que el nostre Grup, i el diputat que els parla, confia en el tarannà obert i dialogant del nou secretari general de Joventut. Això sí, senyores i senyors diputats, no podem amagar la nostra preocupació per l'orientació que, des de la Conselleria de Cultura, es vol donar a la política de joventut a partir d'ara. De fer polítiques d'entreteniment, en què el més important eren les vacances pagades o un carnet jove que està començant a deixar de ser-ho, hem passat a tenir una Secretaria General de Joventut que es dedicarà exclusivament a observar què és el que passa amb els joves. I una vegada s'assabentin dels problemes que de debò tenen els joves, què farà el secretari general de Joventut? Quina capacitat tindrà per influir sobre les conselleries d'Economia, d'Agricultura, de Presidència, de Justícia, per tal que esmercin recursos per als joves? Sincerament, senyor Lora, cregui'm que, com vostè, estic completament preocupat per l'orientació que es vol donar a la política de joventut des del Govern de la Generalitat, entre altres coses perquè molt em sembla –i en això concidim– que no existeix aquesta política de joventut.

Ara bé, tampoc estem d'acord en l'oportunitat ni en la necessitat de moltes de les propostes d'aquesta Moció que vostè ha presentat, en els termes en què han estat plantejades, tal com ja ha posat de manifest en aquest debat la il·lustre diputada...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. ...la il·lustre diputada Borràs, com deia, i per això no hi entraré.

En el programa electoral del nostre partit, del Partit Popular, no es parla de la necessitat d'elaborar plans o programes específics per als joves. Crec que ja li he recordat en altres ocasions, des d'aquesta mateixa tribuna, que el nostre partit té una concepció horitzontal de les polítiques de joventut, i en el rerefons de les seves propostes substitueix una clara verticalitat pel que fa a aquestes polítiques.

Per tot això, senyor Lora, el nostre Grup votarà en contra de dos punts d'aquesta Moció, en concret del punt quart i setè, i s'abstindrà a la resta.

També estem d'acord que farà falta un nou pla interdepartamental de joventut, que neixi fruit del diàleg amb els representants del Consell Nacional de la Joventut a Catalunya, amb les associacions de joves i amb els responsables de joventut dels ajuntaments i dels consells comarcals. Ara bé, ens consta que vostè no acceptarà l'esmena de Convergència i Unió, i jo li ho agraeixo, perquè, si vostè acceptés aquesta esmena, nosaltres hi votaríem directament en contra. Hi votaríem en contra perquè considerem que el diàleg amb les associacions no pot «continuar», tal com diu la seva esmena, entre altres coses perquè ara el que toca realment és que

aquest diàleg comenci. I diem que ha de començar perquè, malgrat les declaracions de bones intencions per part del Govern, aquest diàleg, com a mínim amb una part important de la joventut catalana, mai ha existit. Cal, senyores i senyors diputats, un esforç per tal d'arribar a un major consens dels mateixos joves, i fan falta també mecanismes que permetin no només avaluar el compliment dels objectius dels diferents plans, sinó també aconseguir la implicació de totes les conselleries, de tots els departaments del Govern, en una real i efectiva política de joventut, feta no només per als joves, sinó també amb els joves.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Felip Lora. *(Veus de fons.)* Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Em pronunciaré sobre les esmenes presentades pels diferents grups i explicaré el perquè de les esmenes.

Esmena 1, del Grup Mixt. Accepto l'esmena 1, perquè aprofundeix en la proposta entorn del tema del moviment «okupa», i també nosaltres apostem per la creació d'una comissió, on estigui representada la Federació de Municipis i també la Generalitat, entorn de l'estudi del que representa aquest moviment. I, per tant, l'esmena número 5, del Grup Socialista, també l'acceptarem, l'acceptarem, amb la modificació del nostre punt 7 de la Moció.

El president

Poden guardar silenci, si us plau? Segueixi, senyor diputat.

El Sr. Lora i Lillo

L'esmena número 2, del Grup de Convergència i Unió, no puc acceptar-la, i no puc acceptar aquesta esmena perquè..., perquè sincerament jo estic decebut, i estic decebut perquè el que interpreto clarament és que no hi ha voluntat de canvi en la política de joventut i, com que no hi ha voluntat de canvi en la política de joventut –que significa horitzontalitat i també verticalitat, perquè cal incidir en la problemàtica concreta que viuen els joves–, no puc acceptar una esmena que no diu res nou, no diu res nou del que representa el punt 2 de la nostra Moció. No diu absolutament res nou, res. Significa que hem de seguir aprofundint en el diàleg, i no seria res més que aprofitar per fer alguna cosa testimonial en aquest Parlament, i jo penso que en aquest Parlament el que menys hem de fer és testimonialisme, el que més hem de fer és política concreta. I per això no acceptaré aquesta esmena, i no l'accepto perquè no es pot parlar de participació, no es pot estar parlant de participació, quan existeixen grups, quan el senyor conseller l'altre dia deia que anava a muntar el Fòrum..., que es muntaria...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Lora i Lillo

...que s'organitzaria el Fòrum Cívic dels Ciutadans del Segle XXI, unes jornades de participació, etcètera, i aquesta proposta no la coneix ningú, no la coneix cap associació. Els grups assessors del Pla integral de joventut no funcionen: és que no es reuneixen, no es reuneixen, els grups assessors del Pla integral de joventut. I el senyor conseller ve i diu que s'organitzarà un gran fòrum dels ciutadans del segle XXI. I jo parlo amb el Consell Nacional de la Joventut, i el Consell Nacional de la Joventut no sap absolutament res d'aquesta proposta. Això no és participació.

I ara què? Acceptar? Jo crec que és negatiu acceptar una proposta que no és més que testimonial, no és més que testimonial, i va dirigida a una política, com sempre, d'aparador i res més que d'aparador. Per tant, no acceptaré aquesta proposta, i no l'accepto perquè no hi ha voluntat.

Pla d'ocupació. Què hem d'esperar? No hem d'esperar absolutament res per fer un pla d'ocupació –sempre tenint en compte les negociacions que hi ha a Madrid i tenint en compte les transferències, les transferències dels serveis o de la política d'ocupació: l'únic que diu aquest punt és elaborar un pla d'ocupació. I, per últim, acceptaré l'esmena 4, del Grup Socialista, perquè crec que en el tema..., que s'ha de tenir present en la proposta de pla d'ocupació, les negociacions que avui els agents econòmics estan tenint a Madrid entorn a la reforma laboral.

En tot cas, per acabar, dir que estic decebut, que hem perdut una oportunitat més de definir política de joventut. Però bé, els joves ja seguiran reivindicant i, si no és prioritari organitzar centres juvenils i socials als barris, si no és prioritari això, els joves continuaran ocupant i s'organitzaran ells mateixos.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a aclariment dels termes de la votació, diputat senyor Lora, he entès que vostè havia acceptat l'esmena 1, del Grup Mixt, i les esmenes 3 i 4, del Grup Socialista. És així?

El Sr. Lora i Lillo

Perdó, senyor president?

El president

Repeteix: l'esmena 1, del Grup Mixt...

El Sr. Lora i Lillo

He acceptat l'esmena 1, del Grup Mixt, l'esmena 5, del Grup Socialista, i l'esmena 4, del Grup Socialista, també. Gràcies.

El president

I prou. Moltes gràcies.

Per tant... El senyor Bustos em demana la paraula: per votació separada?

El Sr. Bustos i Garrido

Sí, senyor president. Votació separada del punt 7 de la Moció. Fins i tot crec, senyor president, que si el ponent diu que sí a l'esmena del Grup Mixt, i a la nostra, són dues esmenes incompatibles. Per tant, en tot cas, demanem votació separada del punt 7...

El president

Perdó. Què és el que ha dit, que...?

El Sr. Bustos i Garrido

Demano votació separada del punt 7, encara que hi estiguin incorporades les esmenes.

(La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.)

El president

Entenc, per la presa de posició del Grup Popular, que demanen votació separada del punt 2 i del punt 7...

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, suposo que quan l'illustre diputat li ha dit..., nosaltres demanaríem dos blocs: la 4 i la 7 poden anar conjuntes i la resta en un altre bloc, senyor president.

El president

Alguna petició més de votació separada? Per tant, votariem, amb les esmenes assumides pel Grup proponent de la Moció, els punts 1, 2, 3, 4..., 5 i 6... (*Veus de fons.*) No, perdó, sense el 4: 1, 2, 3, 5 i 6. I després votariem el punt 4, i el punt 7 per últim, separats el 4 i el 7. (*El Sr. Bustos i Garrido s'adreça al president des de l'escó, sense fer ús del micròfon.*) Perdó? No el sento. (*Remor de veus.*) El 4 i el 7 separats, ja ho he dit. (*Remor de veus.*) El 7 separat del 4...

El Sr. Bustos i Garrido

Senyor president, si m'ho permet: al 7, les dues esmenes per separat.

El president

Separades. D'acord.

Iniciem la votació dels punts 1, 2, 3, 5 i 6.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 45 vots a favor, 48 en contra i 9 abstencions.

Moltes gràcies.

Procedirem ara a la votació del punt número 4.

Iniciem la votació.

El punt 4 ha estat refusat per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Votarem ara la part..., l'esmena al punt 7, amb les... Primer el punt 7, ell per si sol, i després les esmenes separades d'un i altre grup. És així? (*Remor de veus.*)

El Sr. Lora i Lillo

Senyor president, la votació seria: per una part, l'esmena número 1, del Grup Mixt, això seria una votació, i l'altra seria l'esmena número 5, del Grup Socialista. Perquè és una addició, o sigui, seria un punt que tindria quatre punts: els tres primers del Grup Mixt i el quart punt seria l'esmena cinquena del Grup Socialista.

El president

Perfecte. Iniciem, per tant, la votació de l'esmena número 1, del Grup Mixt. És l'esmena número 1, del Grup Mixt. (*Remor de veus.*) Per favor, si algun membre de l'hemicicle té alguna cosa a comentar a la presidència, que m'ho digui en veu alta. (*Pausa.*)

Iniciem, doncs, la votació. S'inicia la votació.

L'esmena número 1, del Grup Mixt, ha estat refusada per 19 vots a favor, 58 en contra i 26 abstencions.

I anem ara a votar l'esmena número 5, del Grup Socialista.

S'inicia la votació.

L'esmena ha sigut refusada per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya

Passem, per tant, al setzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per exposar-la el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president.

El president

Per favor, guardin silenci per poder començar la presentació de la Moció.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. És com a conseqüència de la interpellació sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya... (*Remor de veus.*)

El president

Ho repeteixo, guardin silenci!

El Sr. Benach i Pascual

Deia que és com a conseqüència de la interpellació sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya, que

es va produir a l'anterior sessió plenària, que presentem avui la Moció subsegüent a aquella interpellació. I ho farem de manera molt breu, considerant que ara no toca reiterar tot allò que ja es va tenir oportunitat d'expressar en el plenari passat.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

En el decurs d'aquella interpellació vàrem posar de manifest que Catalunya disposava d'un volum de quota lletera clarament deficitari, fruit de la negociació, al seu moment, amb la Unió Europea. També afirmàvem que l'actual sistema de quotes lleteres es mantindrà almenys fins a l'any 2000, que és la data prevista de tancament per l'actual període de vigència, però que tot sembla indicar que aquest sistema de quotes es mantindrà després de la corresponent renegociació.

Dèiem que era en aquest moment, el de la renegociació de l'OCM del sector lleter amb la Unió Europea, que hauríem d'aprofitar per aconseguir més quota lletera per a Catalunya. Dèiem a la interpellació que, segons dades de les agrupacions de gestió d'explotació, la quota a partir de la qual una explotació ramadera es pot considerar avui rendible i viable se situa al voltant dels 300.000 quilos de llet, mentre que a Catalunya la quota mitjana per explotació es troba al voltant dels 169.000 quilos. Queda prou clar, doncs, que cal una aportació molt important de quota lletera a Catalunya per tal de fer rendibles les explotacions.

Ho manifestàvem en el decurs d'aquella interpellació, i ho diem ara clarament en aquesta Moció que posem a la consideració del Ple. Amb tot, estem convençuts que el règim de quotes lleteres esdevé per als pagesos i ramaders catalans del sector de la llet un instrument òptim i necessari per tal de fer compatible la competitivitat, la reestructuració del sector i l'equilibri del territori.

L'aprovació, avui, de la Moció que presentem suposarà una manifestació clara del Parlament de Catalunya a favor del manteniment del sistema de quotes, i una declaració inequívoca que Catalunya precisa més quota lletera, per treballar més, per produir més, per vendre més, per fer més rendibles les explotacions, per incorporar joves al sector, per fixar la gent al territori.

El Parlament de Catalunya, si arriba a aprovar aquesta Moció sobre el sector lleter, donaria suport a totes aquelles gestions i negociacions del Govern de l'Estat i del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que han de permetre que a Catalunya es pugui equilibrar la producció de llet amb el consum que es produeix.

També vam exposar en aquella interpellació la conveniència d'aprofundir en els ajuts específics de millora de les explotacions lleteres sobre la base de l'obtenció d'uns nivells de qualitat que, a més de ser exigits cada cop més per la indústria i els consumidors, ens haurà de fer sens dubte més competitius.

La Moció que avui presentem contempla aquesta inquietud i insta el Govern de la Generalitat a ampliar i millorar els ajuts directes al sector lleter dins l'àmbit de la

qualitat. Gràcies a les aportacions fetes pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i el seu diputat senyor Víctor Gimeno, el qual ha presentat, de fet, diverses esmenes, nosaltres proposaríem un text transaccional, sense cap ànim de polèmica, diguem-ne, i que recull de manera prou fidedigna el contingut exposat en la interpellació presentada al darrer Ple.

Manifestàvem llavors que els darrers plans d'abandonament havien de considerar-se específics per a cada comunitat autònoma, amb l'objectiu que no se'n vagi més quota lletera fora de Catalunya. La Moció que, d'alguna manera, hem transaccionat recull aquest aspecte important, i ho fa de manera ben clara en el seu punt quart. També recull la conveniència de repartir amb caràcter urgent els dos milions de quilos de llet pendents encara de distribuir d'ençà el darrer pla d'abandonament. Aquesta distribució immediata, que ha estat reclamada de manera reiterada per les organitzacions professionals agràries, també queda reflectida, doncs, en aquesta Moció.

Finalment, el punt sisè d'aquesta transaccional que portem a aquest plenari insta el Govern a prioritzar els ajuts i adoptar les mesures necessàries per al manteniment de les explotacions familiars agràries del sector lleter i, de manera molt especial, aquelles que es troben situades en un entorn més advers, com són les zones de muntanya. Per tant, senyor president, li anuncio que amb la meua intervenció pràcticament m'he posicionat sobre les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, li faig entrega del text que hem consensuat, i, per tant, la meua intervenció acaba aquí.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Si no hi té inconvenient, per això, escoltarem primer el senyor Víctor Gimeno, que té presentades esmenes. Per tant, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari teníem també pendent una interpellació per tractar sobre la problemàtica del sector lleter, tot i que havíem cregut convenient esperar per a la seva tramitació o no la compareixença —que al seu dia vam acordar a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca— per part del conseller. No obstant, el fet que el Grup d'Esquerra Republicana presentés la interpellació i la Moció subsegüent, lògicament, ens va obligar a definir-nos sobre aquesta qüestió. He de manifestar que el nostre Grup, en escoltar i analitzar el contingut de les manifestacions fetes pel Grup d'Esquerra Republicana i pel mateix conseller en la seva resposta, vam tenir una primera sorpresa, en el sentit que enteníem que en algunes qüestions no s'havia insistit prou en

tot el debat. Per exemple, no es feia constància que la quota assignada a Catalunya al seu dia, tot i que el mateix conseller va manifestar que la quota era equiparable a les declaracions, no sempre les declaracions dels pagesos, les declaracions dels ramaders reflecteixen la realitat, i això no és una novetat, sinó que això és fruit de la mateixa dinàmica de la societat en la qual vivim, en què una cosa és el que declarem i l'altra cosa és el que sol passar. Per tant, ja hi havia un cert dèficit, fruit d'una mala informació, un recel, que si això pot significar impostos..., etcètera, i que va generar els primers problemes. Per tant, crec que això és una qüestió a tenir en compte.

La segona qüestió a què no es va fer referència, entenem, amb la suficient claredat és que, tot i que hi han hagut plans d'abandonament, també hi han hagut plans de sanejament, que hi ha hagut una renovació important, com a fruit de les millores en les estructures i la modernització de les explotacions, una renovació important de la cabanya lletera, i que això vol dir que, mantenint el mateix nombre o reduint el nombre de vaques lleteres, la producció, en canvi, s'ha incrementat molt notòriament. Per exemple, les dades de l'informe que ens va lliurar a tots els grups parlamentaris la Unió de Pagesos plantejaven que la quantitat mitjana per explotació era de 169.000 quilos per explotació. El conseller deia que en aquests moments, a finals del 96, era de 198.000. Per tant, vol dir que anem incrementant la producció, no perquè s'incrementin les vaques, sinó, simplement, perquè s'incrementa la quantitat de producció, la mitjana de producció de litres de llet per vaca.

Per tant, això vol dir que, si tenim una producció més important, cal tenir una quota més nombrosa que la que hi ha. Hem de dir que tampoc no es va fer referència que..., la quota assignada sí que es va dir que era d'un es 551.000 tones, 551.555, però que, en canvi, el consum real de llet i derivats de la llet, traduït en equivalents de llet, és de 710.000 tones aproximadament a Catalunya, que vol dir que no arribem a una quota del 80% del consum del nostre propi país. Per tant, seria també desitjable que, per aquesta situació de desequilibri, s'incrementés la quota. I un altre tema a què no es va fer referència és la problemàtica que aquests plans d'abandonament i millora d'explotacions, aquesta desitjable, jo diria, entre parèntesis, mitjana d'explotació de 300.000 quilos significa una concentració cada vegada més gran de grans produccions, de tecnificació i d'industrialització, però que això posa en qüestió la continuïtat de moltes explotacions familiars agràries, especialment les que estan en zones de muntanya, que, per la pròpia característica del territori, és molt difícil que es puguin fer aquestes instal·lacions tan grans. I que en aquestes zones de muntanya, sobretot a les zones del Pirineu, les vaques, més que ser una activitat industrial, són una part de l'economia del territori, però que forma una associació indissoluble amb el que és l'equilibri ecològic: les vaques són part del paisatge, formen i modelen el paisatge, ajuden a fertilitzar els camps, i no vull allargar-me més, però crec que és una part, com he dit, fonamental, del territori que coneixem, territori naturalitzat, però també humanitzat, i que són una part de l'equilibri territorial i que ho atribueixen a la conso-

lidació de la població. És a dir que és alguna cosa més que un factor econòmic. I que aquesta continuïtat de les explotacions més reduïdes a la muntanya, calia tenir-les en compte, i això no ho contemplava ni el debat ni la posterior Moció.

Per tant, la segona sorpresa va ser que la Moció es quedava molt curta, i que fins i tot induïa a alguns errors o a algunes interpretacions, jo crec, perilloses. La Moció plantejava reclamar que el Govern de l'Estat adopti les mesures previstes; si les té previstes, hem de suposar que ja les pensa fer, o és que suposem que el Govern de l'Estat preveu unes mesures i que després no les aplica? Això era una mica contradictori. I després deia que l'objectiu de l'increment de la quota lletera a Catalunya era per equilibrar el consum respecte a la quota, i això, si els qui m'escolten m'escolten bé, equilibrar el consum respecte a la quota podria voler dir que hauríem de reduir el consum per equilibrar-lo amb la quota. Llavors, lògicament, les esmenes han anat, per una banda, a corregir aquestes disfuncionalitats, pensem que no s'ha de reclamar al Govern de l'Estat que adopti les mesures, sinó que el que hem de fer és donar suport a les gestions fetes o que ha de fer, que s'ha compromès a fer el Govern de l'Estat, a més, per una resolució, com es va dir, del propi Congrés, per demanar a la Unió Europea aquesta ampliació de la quota lletera actual, avaluada en un milió de tones, el que s'està reclamant, i que la finalitat no és equilibrar, com hem dit, el consum a la quota, com hem dit, sinó la quota, i fins i tot amb aportacions del Grup de la majoria, la quota consignada, la quota que tenim, a la producció i al consum de llet.

Després, especificàvem qüestions que creiem específicament que s'han de gestionar amb el Govern de l'Estat; per una banda, era aquest increment de la quota lletera de Catalunya, tenint en compte quina és la producció actual, com a conseqüència dels plans de sanejament, de la renovació de la cabanya i de la millora de les estructures productives, que n'he fet esment abans; plantejàvem crear una reserva autonòmica de quota de llet, que, com hem dit en aquesta transaccional, finalment, queda una mica diluïda, mantenint l'esperit, però en la lletra diem simplement: «negociar amb el Govern de l'Estat que la quota lletera catalana, producte dels plans d'abandonament, sigui redistribuïda dins de Catalunya», venim a dir el mateix, que hi hagi una reserva que sigui catalana i sense necessitat de pactes puntuals, sinó que quedi establert com un acord del Parlament en aquest sentit. Conseqüència d'això, d'aquesta reserva, que sigui assignada a Catalunya, que aquests escassos dos milions de quilos de llet, d'aquestes dues mil tones que queden pendents de l'anterior pla d'abandonament, siguin assignats, i, per tant, redistribuïts a Catalunya, i a l'últim apartat parlàvem d'establir una sèrie d'ajuts i mesures, les mesures que siguin necessàries, per garantir el manteniment de les explotacions familiars agràries del sector, del sector lleter, especialment d'aquelles ubicades a les zones de muntanya, per les especials característiques de la seva contribució a l'equilibri territorial i, en definitiva, a l'economia d'unes zones rurals.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com he dit, del debat amb el Grup d'Esquerra Republicana i de la voluntat d'entesa per part del Grup majoritari, crec que l'esmena transaccional o l'acord transaccional cobreix totes les expectatives, tant inicials de la Moció com de les esmenes presentades, i crec que, si és aprovada pel conjunt de la cambra, serà una bona injecció de moral per a un sector que, encara que el conseller deia que viuen bé, els pagesos, i que no tenen problemes, i que funciona..., però estan inquiets, estan preocupats, estan a l'expectativa de si el Govern nostre reclama o no reclama aquests increments de quota, i crec que això serà una manera de dir que sí, que el Parlament també ens preocupem pel sector lleter i que volem que continuïn d'una manera clara les explotacions lleteres també a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la posició dels seus grups, aquells que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començarem per manifestar el nostre suport a la Moció que se'n posa a consideració, donat que, ni que sigui de manera molt genèrica, va dirigida a incrementar, d'una banda, la quantitat de llet que poden produir els nostres ramaders catalans i, de l'altre, que la llet produïda sigui de més qualitat.

El sector lacti, el seu desenvolupament i els seus estocs van ser uns dels inconvenients greus amb què es va trobar la Comunitat Europea, que havia de fer front a un excés de producció que no podia distribuir, ni de bon tros, a països tercers. Això, ho va poder superar en bona mesura amb el sistema de quotes, que de tota manera té també els seus inconvenients. Per exemple, els derivats de l'acord del GATT i les seves repercussions, com ara la reducció dels aranzels d'importació fins l'any 2000 en una mitjana del 36%, que facilita, per tant, la competència en el mercat interior de productes lactis procedents de països tercers, unida, aquella reducció d'aranzels, a una reducció de les exportacions subvencionades en una mitjana del 21%, continuant la Unió Europea, de tota manera, sent el primer exportador mundial.

Un altre inconvenient pot venir de la relació de la comunitat amb els «pecos», el conjunt de països de la Europa central i oriental, països amb un gran pes agrari, amb una agricultura i ramaderia poc desenvolupada i, per tant, amb grans possibilitats de desenvolupament i d'incrementar la seva producció, que significa, doncs, un altre competidor potencial que en el futur caldrà tenir present de manera fonamental.

Finalment, ja des d'una vessant interna, tenim l'inconvenient en el fet que el sector s'ha modernitzat i es continua modernitzant i això, unit a un sostre productiu limitat, fa que el creixement d'unes explotacions s'hagi de fer a costa de la desaparició d'unes altres explotacions, sigui mitjançant programes oficials d'abandona-

ment, sigui per la compra de quota de l'explotació que plega.

De tota manera, creiem que la reclamació de més quota és perfectament defensable, atès que en el conjunt de l'Estat la quota atorgada suposa només el 82% del consum intern, percentatge que, en el cas de Catalunya, encara és inferior, un 77% aproximadament. Aquestes xifres es poden contrastar amb el 108% de França, el 116 de Portugal, el 194 de Dinamarca, el 245 d'Holanda o el 412% d'Irlanda. De fet, l'Estat espanyol té un percentatge d'autoabastament només superior a Grècia i Itàlia i, per tant, entenem que és absolutament raonable i defensable reclamar un increment d'aquesta quota, raó per la qual –com hem dit– votarem favorablement aquest punt.

També votarem favorablement el següent punt de la Moció que reclama l'ampliació i ajuda del sector lleter dins l'àmbit de la qualitat. De fet, hauríem votat també favorablement la Moció si no hagués especificat que l'ajuda anés dirigida a millorar la qualitat perquè és evident que el sector lleter té tot un conjunt de problemes sobre els quals l'Administració podria actuar d'una manera més decidida de la que ara ho fa.

Tingui's en compte que estem parlant d'un sector productiu amb un escàs nivell de vertebració econòmica. La quantitat de llet comercialitzada per les cooperatives és un percentatge molt baix, el 25 o el 30% del total de producció, la qual cosa significa una falta de vinculació entre el sector productiu i la indústria i que, per tant, cal incentivar aquest aspecte per millorar la rendibilitat del productor. Però, òbviament, millorar la qualitat em sembla bàsic, sobretot pensant en el futur, un futur en el qual no caldria descartar la desaparició de les quotes. Cal arribar als mínims higiènics i sanitaris estipulats en la normativa sobre producció i comercialització de llet i productes lactis.

En aquest sentit, nosaltres valorem molt positivament la posada en marxa del Laboratori Interprofessional de la Llet, que pot ajudar molt en aquesta tasca.

I per tot el que ha quedat dit, votarem, de fet votàriem –pel que he dit aquí– els dos punts que se'ns proposaven, i se'ns ha fet arribar a última hora la proposta transaccional entre el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que pensem que millora el text inicial i, per tant, encara amb més raó votarem a favor d'aquesta proposta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Senyor president, senyores i senyors diputats, la proposta inicialment presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a propòsit de la situació actual del sector lleter a Catalunya i que posteriorment ha cristallitzat en una esmena transaccional de sis punts, elaborada conjuntament pels grups d'Esquerra Republicana i Iniciativa - Els Verds, ens sembla, després

d'estudiar-la, positiva per al sector en qüestió i, per tant, avanço que el nostre Grup la votarà favorablement. Això és així perquè en aquests sis punts es sintetitzen unes demandes, per altra part lògiques, que d'una manera o altra vénen com a conseqüència d'una negociació precipitada amb la Comunitat Europea.

De fet, el sistema de quotes permet seguir produint llet en regions geogràfiques amb menys condicions naturals i amb menor capacitat productiva dins del context general d'Europa, però també és cert que el sistema de quotes ha creat tensions en el sentit que ha alterat els preus del mercat, i també, per altra banda, representa un obstacle per a empresaris que es veuen obligats a buscar i tractar d'adquirir més quota per la necessitat d'ajustar la seva producció al nivell de la quota pròpia.

A tot això s'ha d'afegir que a partir de l'1 de gener de 1998 entra en vigor el sistema de cobrament de qualitat de la llet. I encara que lloablement hi ha empresaris que ja estan aplicant estàndards de qualitat marcats com a obligatoris per a l'any 1998, és cert també que la realitat ha de fer possible un recolzament financer i econòmic i un altre d'assistència tècnica per tal de poder desenvolupar els criteris de qualitat amb suficiència de mitjans.

Aquesta qüestió és important, donat que el nou sistema de primes beneficia qüestions tals com que la matèria grassa sobrepassi o no el 3,7%, o que les proteïnes girin al voltant del 3,1%, o bé que l'anàlisi bacteriològica no superi els 10.000 bacteris per unitat de medicació establerta.

Per tant, com es pot veure, el sector lleter es troba davant d'un repte, repte que mereix el recolzament adient, i en aquest sentit la proposta ara conjunta de dos grups parlamentaris creiem que va en bona direcció.

Per acabar, apuntar que és del tot natural que es vulgui equilibrar la producció amb el consum o bé, per altra banda, que en el referent als plans d'abandonament –que fins ara se n'han fet quatre o cinc– s'apliqui l'eficàcia com a norma general per tal de lligar els plans amb el repartiment lògic de la producció sobrant, qüestió plantejada en el punt cinquè de l'esmena transaccional.

Pel que fa referència als ajuts a les explotacions familiars només apuntar el dit anteriorment, en el sentit que la norma que regirà a partir del 98 serà més estricta quant a la qualitat i, per tant, si bé el recolzament econòmic és desitjable per a les explotacions familiars, l'assistència tècnica és del tot necessària.

Per tot això, reitero el vot positiu del Grup Popular a la proposta en qüestió, és a dir, a l'esmena transaccional presentada pel Grup d'Iniciativa - els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passaria a posicionar el Grup Socialista respecte a la Moció presentada i també respecte a la transaccional que han fet amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

En primer lloc he de dir que la transaccional que s'ha fet d'acord amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana, evidentment, millora d'una manera molt notable la primera Moció. En la primera Moció crec que hi havia un tema que era preocupant; és a dir, en qualsevol qüestió econòmica és important tenir en compte el que es produeix, però em penso que també és molt important en qualsevol situació econòmica veure com es reparteix aquest tema. I per això creiem que de la manera que s'ha plantejat és molt millor.

Amb aquest tema crec que hem d'escapar-nos de pensar que per molt que la propaganda oficial digui que la renda agrària puja un 14% i que l'ocupació agrària puja un 3%, això, evidentment, és l'estadística, i ja diem que la millor manera de dir mentides és l'estadística. No tota la pagesia, no tot el sector ramader està dintre d'aquest 14%, ni tampoc aquesta ocupació s'està repartint per tot el territori. En el fons hi ha un conjunt d'explotacions ramaderes que ratllen la marginalitat i aquestes explotacions ramaderes, si no hi ha algun sistema per tal que es puguin consolidar, el que aconseguirem serà que unes comarques de Catalunya on l'agricultura i la ramaderia és la principal renda continuïn essent de les més baixes de Catalunya.

Nosaltres creiem que en aquest cas és molt important tenir en compte no solament que és important que hi hagi més quota lletera, que és important, diguem-ne, que avancem en el sentit d'aquesta transaccional, però també creiem que la quota lletera ha d'intentar també, en certa manera, humanitzar una mica més el territori i també ha d'intentar, en certa manera, doncs, equilibrar una mica més el territori i concretament, doncs, donar una certa capacitat de progrés a les zones de muntanya.

Diem, concretament, que les quotes rendibles són de 250.000 quilos l'any, que la quota mitjana són 169.000 quilos/any, però hem de ser conscients que en moltes zones de muntanya el que produeixen moltes explotacions ramaderes no arriba ni tan sols als 100.000 quilos/any.

Per això nosaltres, en definitiva, veiem molt clar el punt sisè, que en definitiva em penso que és decisiu per avançar en aquest sentit, perquè en el fons aquí ens trobem sempre amb el problema que intentem dir què hi ha de mitjana, intentem fer la hipòtesi, concretament, que si van bé, diguem-ne, les estadístiques agràries, van bé tots els pagesos de Catalunya, i això no és veritat, i crec que, en definitiva, aquest punt sisè és fonamental per avançar vers aquest equilibri i vers, diguem-ne, aquesta humanització i al mateix temps aquest assentament dels ramaders a les zones de muntanya.

Pel que fa referència als diferents punts d'aquesta transaccional, el punt 1 i el punt 2, en definitiva, diuen que tinguem més quota lletera; d'acord, no hi ha per què discutir-ho; difícilment, si no n'hi ha més, difícilment podrem repartir-ho millor.

El punt 4 i el punt 5, concretament, ja entren una mica en aquest repartiment.

En el punt 3 sí que hem de ser conscients que hauríem d'anar molt més enllà fins i tot del que diu el punt 3. Sobre les explotacions ramaderes plana el Decret d'explotacions agràries, i si moltes explotacions ramaderes, principalment les petites, no reben un ajut, unes indicacions concretes, ens trobarem que no podran complir les prescripcions tècniques que vénen de la Unió Europea, però que també les posa la Generalitat, i és possible que per molt que tinguin una quota lletera millor hagin de desaparèixer perquè aquestes condicions tècniques no les puguin complir. Per això també veiem molt clar aquest incís del punt tercer.

I en definitiva veiem molt important –i per això també felicitem el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que ho hagin introduït– el punt sisè, que en definitiva entra en el tema potser important de les quotes lleteres. Hem de ser conscients que la venda de llet moltes vegades és el sou que tenen alguns pagesos, principalment de les zones de muntanya; sense aquest sou el més fàcil és que haguessin de marxar i jo també crec que valdria la pena, fins i tot, aprofundir-hi molt més –fins i tot aprofundir-hi en la comissió que s'ha fet *ad hoc* per a aquest tema– per veure fins a quin punt, quan s'hagin de repartir les quotes lleteres, es pugui mirar que la gent, els pagesos que estan a les zones de muntanya puguin incrementar els seus quilos d'explotació per arribar a un llinar que faci que estiguin contents en aquestes zones, que ajudin concretament a la seva dinamització i al seu progrés, i que no es vegin amb cap mena de necessitat de marxar d'aquestes zones de muntanya.

Per això el Grup Socialista votarà favorablement la transaccional, concretament, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup també d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pere Mutjé.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja dic per endavant que nosaltres ens afegirem votant a favor aquesta esmena transaccional presentada per Esquerra Republicana i per Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Com es va dir l'altre dia, la quota lletera representa un patrimoni important per al sector lleter, per als propietaris de les explotacions agropecuàries, i després de la profunda transformació que la majoria d'elles han sofert durant els últims anys, i degut a la iniciativa que solen tenir el sector ramader i el sector agrícola de Catalunya, és ben lògic que es faci una major demanda de quota lletera per tal que puguin augmentar, en alguns casos, el volum de negoci, i en altres casos per poder

assegurar la continuïtat d'aquesta explotació via la incorporació de la unitat familiar –moltes vegades es tracta de l'hereu, que es casa i vol continuar l'explotació.

No correspon al Govern de la Generalitat gestionar una major quota de quantitat de quota lletera, donat que nosaltres no tenim reserva nacional a Catalunya, les directives de la Unió Europea no ens permeten tenir aquesta reserva nacional i, per tant, l'única cosa que podem fer en aquest sentit és que el Govern de la Generalitat insti el Govern de l'Estat a obtenir..., a seguir insistint –diria jo–, més que iniciar negociacions, perquè la veritat és que ja ho està intentant. Però creiem nosaltres que ha de continuar insistint-hi. Algunes raons per les quals ha de continuar insistint-hi ja s'han exposat aquí. El senyor Tugues parlava de la sobreproducció d'alguns països, eh? Jo hi afegiria la qüestió del dèficit de la sobreproducció global. La Comunitat Econòmica Europea a la campanya 95-96 ha tingut uns excedents superiors al milió de tones, a les quals el conjunt de l'Estat només hi ha contribuït amb prop més de cinc mil tones un cop corregides; o sigui, en realitat es tracta de menys de cinc mil tones, el que passa és que, un cop corregides amb els paràmetres de correcció, valgui la redundància, s'han convertit en 125.000 tones enfront de la contribució de 500.000 tones d'Itàlia, 130.000 de França, 150.000 d'Anglaterra. Però tot això encara és poc significatiu si no s'analitza la quota lletera que té cada un d'aquests Estats. Dels països grans, Espanya és el que té un volum de quota lletera més baix, 5 milions i mig de tones; enfront, per exemple, d'Itàlia, 9,6; França, prop de 24; Holanda, 11; Gran Bretanya, 14... Les escandaloses dades sobre abastament ja les ha citat el senyor Tugues –eh?–, si exceptuem el cas d'Itàlia, que té una producció o una quota d'autoabastament molt inferior a la d'Espanya –82% Espanya, 59% Itàlia– o de Grècia –el 43%. Per tant, tot això justificaria que el Govern de l'Estat continués insistint-hi.

També ho justificaria el consum, l'augment del consum de productes lactis que ha experimentat l'Estat espanyol en els últims anys, que es pot xifrar en més d'un 20%; també justificaria aquesta insistència en l'obtenció de major quota lletera el fet que tant les administracions autonòmiques com estatals han fet un gran esforç financer per adequar les produccions a les quotes lleteres assignades, a la quota lletera assignada, en aquest cas, d'Espanya, la qual ha experimentat un descens en la producció del 13,3%. I finalment podríem..., o també es podria argumentar la necessitat d'assolir unes explotacions amb un nivell de producció similar a la Comunitat Econòmica Europea. Ja ho veuran més endavant –eh?– que estem molt lluny dels nivells de producció de les explotacions lleteres que tenim a la Comunitat Econòmica Europea i, per tant, estem en una difícil situació de poder competir en igualtat de condicions.

Pel que respecta a Catalunya, el que acabo de dir és extrapolable en la seva proporció; hem de dir que el sector lleter representa un 10% del valor final de la producció del sector ramader; i per tant, és un sector –diria– no molt important, equilibrador globalment sobre la producció ramadera de Catalunya, però no molt im-

portant –el porcí ho és, molt important, amb un 45%. Comparativament amb Espanya el subsector lleter és bastant competitiu, jo diria que molt competitiu degut a la transformació que ha experimentat en els últims anys, i així, per exemple, la quota mitjana de producció de les explotacions ramaderes de Catalunya aquí s'ha dit de 169.000 quilos/any; el conseller va dir que a 28 de febrer era de 198.000 quilos. El cert és que la mitjana per explotació a Espanya durant la campanya 95-96 era de 44.500 quilos, 44.500 quilos que enfront dels 169.000 o 198.000 de Catalunya són molt inferiors. També respecte a Espanya les explotacions catalanes solen tenir trenta caps per explotació enfront de vuit, deu a Espanya. El nombre de productors a Espanya és de 122.000; a Catalunya, per comparar les dades –aquestes dades de 122.000 corresponen a la campanya 95-96–, a Catalunya és de l'ordre de 3.000. Actualment el conseller ens va dir l'altre dia que és de 2.700. Tenim una quota lletera del 10% d'Espanya amb un 8% de caps –el senyor Víctor Gimeno s'hi ha referit abans. I els quilos/any que produeix, els quilos de llet/any que produeix una vaca a Espanya és de l'ordre de quatre mil enfront d'una quantitat superior als set mil a Catalunya. Tot això no és una casualitat, és degut a un esforç, d'una banda, del sector; d'altra banda, de l'Administració, que ha fet en modernització, en competitivitat –el senyor Víctor Gimeno ho ha plasmat en un dels punts de la Moció–, plans de sanejament, renovació de la cabanya nacional –a principis dels anys vuitanta la cabanya de vaques de Catalunya estava formada per vaques santanderines, actualment les vaques santanderines han desaparegut i han sigut substituïdes per vaques frisones–, i també a la millora de les estructures productives. Per tant, jo crec que el Consell Executiu ha de continuar donant suport al Govern de l'Estat perquè vagi insistint-hi, vagi insistint-hi de cara a obtenir major quota lletera.

Quant a la qualitat –quant a la qualitat–, aquí ja se n'ha parlat. Jo els haig d'anunciar –ho ha anunciat certament el senyor Antoni Aige– la posada en marxa d'un pla de qualitat a partir de l'1 de gener del 98, que comportarà millora de la formació ramadera, modernització de les explotacions i control de la qualitat de la llet per part de l'Administració. Evidentment això, acompanyat d'una línia de crèdits tous, una línia de crèdits del 3% per a la modernització d'estructures i d'un 1% de cara a l'augment de la qualitat. Però jo crec, sincerament, que el camp de la qualitat avui l'hem d'entendre més enllà de la qualitat del producte; no n'hi prou que la llet compleixi la taxa de greix, la taxa de proteïna, la taxa de bacteris, la taxa de cèl·lules corresponent –tal com ha dit el senyor Aige–, sinó que hem de contemplar el tema de la qualitat d'una forma global, tal com es contempla avui en el món industrial; és a dir, avui qualitat també vol dir ser competitiu, més producció, menys costos, millor formació, explotacions modernes, implicació dels productors respecte al medi ambient i el benestar dels animals –el benestar dels animals també influeix en la producció. Jo crec que tot aquest programa de qualitat global farà que el nostre sector lleter sigui més competitiu i davant la firma d'un nou acord de la Ronda Uruguai, que presumiblement tindrà lloc l'any 2001, en cas que continuïn les quotes lleteres, el nostre

2802

subsector lleter estarà preparat per afrontar un mercat més obert.

Pel que fa al punt 4, negociar amb l'Estat perquè la quota lletera resti a Catalunya, aquest és un tema ja contemplat en els plans d'abandonament nacionals que s'estan portant a terme, i això ja s'està complint. Respecte al repartiment per part de l'Estat dels dos milions de quilos, això es farà el proper mes d'abril –per tant, una cosa que es complirà–; i finalment, prioritzar els ajuts i mesures necessàries per al manteniment de les explotacions familiars agràries del sector, això també és una cosa que es farà...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps per fixar la posició del seu Grup.

El Sr. Mutjé i Pujol

...dintre del programa de qualitat que he anunciat, que es podrà plasmar amb la línia de crèdits tous del 3%, que he dit, de cara a la modernització d'explotacions lleteres i crèdits a l'1% aplicats directament a la qualitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel secretari primer es procedirà a donar lectura a l'esmena transaccional, que serà, en definitiva, la que es posarà a votació.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que el diputat senyor Benach desitja que sigui posat a votació, un cop escoltades les posicions de tots els grups parlamentaris i a l'empara de l'article 135 del Reglament de la cambra i amb el benentès que el diputat del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, titular de les tres esmenes, no s'oposa a la seva tramitació, diu el següent: «El Parlament insta el Govern de Catalunya a: un, donar suport a les gestions del Govern de l'Estat per demanar a la Unió Europea una ampliació de la quota lletera actual amb la finalitat d'equilibrar la quota consignada i la producció amb el consum de llet. Dos, reclamar al Govern de l'Estat que adopti les mesures necessàries per tal que es concedeixi a Catalunya més quota lletera amb la finalitat d'equilibrar el consum i la producció de llet real existent com a conseqüència dels plans de sanejament de la renovació de la cabanya nacional i la millora de les estructures productives del sector. Tres, ampliar i millorar els ajuts al sector lleter dins l'àmbit de la qualitat. Quatre, negociar amb el Govern de l'Estat perquè la quota lletera catalana, producte dels plans d'abandonament, sigui redistribuïda dins de Catalunya. Cinc, negociar amb el Govern de l'Estat l'immediat repartiment dels dos milions de quilos pendents de distribució de l'anterior pla d'abandonament; i sis, prioritzar els ajuts i les mesures necessàries per al manteniment de les explotacions familiars agràries del sector amb l'especial cura de les radicades a zones de muntanya.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Procedirem, per tant, a votar la Moció transaccional que acaba de ser llegida.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat dels vots emesos pels diputats i diputades presents en l'hemicycle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, el dissetè punt: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular-la la diputada senyora Carme Figueras. (*Remor de veus.*)

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades...

El president

Per favor, guardin silenci.

La Sra. Figueras i Siñol

Bé, en primer lloc, només vull clarificar..., no tornaré repetir el que vaig dir a la interpellació, però clarificar que quan el Grup Socialista parla d'un dèficit al voltant o superior de 300.000 milions de pessetes pel que fa a la sanitat catalana, ho diem tenint en compte que el dèficit a 31 de desembre del 95 és al voltant dels 280.000 milions de pessetes i estimem un dèficit, com a mínim, de 20.000 milions de pessetes pel que faria a l'any 1996. I suposo que no és probable que ens equivoquem perquè, si analitzem les dades de tancament de..., perdó, d'estat d'execució de l'exercici del 96 a 30 de setembre del 96, perquè les dades de tancament del 96 no les tenim encara..., però dic que, si analitzem les dades a finals del tercer trimestre, l'increment de les despeses corrents ha estat respecte a la mateixa data del 95, ha estat del 13%. I una altra dada significativa que fa preveure un mal tancament del 96 seria que en el mateix període també l'increment de les despeses en concepte d'interessos a despeses financeres s'ha incrementat un 23%, i això en un context de disminució dels tipus d'interès, la qual cosa fa preveure de dir, doncs, que, en estimar en un mínim de 20.000 milions de pessetes el dèficit de la sanitat, no és probable que ens equivoquem pel que fa al 96.

En segon lloc, clarificar el concepte de fons, si hem d'incloure o no els dèficits dels hospitals del sector concertat. I la resposta és rotundament que sí, senyors i senyores diputats; al contrari del que pot passar a d'altres comunitats autònomes, com les que va esmentar el president de la Generalitat, d'Andalusia o València, en què la sanitat que es fa des del sector públic és pràcti-

cament tota de gestió directa o del mateix..., del Servicio Andaluz de la Salud o similars, el que passa amb el model català –i és el fet diferencial del model català– és que una tercera part de la sanitat a Catalunya, la sanitat pública es fa a través del sector concertat; és a dir, només dues tercers parts són de gestió directa, i això vol dir que quan parlem del sector concertat i quan parlem de la sanitat catalana hem de tenir en compte el sector concertat, i cometriem un greu error si, en avaluar les necessitats financeres de la sanitat catalana o en avaluar els seus dèficits, no ho féssim del conjunt del sistema sanitari català.

Ahir el president de la Generalitat va dir que aquests dèficits, els dels hospitals concertats, no es poden incloure, que són fruit només de la seva gestió; al nostre entendre, això no és així: no podem anar fent lloances del nostre model sanitari, de la xarxa hospitalària d'utilització pública, i, en canvi, inhibir-nos dels seus problemes.

Però aquest no és l'únic motiu. Bona part dels dèficits del sector concertat són una conseqüència directa de la política del Servei Català de la Salut. En un primer terme, pel que fa al retard en els pagaments, que ja he denunciat diverses vegades en aquesta cambra: aquests retards en els pagaments impliquen uns costos molt elevats de despeses financeres per al sector concertat. I, en un segon lloc, pel que fa a la *ratio* gestió/activitat. I analitzant les dades resulta que hi ha una diferència molt important, al voltant del 14%, entre el cost real de la mitjana per unitat bàsica assistencial –per UBA– i els ingressos que en mitjana reben per aquestes UBA els centres, per a la prestació de serveis assistencials a compte del Servei Català de la Salut. Si avaluem l'import total d'aquesta diferència que no es paga als centres concertats per part del Servei Català de la Salut, està al voltant de 35.000 milions l'any. Per tant, avaluar uns dèficits, parlar d'uns dèficits del sector concertat, com surt i resulta a 31 de desembre del 95, de 96.000 milions de pessetes, comprendran que no és tant si resulta que el sector concertat està infrapagat de 35.000 milions de pessetes.

Ja referint-me concretament a la Moció, a la Moció que ha presentat el Grup Socialista, voldria dir al Grup de la majoria que no els hauria de fer por, aprovar la nostra Moció: en qüestions de diners públics, com més transparència per part dels governants, molt millor. La Moció, en el primer punt, demana un pla per al finançament del dèficit acumulat de la sanitat catalana, per al conjunt del sistema sanitari català, el de gestió directa i el del sector concertat –val a dir que aquí hi ha una errada, i és quan diu «sector públic» i «sector privat», que s'entén que és una errada, perquè ja en el segon punt la clarifiquem molt bé; és a dir, nosaltres parlem del sector de gestió directa i el sector concertat, perquè, de fet, el sector concertat creiem que també és sector públic, i estem convençuts que és així. Nosaltres entenem que aquest pla, aquest pla que demanem a la Moció, hauria de ser en tres sentits: primer, quina part és la que correspon demanar al Govern central amb justícia; segon, quina part s'ha d'eixugar i finançar amb recursos propis, marcant, si cal, prioritats en l'acció del Govern de la Generalitat –si destinem part de l'IRPF, o

part del 30%, etcètera, etcètera–, i un tercer punt, que seria quina part és superable amb una millor gestió i prendre, per tant, mesures per racionalitzar-ho. Aquest és el contingut que hauria de tenir aquest pla per al finançament del dèficit acumulat de la sanitat a Catalunya.

En segon lloc, el segon punt de la Moció, el que diu és instar a presentar anualment al Parlament de Catalunya l'informe econòmic financer de la Central de Balanços –que és un organisme del Servei Català de la Salut–, incloent-hi, diem, una anàlisi comparativa de les despeses dels centres de l'Institut Català de la Salut i les del sector concertat. En aquest punt, vull fer una manifestació aquí, al Parlament, perquè quedi ben clar i ben enregistrat: el Grup Socialista ha utilitzat les dades de l'anàlisi agregada dels resultats de vuitanta-tres centres hospitalaris de la Central de Balanços, per analitzar més a fons els dèficits de la sanitat, per fer aflorar el dèficit del Servei Català de la Salut –el real– i per avaluar el dèficit acumulat del sector concertat, pels motius que abans he dit, que he dit anteriorment; nosaltres parlem i parlarem de les dades agregades de tots els hospitals en l'anàlisi que analitza la Central de Balanços del Servei Català de la Salut. Manifestacions com algunes que s'han fet des de la Conselleria de Sanitat, fent seriosos advertiments sobre la utilització de les dades de la Central de Balanços, no són «de rebut». I no ho són per diversos motius, tots ells prou importants: no són «de rebut», primer, perquè no podem ignorar ni «clandestinitzar» la situació econòmica i financera del sector concertat, precisament per la seva importància, per la seva importància en el conjunt del sistema sanitari català; no són «de rebut» perquè els diners públics –i parlem d'una tercera part del pressupost de sanitat de la Generalitat– necessiten..., el fet de gestionar diners públics vol dir un estricte control i una estricta transparència i, tercer, perquè és d'interès de tots que es conegui i que s'avalui el dèficit i la situació financera del conjunt del sistema sanitari català –si no es tenen en compte totes les dades, si amaguem el cap sota l'ala, les decisions no podran ser mai les adequades i les correctes.

Senyors diputats i senyores diputades del Grup de la majoria, no s'han d'amoïnar perquè el Grup Socialista parli dels dèficits de la sanitat: ni perquè els avaluem ni perquè intentem trobar la veritat –ja que el Govern no ho fa, tot sigui dit de passada. I no s'han d'amoïnar, sinó tot al contrari, ja que això també els permet demanar més diners per al finançament de la sanitat catalana –la de gestió directa del Servei Català de la Salut i la del sector concertat.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies. No hi ha esmenes presentades. Per tant, poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que ho desitgin. En primer lloc, el Grup Mixt: el diputat senyor Xavier Bosch, des de l'escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies. Com vostè diu, senyor president, des de l'escó mateix, per manifestar breument que veiem la

Moció presentada pel Grup Socialista com una petició més de transparència, en el punt 2, i una petició per buscar les vies de finançament del dèficit de la sanitat a Catalunya, en el seu punt 1. Genèricament estem d'acord amb els dos plantejaments; ara bé, el Grup proponent no fa, en la seva Moció, cap crítica al motiu que ha portat a la situació actual, en la qual el Partit Socialista –en aquest cas, l'Obrer Espanyol– hi té molt a veure.

En aquests moments, hem llegit als diaris que s'està intentant negociar una sortida al dèficit de la sanitat: amb ultimàtums o sense, el president de la Generalitat ha mostrat el seu interès per resoldre la problemàtica i, com va dir ahir mateix en aquesta cambra, està pendent que l'Insalud reconegui el deute que té amb la sanitat –amb la sanitat catalana, és clar–, un dèficit que, malgrat els pedaços fets el 94, ve de la forma de finançament que tenim –o, millor dit, que patim– a Catalunya. En el debat sobre la Moció del finançament dels serveis socials, fet avui mateix, ja hem fet referència a aquest problema inicial. Un problema que l'actual Govern espanyol del PP, amb el suport de Convergència i Unió i d'altres, no sembla disposat a resoldre a curt termini, però que els anteriors governs espanyols –del PSOE amb majoria absoluta o del PSOE amb Convergència i Unió– tampoc no van resoldre satisfactòriament.

Davant la problemàtica situació actual, i al marge dels antecedents que cadascú pugui arrossegar amb el seu plantejament, des del nostre punt de vista la Moció és positiva, i entenem que les propostes de solució a les quals es fa referència al punt 1 també es refereixen a la reforma general del sistema de finançament. És per això, doncs, que des del nostre Grup Parlamentari, donarem suport a la Moció presentada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Avui hem tingut un Ple..., bé, entre ahir i avui, hem tingut un Ple en el qual hem tractat diversos..., molts temes, temes molt diferenciats, però alguns dels quals tenien punts en comú, i un punt en comú que s'ha anat repetint era el tema del finançament: s'ha parlat del finançament en el tema d'ensenyament i les conseqüències que tenia la mala aplicació del finançament, o un mal finançament, o la manca de finançament; el tema dels serveis socials, vinculat al tema del finançament; el tema d'inversió pública, vinculat al tema del finançament; el tema del Pla únic d'obres i serveis en municipis, finançament dels ajuntaments, i ara sanitat, finançament. Per tant, la primera conclusió que es desprèn d'aquest Ple, segurament, i d'altres plens, seria que el tema del finançament ens hauria de començar a preocupar més seriosament del que ho està fent en aquests moments.

Feta aquesta reflexió prèvia, i entrant en la Moció presentada pel Grup Socialista, nosaltres voldríem, d'alguna manera, obrir un altre front. És a dir, nosaltres ente-

nem que no és que hi hagin discursos gastats, no és que hi hagin, doncs, potser, temes repetits, però sí que potser hem d'intentar trobar noves fórmules, obrir noves vies, obrir nous canals que ens permetin trobar nous elements per al diàleg. Perquè en aquests moments tenim la sensació que els uns anem repetint sempre el mateix i els altres van contestant sempre el mateix, i estem en un camí en paral·lel que no troba cap mena de punt de connexió, i això, si ho portem a la pràctica de la sanitat a Catalunya, comença a ser preocupant.

Dic això perquè en el debat de pressupostos de la Generalitat dels dos darrers anys, que es van fer amb una certa..., en un temps bastant ajuntat, ja va tenir un paper molt important tota la qüestió del finançament. Quan, fa pocs dies, el conseller de Sanitat presentava el Pla de salut en aquesta mateixa cambra, un dels temes que almenys el nostre Grup va intentar posar damunt de la taula és el tema del finançament. Darrerament, el tema del finançament de la sanitat, a més a més, ha agafat, doncs, visos de..., pràcticament de conversa directa, d'amenaques, d'ultimàtums, entre el president de la Generalitat i el president del Govern de l'Estat. Per tant, és evident que és un tema complicat, difícil, que és un tema que té poques solucions, segurament, i que és un tema que preocupa, doncs, des del president de la Generalitat a tots els grups parlamentaris, a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, i també preocupa d'una manera important el col·lectiu professional que hi ha al darrere del món sanitari a Catalunya. I això, doncs, té repercussions, té repercussions importants: en aquest sentit, té una repercussió clara en el fet que el col·lectiu professional, per exemple, doncs, veu una inestabilitat en el sector, o pateix una inestabilitat important en el sector, i això també té repercussions en moltes de les converses i reunions que anem mantenint per aquests hospitals que hi ha a Catalunya, per aquests centres sanitaris que hi ha a Catalunya, i que sempre acabes una mica al mateix lloc.

Altres conseqüències, evidentment, de tota la qüestió del mal finançament de la sanitat a Catalunya, o dels dèficits que té el finançament de la sanitat a Catalunya són, evidentment –i ho hem manifestat en moltes ocasions–, el retard en la reforma, el retard en les inversions, i totes les conseqüències que implica, que ja no repetiré, perquè penso que en aquesta mateixa cambra les he dit..., no centenars de vegades, però desenes de vegades segur que sí.

Tornant a la Moció, nosaltres, en principi, estaríem d'acord amb la Moció, estaríem d'acord amb el redactat de la Moció –tot i un matís que suposo que..., bé, d'alguna manera, en el primer punt, quan parla del sector privat es refereix més al sector concertat; ja ho hem parlat amb la senyora Figueres–, estaríem en la línia de la Moció. El que passa és que..., hi votarem favorablement, però el que passa és que ens preocupa una mica això que dèiem del debat en paral·lel que s'està portant, no? És evident que quan el Partit Socialista Obrer Espanyol governava a l'Estat espanyol, tot i que hi va haver un punt d'inflexió en la qüestió del finançament sanitari, aquest mateix punt d'inflexió es va convertir més tard en una frustració molt important, i és evident que no va resoldre ni molt menys el problema del finan-

çament de la sanitat a Catalunya. És més, el fet de no resoldre'l el va agreujar. Aquest matí feia referència a la famosa frase del conseller Trias, la frase que va fer fortuna durant un cert temps, de la perversió del sistema, però, és clar, la principal causa de la perversió del sistema no deixa de ser aquesta: la mala negociació o, en tot cas, el mal finançament que es deriva de les negociacions que hi ha hagut entre la Generalitat i el Govern de l'Estat.

Nosaltres entenem que és important intentar trencar aquesta dinàmica que s'està portant, intentar trencar-la aquí, a Catalunya, perquè en definitiva el que ens competeix aquí és això; altra cosa serà que després les negociacions amb el Govern de l'Estat vagin d'una manera o d'una altra. I potser seria bo començar a plantejar-nos, de manera informal, i sense que, hi insisteixo, això pugui establir precedents de cap altra mena, provar de trobar altres vies de debat, altres vies o elements de debat que ens permetin acostar postures, i fins i tot, d'alguna manera, intentar en un cert moment, per què no?, plantejar solucions comunes.

El segon punt de la Moció, nosaltres entenem que és important que s'aprovi, perquè entre altres coses també demostraria que en aquests moments la realitat de la sanitat a Catalunya és ben diferenciada. I, moltes vegades, aquestes diferenciacions, aquests matisos, aquestes maneres de fer, no s'acaben de trobar en la política general, és a dir, en el gran discurs que es pugui fer sobre la sanitat a Catalunya. I és important perquè, evidentment, aquest també és un factor important a l'hora d'intentar reduir el dèficit a Catalunya.

El fet que el Parlament pugui analitzar anualment l'informe econòmic financer dels centres hospitalaris del sistema d'utilització pública, jo crec que ho hem d'interpretar com una eina, com una eina més en el moment de plantejar solucions. I jo diria que el Govern no ha de tenir cap mena de por que això es faci i es plantegi d'aquesta manera; en definitiva, en aquests moments aquesta informació ja corre i el que és molt interessant és analitzar-la a fons; aquesta informació, ens dona algunes pistes –i a vegades pistes molt interessants– de quins són els mals de la sanitat de Catalunya, que no són només, com deia abans, el tema del finançament.

En definitiva, doncs, segurament que ens hauria agradat que la Moció hagués tingut un altre final i un altre principi: final perquè ens temem com acabarà, però principi perquè segurament –i l'altre dia manifestava la necessitat d'aplicar tots els mitjans de coherència en la política– és evident que la responsabilitat que té, malgrat que estiguem a Catalunya i malgrat tot plegat, la responsabilitat que té el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol que avui s'hagi de presentar aquesta Moció és molt important i molt gran.

Acabo amb el desig, una altra vegada, que intentem trencar aquesta dinàmica que estem portant entre tots plegats. És evident que les diferències en la concepció sanitària són importants, però no són tan importants com perquè no siguem capaços de seure en una taula –encara que sigui la del restaurant– per poder-ne parlar algun dia. Aquest és un prec que faig extensiu, no només als grups parlamentaris, sinó –malgrat que la

presència del Govern en aquest cas brilla per la seva absència, vostès ja ho faran arribar al conseller corresponent– que aquest seria un desig que el nostre Grup parlamentari li faria arribar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per posar de manifest el suport del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Jo crec que la Moció subsegüent a la interpellació, així com la interpellació mateixa que va sustentar la senyora Figueras en l'anterior Ple són d'una enorme actualitat política i oportunitat, entre altres coses perquè avui dia, després que la senyora Figueras vingués aquí i plantejés la seva interpellació, després que ahir es fes una pregunta al president de la Generalitat, després que el dimarts hi hagués comissió primera i tres grups parlamentaris formulessin la pregunta al conseller Trias, avui encara no tenim una dada del Govern a l'entorn de quin és el dèficit sanitari actual a Catalunya.

És a dir, aquí hi ha unes xifres que ha posat el Grup Socialista després d'una anàlisi de materials. Aquestes dades es diu que no són certes, però davant d'aquestes dades no s'ha contraposat cap dada ni per part del Govern ni per part del Parlament, ni per part del Grup Parlamentari de la majoria. No tenim dades, és a dir, avui dia aquest Parlament, la cambra del Parlament de Catalunya no sap, per boca del Govern, quin és el dèficit sanitari.

Jo estic convençuda que el Govern sí que el coneix aquest dèficit, el coneix i no té cap intenció de fer-lo públic, entre altres coses perquè aquest dèficit posa sobre la taula dos problemes de caire diferent: un problema ve d'antic i té a veure amb el finançament sanitari acordat amb el PSOE, que nosaltres pensem que és responsabilitat del PSOE, perquè el va proposar, i pensem que és responsabilitat de Convergència i Unió perquè el va acceptar, perquè en una negociació tenen responsabilitat tots dos.

I en aquest cas hi ha una segona part, que és que el Govern de la Generalitat té una gran habilitat per voler amagar sempre que tots els problemes que té aquest Govern tenen a veure amb el finançament exterior a ell. I aquí, en aquesta interpellació i en aquesta Moció, hi ha un debat que vostès volen defugir, el Govern vol defugir, el Grup de la majoria també, que és dir que una part d'aquest dèficit és imputable a la gestió feta a casa nostra, no és imputable només al model de finançament exterior.

Mirin, aquests últims sis mesos en el Parlament de Catalunya, amb diferents iniciatives parlamentàries de diferents grups de l'oposició, s'han posat sobre la tau-

la, expressament i de manera no contestada per part del Govern, exemples clars de dèficits sanitaris que han tingut a veure amb la mala gestió, i això és responsabilitat del Govern de Catalunya, no només és responsabilitat del sistema de finançament. I aquí hi va haver un debat extens a l'entorn de tres grans hospitals –ho recorde, el mes de setembre– on hi havia hagut actuació del Govern de la Generalitat negligent i producte de mala gestió. (*Remor de veus.*) Hi ha hagut debat a l'entorn del funcionament de l'ICS i s'ha evidenciat que aquí darrere també hi ha mala gestió. Per tant, la responsabilitat d'aquesta mala gestió no pot ser imputable a un sistema de finançament i a uns números aliens a la gestió del Govern.

Dit això, voldria fer algunes consideracions. La primera és que en el debat dels pressupostos del 95, quan vam venir en aquesta cambra després de l'acord del 94, aquesta diputada que els parla els va preguntar i els va plantejar què significaria per al futur l'acord a què s'havia arribat, perquè era un acord d'aflorament del dèficit que permetia una recuperació d'uns diners per a Catalunya que eren importants, però que patia uns errors, diguem-ne, de pressupostació de cara a l'any 95 que podien esdevenir perillosos també per al futur. En aquell moment això no va tenir resposta, tot era eufòria a l'entorn de l'acord pres en aquell moment, l'any 94, i ara, en canvi, es viuen les conseqüències d'aquest mal finançament i s'atribueixen només –hi insisteixo– a aquell acord a què es va arribar, quan en aquell moment tot eren lloances.

Dit això, jo crec que la Moció d'avui situa dues propostes importants. Per què? La primera pel tema de la transparència. He de dir que accedir a la Central de Balanços és una odissea, i aquest Parlament no hi accedeix amb facilitat; per tant, és indignant –perdonin que empli l'expressió– que no es puguin tenir en aquest Parlament les dades del que és el sistema de finançament i com es gestiona avui la sanitat a casa nostra. I aquestes dades s'oculten, s'oculten i circulen –com deia el senyor Benach, és veritat–, circulen de mala manera, sense poder fer una anàlisi rigorosa i un debat seriós sobre aquestes dades. Per tant, aquesta Moció hauria de ser gairebé d'obligació, perquè és posar transparència a una cosa que existeix.

La segona cosa que em sembla important és que en el primer punt de la Moció se'ns demana trobar solucions al finançament i, per tant, posar en marxa sistemes de millora de la gestió. I aquí voldria fer una menció: em sembla absolutament inacceptable la resposta del conseller de la Generalitat que va donar ahir al Grup Socialista quan va parlar del tema del finançament. No és «de rebut» –i això és una cosa que valdrà la pena que aquesta transcripció es faci arribar als centres concertats–, no és «de rebut» aquesta mena de responsabilitat, de responsabilització del dèficit d'aquests centres. No ho és per diverses raons.

Mirin, els motius d'aquests dèficits dels centres concertats respon a dues causes, totes dues atribuïbles al sistema de finançament d'aquests hospitals per part del Servei Català de la Salut. En primer lloc, perquè habitualment es fan uns concerts que estan per sota de l'increment de l'IPC. L'exemple més clar va ser l'any 96.

L'ICS aprova un increment salarial dels seus treballadors del 3,5% i proposen als pressupostos del 96 un increment dels concerts de l'1,1%. En què quedem? És a dir, és un ofegament del sector concertat que fa que pretenguin que el nivell d'increment salarial que s'ha aplicat a l'ICS no es demani als centres concertats, i si es demana això automàticament significa un dèficit del mateix centre que «porta» –entre cometes– «a aquesta càrrega financera», que és amb la que nosaltres després ens trobem quan analitzem el dèficit. Per tant, el president de la Generalitat ahir va fer un acte d'irresponsabilitat dient: «els dèficits dels centres concertats no tenen res a veure amb el nostre, no tenen res a veure amb nosaltres», quan el sistema de pagament, el tipus de pagament i el contingut d'aquest pagament és el que fonamentalment genera el dèficit.

En segon lloc, pel tema dels retards. Tothom sap que els retards amb què es paguen en aquest país, la Generalitat, als seus centres concertats comporta automàticament les càrregues financeres d'aquests centres. Per tant, una bona part d'aquest dèficit té a veure amb la gestió de la Generalitat, i la part que no tingui a veure amb aquest dèficit, el que no tingui a veure aquest dèficit amb la gestió de la Generalitat, llavors sí que es pot imputar a aquests centres, però avui vostès no poden venir amb dades d'aquests centres, de mala gestió en la major parts d'ells. I si en algun centre hi ha mala gestió no facin el concert o facin-lo d'un altre tipus. Vostès tenen instruments per controlar això. Si un centre concertat fa mala gestió, vostès tenen l'obligació –cosa que no fan– de controlar que no es produeixi una mala gestió i de fer un concert diferent. El que no és «de rebut» és quan la majoria d'aquests centres fan un esforç de gestió, que quan generen dèficit per culpa seva llavors vostès es treuquin les puces de sobre i diguin: «aquest dèficit no té a veure amb nosaltres», i sobretot quan això no va acompanyat d'una mateixa contundència en l'anàlisi dels dèficits dels centres propis.

En aquest sentit vull dir, perquè vostès ho utilitzen i ens implica a tots els grups de l'oposició, que quan vostès parlen amb gent de l'ICS i diuen que nosaltres estem demanant una reforma, vostès utilitzen –jo crec que manipulant les nostres afirmacions– que aquesta reforma de l'ICS la demanem nosaltres i que automàticament aquesta reforma significa treure drets al personal estatutari, i que en això hi estem d'acord tots. Jo vull dir que el debat de la reforma de l'ICS no és un debat estrictament entre si estatutaris o no estatutaris, entre característiques o no característiques del personal. Un personal que tingui una diferent situació, si la gestió de l'organisme és exactament la mateixa, és a dir, si la cultura de gestió de l'organisme no es modifica, ja pot canviar la fórmula jurídica de relació amb el personal que no canviarà per a res la gestió del centre. I això no ho dic jo, això ho diu qualsevol persona que ha fet anàlisi d'organitzacions d'institucions. Per tant, si us plau, quan fem debat i quan en aquest Parlament es reclama que es faci una reforma de l'ICS, no s'està fent un debat tan simple com plantejar un canvi de la tipologia del personal només; és una reflexió molt més profunda sobre models de gestió i autonomia de gestió, que vostès encara no s'han plantejat amb tota la contundència.

Per tant, jo voldria acabar dient que, davant d'aquest debat de la sanitat, que està essent important ara i que ho continuarà essent quan s'aprovi en el Congrés la ponència que hi està treballant, el que sí que és molt clar és que l'actitud de Convergència i Unió ha estat dues actituds durant aquests mesos: una, reclamar a Madrid perquè hi ha un sistema de finançament dolent, sense assumir responsabilitats pròpies en el que vol dir de generació del dèficit, i la segona gran proposta que s'ha fet han estat propostes de copagament en el finançament de la sanitat, fonamentalment aquella famosa proposta de les cent pessetes per recepta, que era profundament insolidària, irracional i ineficax.

Per tant, de veritat, vostès que tenen influència a Madrid, comencin a pensar seriosament què es pot fer per millorar la gestió de la sanitat i el seu finançament, en comptes de fer propostes *fool* o tirar pilotes fora.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Només per anunciar el vot en contra del Grup Popular al text d'aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada, per la seva brevetat, sobretot. (*Rialles i remor de veus.*)

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, començo aquest posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre la Moció presentada per la il·lustre diputada senyora Carme Figueras, explicant una vegada més per part del nostre Grup de com s'ha arribat a la situació financera actual. I ho tornarem a fer perquè vostès segueixen parlant de dèficit, d'endeutament i no reconeixen que es tracta d'una insuficiència financera.

Cal tenir en compte que la situació no és única a l'Estat, hi ha bona part de problemàtica compartida i, si no, consultin-ho, si us plau, als seus companys d'Andalusia. El dèficit del finançament no és un problema exclusiu de la Generalitat de Catalunya.

La situació financera actual de la sanitat a l'Estat espanyol és conseqüència del model de finançament existent des del moment que es va iniciar el procés de transferències l'any 81. La història del finançament de la sanitat, que, de fet, la coneixen igual o millor que nosaltres però sembla que en certs moments la vulguin oblidar, consta de tres parts: la primera etapa, de l'any 81 a l'any 86, en la qual s'inicia el procés de transferències en matèria de sanitat a les comunitats autònomes, però no existeix model de finançament dels serveis sanitaris. S'aproven els pressupostos de l'Insalud, sempre

per sota de la realitat, i la insuficiència repercuteix en les comunitats autònomes.

La segona etapa, del 86 al 94, es fixa un sistema de finançament basat en la distribució dels pressupostos de l'Insalud sobre la base de la població protegida de cada comunitat autònoma. Continua la tradició subpressupostària, és a dir, d'aprovar uns pressupostos inicials de l'Insalud inferiors a les necessitats reals de finançament. Al final de cada exercici, això sí, es reconeixia una desviació, i al llarg d'aquest període, a més a més, es produïren tres operacions de sanejament, però tant el reconeixement de les desviacions com les operacions de sanejament es produïren amb força retard, fet que produïa grans tensions de tresoreria a les comunitats autònomes, que havien d'endeutar-se, lògicament, i per tant assumir les corresponents despeses financeres.

La tercera etapa, que va de l'any 94 al 97, s'arriba a un acord de finançament, que tenia com a base aconseguir que la despesa sanitària creixés al mateix ritme que el PIB, per tal d'ajustar el creixement de la despesa pública als escenaris de convergència econòmica. Però degut a la tradició de subpressupostació la base de partida fou baixa, una insuficiència valorada al voltant de 200.000 milions de pessetes, i a més es practica una reducció l'any 94 de 90.000 milions de pessetes, que això fou ampliat a 150.000 milions anuals l'any 95. (*Remor de veus.*)

Així, l'aplicació de l'acord de finançament 94-97 no ha evitat, doncs, continuar amb la dinàmica existent en l'anterior model, que el creixement de la despesa sanitària no vagi acompanyat del creixement dels recursos públics necessaris per al finançament dels serveis sanitaris existents.

És, doncs, evident que cal procedir a revisar l'actual sistema de finançament. En les negociacions dels pressupostos generals de l'Estat per al 97, el Govern de la Generalitat va prioritzar, un cop més, el tema del finançament de la sanitat. Com a resultat d'aquestes negociacions, es va aconseguir que els recursos destinats a la sanitat creixessin un 6% l'any 97, i que els estalvis que es produïssin de l'aplicació d'una sèrie de mesures de contenció de la despesa, com són la congelació de les retribucions dels funcionaris o el nou acord amb la indústria farmacèutica, revertissin en el finançament dels serveis sanitaris. Davant d'aquesta situació, el Govern de l'Estat va decidir remetre el tema del finançament de la sanitat a la subcomissió creada en el si del Congrés dels Diputats, per a l'estudi i l'anàlisi del sistema nacional de salut. D'altra banda, i com és sabut, el Govern de la Generalitat ha impulsat les negociacions per a la millora del finançament sanitari, tant amb el govern socialista com amb el del Partit Popular. Per tant, els demanàrem que, si volen fer aportacions positives, hi ha un marc on fer-ho i poden fer-ho, en la subcomissió creada al Congrés de Diputats de Madrid. Els convidem, francament, que ho facin. Li he de dir que em satisfarà molt veure el Grup Socialista fent aportacions decidides en aquest sentit, malgrat que ens hauria agradat molt més que ho haguessin fet en els moments que vostès governaven, perquè la situació en què ens trobem és fruit de la història, on vostès, francament, hi tenen molt a veure.

2808

Cal, doncs,... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, per favor!

La Sra. Borràs i Solé

Deia que cal, doncs, millorar els ingressos. Això no ho dubten els seus companys d'Andalusia. I em deixaran que faci referència a una petita entrevista que li van fer al senyor Chaves fa dos dies en una emissora de ràdio. Ell deia, referint-se a les aportacions que s'havia de fer a la subcomissió, deia exactament, segons la transcripció: «Andalusos i catalans posarem de manifest punts de vista comuns. Perquè és cert que, tant el sistema de salut català com l'andalús, tenen semblants problemes de finançament, i orígens i motius que els generen. I els mateixos orígens i motius que generen el dèficit acumulat.» I afegia... Sí, sí, afegia: «Problemes derivats del sistema de finançament comú, que es va aprovar en el seu dia en el Consell de Política Fiscal i Financera.» Així, malgrat les diferències del model sanitari català i andalús, que són evidents, com deia la senyora Carme Figueras, és evident que el problema és comú.

És segur que hi ha coses a millorar, que es pot millorar la gestió –ben segur–, però el que és segur és que no es volen donar menys prestacions. El que és segur és que el ciutadà... (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau.

La Sra. Borràs i Solé

El que és segur, deia, és que als ciutadans els hem de seguir donant els mateixos serveis. Cal, doncs, millorar els ingressos.

D'altra banda, els deia que no es pot dir que la Generalitat no hagi pres mesures per racionalitzar la despesa. Segur que se n'hauran de prendre més, i en aquesta línia hauran d'avançar. Però també hem de dir, per fer justícia, que en aquesta línia s'han fet passos. No podem, però, enganyar-nos pensant que, amb les millores que introduïm per la via de la gestió dels serveis, es pot obviar el diferencial de finançament que actualment suporta el sistema públic sanitari a l'Estat. Ens cal forçar un finançament realista dels serveis sanitaris, precisament per no fer caure en el pou del desànim els resultats de la bona gestió dels professionals i gestors sanitaris.

Els he de dir que, francament, és provocador que vostès ens demanin que en tres mesos presentem un pla per al finançament del dèficit acumulat a la sanitat, quan saben perfectament que el que és necessari és tenir un sistema de finançament just, suficient i adequat. Entenem que, en un moment com l'actual, cal veure quin és l'acord a què finalment s'arriba a la subcomissió del Congrés. Hi insisteixo: ens agradarà moltíssim comp-

tar amb les seves aportacions, per tal de garantir un bon sistema de finançament.

Per tot el que he exposat, lògicament no podrem votar a favor aquest punt de la Moció.

Respecte al segon punt, potser seria bo facilitar-los una informació prèvia que no deuen tenir. La central de balanços es tracta d'una experiència inicial que es crea amb l'objectiu de promoure un millor coneixement i capacitat de diagnòstic sobre l'evolució i situació econòmica financera dels centres proveïdors dels serveis sanitaris de cobertura pública a Catalunya. És un projecte de participació voluntària dels centres sanitaris per a l'obtenció d'informació amb relació al seu entorn. Els centres que col·laboren amb la central de balanços, inclosos els de l'ICS, ho fan voluntàriament, i com a contrapartida obtenen una informació que els permet conèixer l'evolució del sector i avaluar l'eficiència, mitjançant l'anàlisi comparativa, de la seva situació en relació amb la resta dels centres que són més similars.

Cal, però, tenir present que la central de balanços del Servei Català de Salut no té com a finalitat avaluar la situació econòmica financera, individualitzada dels centres sanitaris que col·laboren en el projecte. La seva tasca fonamental consisteix a crear i mantenir bases de dades d'informació, econòmicofinanceres dels centres sanitaris de cobertura pública de Catalunya, per a la realització d'informes agregats que serveixin de referència per a l'anàlisi evolutiva del sector.

Pot ser que en el futur, amb la millora de les eines de gestió a tots els nivells i amb l'avenç dels centres públics cap a la utilització quotidiana dels elements d'informació econòmica propis del sector empresarial, es pugui configurar la informació de la central de balanços amb una vocació d'exhaustivitat dels centres i de consolidació del projecte que permeti constituir un instrument d'anàlisi pública de la situació econòmica i financera del sector. Creiem que voler que ho sigui en el moment actual, no només pot induir a errors d'interpretació, sinó que pot acabar amb el projecte i, per tant, considerem que tampoc es pot donar suport a aquesta segona part de la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, procedirem a la votació de la Moció.

Iniciem la votació.

La Moció ha estat refusada per 35 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Amb el resultat d'aquesta votació ha acabat el llarg ordre del dia de la present sessió, i, per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i dotze minuts.